

DOSSIER No.: OD 2047

NAAM: STICHTING "NIEUW GUINEA VERBONI

Uit			In	Uit			In	Uit			In
Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum
19/6-52	C.S.	-	19/6								
23/6	4-d		24/6								
25/6-52	4-d		26/6								
16/7-52	conty slap		22/7								
20/11-52	D		5/11								
18 JULI 1953	C		22/7								
9/12-53	D		28 JULI 1953								
5/3-54	D		0/3								
7 JUNI 1958	KP		10 JUNI 1958								

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 2047

NAAM: STICHTING " NIEUW GUINEA VERBOND NEDERLAND ".

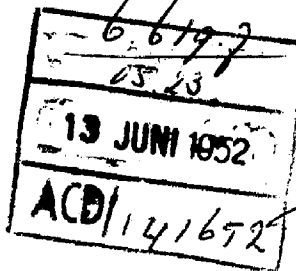
- 1 Aangelegd op verzoek van CAW I, dd. 1 April 1952, ACD 4 G *DP*
- 2 Voor zover van de geagendeerde stukken (in dit OD geborgen) het schutblad aanwezig was dit bijgevoegd. aug. 1952 *DP*

R A P P O R T

VAN: CAW/II

Bijl.: één

Betr.: "De Nieuw-Guineër"

*Schutblad is
verminkt
do*

Onverschillig ontvangen van ID Amsterdam de uitgave "De Nieuw-Guineër", No.3, 1952, waarin de leden opgewekt worden, bij de aanstaande verkiezingen, zich achter de partij voor "Recht en Vrijheid" te scharen.

Verzoeken agenderen en retour aan CAW.

13-6-1952. *LS*

STICHTING

„Nieuw-Guinea Verbond Nederland”

ALGEMEEN SECRETARIAAT: JUBILEUMPLEIN 21, TELEFOON 44774 - ROTTERDAM
Bankrekening: Ned. Handel-Mij., Rotterdam - Giro 709 (Ned. Handel-Mij.)

Ressort
BUREAU S.N.G.V.N. Glaes de Vrieselaan 73a
Correspondent
Tel. K. 1800-NS. 52462 ROTTERDAM.

Ref. No. C I R C U L A I R E N o . 3 195

Aan ALLE S.N.G.V.N. LEDEN.

Nu alle gegevens in ons bezit zijn kunnen wij U een overzicht geven van onze financiële positie op ULTIMO DECEMBER 1951. (Hieronder opgenomen).

Zoals ge ziet heeft de Stichting op dat ogenblik een nadelig saldo van f 1086,46
van achterstallige contribuanten wegens beleid Ressoortsbesturen 504,-
indien die contributies waren geind zou het nadelig saldo zijn f 582,46
dit bedrag zouden wij schuldig zijn aan de persoon, die ons door een lening in de gelegenheid stelde de Stichting op te bouwen (restant thans f 278,-) en door het drukken van onze kantoor- en schrijfbehoeften.
De persoon aan wie wij ons Stichtingskapitaal, hetwelk wij geleend hebben, laat de afbetaling geheel aan de mogelijkheid van onze Stichting over, terwijl de drukkerij, waar wij onze kantoor- en schrijfbehoeften hebben laten drukken (f 303,64) ons in de gelegenheid stelde deze schuld maandelijks af te betalen.

Leden, gij moet weten en begrijpen, dat de Stichting in den beginne is gestart zonder enig eigen kapitaal en met slechts eenvoudige, arme leden die met moeite hun gulden contributie kunnen betalen, doch een groot verlangen hebben naar een Vaderland in Nieuw-Guinea om daar met de autochtone bevolking in absolute harmonie en assimilatie wensen te leven.

Er waren inmiddels vele leden tot onze Stichting togetreden, die het met de doelstelling onzer Stichting niet zo nauw namen en er een ronselstichting, amusements-club enz., enz. van hebben willen maken, zoals U dit heeft kunnen lezen uit onze circulaire.

Wij hebben er zwaar op in moeten hakken. Thans hopen wij te mogen kunnen bouwen en vertrouwen op onze leden, dat het eerder voorgevallene zich niet meer zal herhalen. Wij bouwen en vertrouwen op U dat gij U bij de Stichting hebt aangesloten met de VASTE WIL en de VOLLEDIGE ERNST te strijden tot het bereiken van ons doel.

Dat gij eensgezind, in eendracht en saamhorigheid een eenheidsfront wilt vormen en de ketting mede zult willer smeden met degelijk materiaal, die door niets en niemand verbraken zou kunnen worden.

Dit kunnen wij alléén doen wanneer wij allen bovenvermelde regelen naleven en onze Stichtings-discipline handhaven.

Bovendien is het van het grootste belang, dat gij U aan Uw financiële verplichtingen jegens de Stichting houdt en op tijd Uw contributie betaalt. Wij zullen U hiervoor in de gelegenheid stellen, door ook op tijd U toe te zenden een postgire-formulier. Onze correspondenten zullen ook hun best doen, zoals zij dat tot op heden hebben gedaan. WERKT GIJ ALLEN MEDE. Wij weten dat gij dit reeds hebt gedaan, want hierdoor zijn wij thans zóver gekomen, dat wij weer op volle toeren kunnen draaien. Wij danken dan ook allen die hieraan hebben medegewerkt.

Rotterdam, 18 Februari 1952.-

Het STICHTINGSBESTUUR.

Z . O . Z .

WERK HARD MEDE AAN DE VERKOOP VAN ONZE INSIGNES. DOET UW BEST.-

FINANTIEEL OVERZICHT per ULTIMO DECEMBER 1951.

Inkomsten.		Uitgaven	
Geleend aan kapitaal	f 403,98	Terugbetaling geleend ka-	
Contributies	f 1634,46	pitaal	f 125,98
Donaties	f 110,65	exploitatie orgaan	f 1188,01
Steunfonds	f 56,80	voor vergaderingen en voor-	
Bijdragen orgaan	f 104,-	drachtavonden	f 378,-
Opbrengst vergaderingen		aankoop S.N.G.V.N.insignes	f 142,50
en voordrachtavonden	f 63,60	Kantoor- en schrijfbehoeft-	
Verkoop insignes	f 14,-	ten	f 283,66
Voorraad insignes	f 135,85	Porto brieven enz.	f 24,19
NADELIG SALDO	f 1086,46	Inventaris	f 85,46
		Achterstallige contributies	f 504,-
		restant schuld (Kapitaal)	f 278,-
	f 3009,80		f 3009,80

BEZITTINGEN		SCHULDEN	
Deposito Nederl. Handel My	f 108,89	restant kapitaal schuld	f 278,-
Voorraad S.N.G.V.N.insignes	f 135,85	aan drukkerij voor orgaan	f 749,56
NADELIG SALDO	f 1086,46	" voor kantoor- en	
		schrijfbehoeften	f 238,64
		" voor programma's	f 65,-
	f 1331,20		f 1331,20

Achterstallige contributies leden

Ressort Rotterdam.....	ver	1951	f 263,-
Ressort Den Haag.....	"	1951	f 72,-
Ressort Deventer.....	"	1951	f 53,-
Ressort Valkenburg.....	"	1951	f 52,-
Ressort Zandvoort.....	"	1951	f 30,-
Verspreide leden over October t/m December 1951.....			f 80,-
		t e t a l	f 550,-

VERKOOPT GIJ ONZE INSIGNES OCH

De insignes staan in de kleuren ORANJE-WIT-ZWART, het teken is Nieuw-Guinea (symbolisch voorgesteld door de initialen S.N.G.V.N.) ten brengen uit de deuren (ZWART) tot het (WIT) onder het Oranje-Huis (ORANJE). De insignes kunnen door een ieder, die Nieuw-Guinea onder Nederlandse soevereiniteit wensen te behouden, worden aangevraagd.

In de organen zult U aantreffen manifesten en kaarten van de VADERLANDSE KRING (Voorzitter Lt. Adm. C. E. L. HELDRIJCH). Wij werken met hen samen dat het ons goedkeuring wegdraagt. Vull, daarom de kaarten in, omdat wij zijn, dat het ook Uw goedkeuring heeft. Hebt ge tekort, vraagt ons dan om bezending van nog meer kaarten, welke voorzien zijn van ons stempel. Doet ook in deze Uw best, want zij steunt onze en Uw belangen.

~~ONAFGEDAAN~~

CO 141651

OB 2047

O.D 2047

Afd./Sectie: C Art Dat.: 17/11 Par.: K

Achtereenvolgens aan:

C
Kus
B

act/cont 5/8 '52

Interne aanwijzingen A C D.

Verantw. voor
Adm. afdoening: C

H. ACD., namens deze
Dat.: 14/6 1952

A C D. Dat.: Par.:

AFD.	SECTIE	BEHANDELING	AFZ./PAR.	DAT.
C	Art	Duplicaat van CO. 141652	act/B	14/6
	Reg		CART/B	17/11
			B	18/6
	H.P.O.	Nieuw bereining bylage retour aan	act/cont	19/6 '52
		1 ex., de Nieuw Guineer gelicht	P.B/V	23/6
B		Vervochte dit CO de Noemen bij CO 141652	act/cont	28/11 '52
B	B.V.D.		B	1/7
		CO 141652 is sinds 30-6 naar Reg of 1/7 '52	B	1/7
	KEM	dit moet ik nog doen, 8/7	B	4.1.52
		Waar is de Nieuw Guineer?		
	S.B.	1 ex. Nieuw Guineer hypocaust act/cont B (67)		

AFD.

SECTIE

BEHANDELING

AFZ./PAR.

DAT.

Laadgeld en overige bijlagen

P. P. P.

RAPPORT VAN KB

AAN CAW I

No.: 5330

Betr.: ORGAAN STICHTING "NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND" No. 3.

Typ.D.

Jan B
Aangeboden het orgaan van de Stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland", "De Nieuw-Guineër" No. 3.

KB, 12 Juni 1952 *uf*

VRIJ VOOR ACTIE

Bijlage: "De Nieuw-Guineër."

6.619.7
25.23
13 JUNI 1952
ACD/141651

141651

De Nieuw-Guineër

OFFICIËEL ORGAAN

STICHTING

„NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”

GEVESTIGD: ROTTERDAM

Notariële akte verleden dd. 9 Januari 1952, Mr J. W. DE HEER, Notaris te ROTTERDAM

Kantoor S.N.G.V.N. en

Algemeen Administratie Kantoor: Claes de Vrieselaan No. 73a - Rotterdam-C. - Tel. K 1800 No. 52462

Redacteur: H. Kepper — Drift C. 129 — Amerongen — Tel. K 3434 No. 250

Bankrekening en Postgiro: No. 709 (Ned. Handel Mij.) Penningmeester S.N.G.V.N., Rotterdam

2e JAARGANG

No. 3 - 1952

DOEL.

Artikel 2 Statuten S.N.G.V.N.:

Het doel van de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland” is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder de souvereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders.
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor d'ie Nederlanders, die zich daar blijvend wensen te vestigen, in absolute harmonie en assimilatie (aanpassing of oplossing) met de eigen bevolking van dat land, onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEERS.

Wordt **geen** LID als U zich niet **geheel** verenigen kunt met de doelstelling van de S. N. G. V. N.

WAT IS UW EIGEN WENS?

(Slot)

Onder dit motto schreef ik in de organen No. 1 en No. 2-1952 een oproep tot u, ten einde u te doen begrijpen spoedig een beslissing te nemen uw status te bepalen. Niemand onzer vermoedde het dat wij zó vlug moesten overgaan tot het stellen van een enquête.

Verschillende omstandigheden, als de discrimineringen door overheid en pers ten aanzien van de in Indië geboren, hebben mij genoodzaakt requesten in te zenden aan H.M. de Koningin, de voorzitters der Kamers en de Minister van Justitie.

De door mij ontvangen antwoorden waren aanleiding geweest af te stappen van het motto „WAT IS UW EIGEN WENS?” en circulaires u te doen toekomen onder het hoofd „DE TIJD IS DAARI”

Dit schijnt gelukkig te zijn. Wij dachten te laat te zijn, doch alles is ten gunste van ons uitgelopen.

Met de woorden „ten gunste van ons” bedoel ik in genen dele, dat wij van de

regering gunstige beslissingen hebben ontvangen, in tegendeel waren de antwoorden van de Minister van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen voor ons aanleiding geweest, thans met nog méér klem bij de regering aan te dringen zich thans precies uit te spreken, WIE en WAT wij zijn. Ik heb mij van den beginne af aan steeds uitgesproken en mij de plicht opgelegd, u nimmer over te halen tot het lid worden van onze Stichting.

Zowel bij monde als bij geschrifte (ons orgaan) heb ik steeds gezegd en medegedeeld, dat men in Nederland slechts 2 (TWEË) groepen mag hebben van Nieuw-Guinea-verenigingen.

De ene, bestaande uit de groep, die zich **absoluut** NEDERLANDS oriënteert, en de andere is dan **onze groep**.

Niemand onzer heeft het ooit vermoed en gedacht, dat de in Indië geboren Nederlanders zelfs in Nederland nog gegroepeerd zijn in een minderheidsgroep, d.w.z. dat wij zelfs in Nederland, in tegenstelling met de in Nederland geboren Nederlanders, nog beschouwd worden als „Nederlanders-

Nederlands-onderdaan". Dus dat we zijn Waardeloze Nederlanders (W.N.).

Dit is ons thans van officiële zijde duidelijk en onomwonden medegedeeld geworden. In het DEVENTER DAGBLAD (aan de redactie worden onze organen en de gewraakte pamfletten gezonden) van Maandag, 28 April 1952, trof ik naar aanleiding van de door mij gepleegde requesten aan een artikel, hetwelk ik hier in extenso laat volgen.

In de loop van de maand Mei zal er voor het eerst in de geschiedenis van het koninkrijk een huwelijk worden gesloten tussen een Papoea en een Indo-Europees meisje. Deze jonge vrouw verwerft daardoor de status van Papoease. In een pamflet verspreid door Richard Arthur Jacobs, landelijk voorzitter van de Stichting Nieuw-Guinea Verbond Nederland, Claes de Vrieslaan 73a te Rotterdam, wordt „een eresaluut aan die kranige vrouw" gebracht. Die stichting bestaat nl. uit mensen, die zich hetzelfde doel voor ogen hebben gesteld: Papoea worden.

Op het eerste gezicht is dat nogal een wonderlijk streven. Wat schieten Jacobs en zijn (verbitterde) volgelingen er mee op als hun wens wordt vervuld? Wel, dat zij zich kunnen vestigen onder de Nederlandse vlag in de tropenzone. Want dat is hun eigenlijke doel. Zij zijn, ofschoon geboren in het toenmalige Nederlandsch-Indië en daar dus geworteld, in de loop van de laatste jaren naar Nederland, dat zij nooit hadden gezien, „gerepatrierd". Maar zij vonden hier geen patrie, geen vaderland; zij ontdekten niet veel meer dan de nationaliteit en de omgangstaal met de hier geboren en getogen Nederlanders gemeen te hebben. En nu willen zij terug...

Men versta ons wel, wij beweren niet, dat alle Indo-Europeanen zich vreemdeling voelen in Nederland en dat zij allen terug willen. Maar er zijn er, die hun draai hier niet hebben kunnen vinden. De groep-Jacobs behoort daartoe. Deze groep wil naar Nederlands Nieuw-Guinea, waar reeds een aantal andere Indo-Europeanen gevestigd is. De gouverneur wil er echter niet meer toelaten. Niet, omdat hij bezwaar tegen hen heeft, maar omdat hij een toekomstige immigratie van Nederlanders goed wil voorbereiden. De groep-Jacobs echter is het wachten moe en tracht de toegang tot het land te forceren. Vandaar, dat de voorzitter een verzoek tot H.M. heeft gericht hem te willen toestaan Nieuw-Guinea tot zijn vaderland te mogen maken en hem te willen doen beschouwen als behorende tot de Papoeabevolking. Op dit verzoek ontving hij het volgende antwoord van C. M. Dieudonné, hoofd van de afdeling Nieuw-Guinea van het ministerie van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen.

Naar aanleiding van uw aan H.M. de Koningin gericht schrijven van 10 Maart jl., hetwelk ter behandeling in mijn handen werd gesteld en waarin u verzoekt u voortsnog Nederlands onderdaan te doen zijn, omdat u een gelijke status wenst als de Papoeabevolking, met welke bevolkingsgroep u zich zou willen assimileren, deel ik u het volgende mede:

De Papoea's zijn in het algemeen krachtens de wet op het Nederlands-onderdaanschap van 1910 Nederlands onderdaan gebleven. Ook u echter bent als Nederlander

ingevolge artikel 12 van de wet op het Nederlanderschap van 1892 Nederlands onderdaan, zodat u als zodanig reeds dezelfde rechten heeft, welke de Papoeabevolking aan haar Nederlands-onderdaanschap ontleent. Zo u echter mocht bedoelen uit gevoelsoverwegingen geen prijs te stellen op de Nederlandse nationaliteit ingevolge de wet van 1892, maar evenals de Papoea's alleen het Nederlands-onderdaanschap krachtens de wet van 1910 te willen bezitten, dan moge u worden medegedeeld, dat zulks niet mogelijk is, in de eerste plaats omdat het verlies van het Nederlanderschap alleen kan plaats hebben in de gevallen waarin dat volgens de wet van 1892 mogelijk is, ten tweede omdat de toepasselijkheid van de wet van 1910 ingevolge artikel 3 van de wet van 21 December 1951 (Ned. Stbl. 593) is beperkt tot de inwoners van Nieuw-Guinea op het tijdstip van de soevereiniteitsoverdracht. Uw verzoek in bovenomschreven zin is derhalve niet voor verwezenlijking vatbaar.

De zaak is daarmee ambtelijk afgedaan. Maar men behoeft geen groot psycholoog te zijn om te beseffen, dat men verbitterde mensen alleen nog erger verbittert door zulke briefjes, die geen blijik geven van enig begrip voor de nood van de adressant en van hen, die achter hem staan. Misschien is de groep-Jacobs maar klein, misschien is haar streven te eenenmale onverstandig. Dat doet allemaal weinig ter zake. De Nederlandse regering en de Staten-Generaal, die de soevereiniteitsoverdracht hebben gewild en die er de volle verantwoordelijkheid voor dragen, hebben de zedelijke plicht te zoeken naar een redelijke oplossing voor alle daaruit voortgevloede gevolgen. En een dier gevolgen is het tussen schip en wal geraken van de Indo-Europeanen. Men diende de requestanten als Jacobs c.s. met wat meer begrip en met wat minder bureaucratie tegemoet te treden.

(Deventer Dagblad, Maandag 28 April 1952.)

(Vet gedrukte door mij. J.)

Naar aanleiding hiervan heb ik gemeend, namens de Stichting de redactie onze dank te betuigen, hoewel wij wel enige op- en aanmerkingen daarop hebben.

Ik heb de redactie geschreven, dat door ons sterk stelling wordt genomen tegen de benamingen als: „Indo-Europeaan" en „Indische Nederlander". Wij zijn „in Indië geboren Nederlanders".

Er was een zeer grote fout gemaakt door hen, die ons die benamingen gaven, want hierdoor zijn wij in een minderheidsgroep gebracht, waardoor men ons als vee heeft kunnen uitverkopen.

Ook nu nog schermt men met die namen en richt verenigingen op met die namen. Die zgn. voormannen, die met deze benamingen nog werken en hun vereniging noemen „Indische Club" of „Vereniging Indische Nederlanders", schijnen zulks niet te beseffen. Zij bekommeren zich blijkbaar niet om de gevolgen, die zij daardoor verkrijgen, of het zal hen mogelijk alleen zijn om „persoonlijke" belangen te kunnen behartigen.

Wij zijn of Nederlanders, of wij zijn dit niet.

Men behandelt ons als **volwaardige Nederlanders** of als **vreemdelingen**. Wij wensen ons niet te schikken in de tussenmoot en derhalve wensen wy ook niet te zijn **Waar-deloze Nederlanders**. De Nederlandse regering heeft zich **ABSOLUUT** uit te spreken. Wij zijn eveneens geen groep „verbit-teren”, wij vechten tegen de discrimineringen en de dwangmethoden, die de regering pleegt te gebruiken om de in Indië geboren Nederlanders het Indonesische Staatsburgerschap te doen aannemen.

Verder zegt het artikel, dat wij maar een kleine groep vormen, die ons „vreemde-ling” voelen in Nederland, en dat alleen deze groep terug wil. Met dat „terug wil-ten” bedoelt de redactie blijkbaar het terug-gaan naar Indonesië.

Ik wil hierbij wel zeggen, dat de groep, die graag uit Nederland wil gaan en zich zowel in Indonesië als in Nieuw-Guinea wil vestigen, buitengewoon groot is. Deze groep bestaat niet alleen uit in Indië gebo-ren Nederlanders en in Indië gewortelden, doch ook bij een zeer grote groep Neder-landers, die in Indonesië zijn geweest als O.V.W.-er of als K.L.-er.

Opent de mogelijkheid om naar Nieuw-Guinea te gaan en gij zult ervaren dat ik hier geen leugens heb gedebiteerd.

Ook voor Indonesië zullen er velen zich terstond aanmelden, wanneer hun leven daar veilig zou zijn. Wie wenst te gaan naar een land waar haat en wrokgevoelens nog hoogtij vieren en roof, moord en doodslag schering en inslag zijn?

Onze Stichting telt haar leden in alle 11 provincies van Nederland en zijn verspreid over 195 plaatsen. Zegt dit u niets?

Verder kan ik hier mededelen, dat door mij van 76 % der leden adhaesiebetuigen-zen zijn ontvangen met machtiging namens hen te handelen overeenkomstig de door hen ingenomen standpunten ten aanzien van de doelstelling der Stichting.

Er hebben zich tot nog toe in verband met de door mij gestelde enquête 14 personen laten afschrijven, omdat zij bang zijn zich aan koud water te branden. Hiertegenover kan worden medegedeeld, dat de Stichting een tot nog toe ongekend groot aantal nieuwe contribuanten heeft gekregen.

Was het dat de Stichting het orgaan No. 1, 1952, heeft doen verschijnen in een oplaag van 1500 ex., No. 2 was verschenen in een oplaag van 3000 ex. Ook nu blijkt dit

aantal te weinig te zijn, want we hebben er geen een meer van over.

Dit is de reactie en het resultaat.

Verder deel ik u mede, dat er een nieuwe politieke partij is opgericht nl. de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID met personen als de heren Prof. Mr Dr G. M. G. H. Russel, Mr W. Broertjes en Dr P. H. Ritter aan het hoofd.

Ik geloof niet, dat deze personen voor u onbekende figuren zijn. Ook kunt gij u overtuigen van de onkreukbaarheid van die personen. Zij zijn geen jagers naar zetels in de Kamers, zoals de u wel bekende perso-nen het zijn. Ik hoef hier geen namen te noemen, doch gij kent hen zelf in hun daden en werken. Zij trachten steeds over de rug-gen van onze gemeenschap heen een zetel te krijgen in de Kamer, maar hebben tot op heden NIETS gedaan om het voor ons op te nemen niet alleen, maar zij hebben zelfs niet de minste moeite genomen het minste voor ons te doen, namelijk het protesteren tegen alle discriminatie en neerhalerij van de in Indië geboren.

Op de contactavonden en bijeenkomsten is het steeds geweest „Kiest mij en eerst dan zal ik voor u werken!”

Leest gij de organen van de Nieuw-Guinea-verenigingen eens en gij zult daarin alleen maar verhaaltjes vinden. Wij leven niet van verhaaltjes. Zij moeten vechten voor onze positie en onze toekomst. Zij moeten DA-DEN tonen en niet met verhaaltjes en mede-delingen van dat Jan of Piet dit of dat heeft. Verder wil ik u vragen, welke **Nieuw-Guineavereniging of Stichting het voor u heeft opgenomen?**

In de kranten worden de in Indië geboren Nederlanders **belagd en gekraakt!** Wie heeft het voor hen opgenomen en heeft daartegen geageerd? Wie van hen heeft ons tot op heden uit de positie gehaald, waarin wij in Indië geboren verkeren? Wie heeft u bekend gemaakt, dat wij nog steeds geboekt staan als Nederlanders Nederlands-onderdaan, dus als „Nederlan-ders in engere zin” en derhalve als **Waar-deloze Nederlanders?** Wie vocht en vecht hiertegen?

Het is dan ook daarom, dat ik deze Stich-ting heb opgericht. Steeds en steeds weer hebben wij zelf voor onszelf moeten op-komen. Hoe was ik niet belagd geworden? Roddel en laster waren mijn deel geweest. Er was niets meer aan mij heel gebleven. Trots alles heb ik mij er doorheen geslagen.

Nu zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond den strijd gevoerd tegen de afbraakpolitiek der na-oorlogsche regeeringen. Zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond zijn stem verheven tegen de politieke scherpslijperij, tegen de macht van het onverstand, tegen de massa der misleiden en zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond getracht de onjuistheid aan te toonen van steeds weer zegevierende inzichten der partij-bonzen. Zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond gewerkt, zonder ander succes dan dat het de oogen van enkelingen heeft geopend, zonder ander resultaat dan dat het doodgezwegen werd door de machthebbers in den Staat. Zuiver theoretisch heeft het Nationaal Verbond aan politiek gedaan, doch nu acht het den tijd gekomen de handen van medestanders te grijpen, samen te werken om ook in de Volksvertegenwoordiging te laten blijken, dat er nog Nederlanders zijn, die zich steeds hebben verzet tegen de partij-politiek, zooals die na de bevrijding is gevoerd.

Thans acht het Bestuur van het Nationaal Verbond den tijd gekomen de vaan van Recht en Vrijheid in de practische politiek omhoog te heffen. Twee leden van ons bestuur nl. de Voorzitster Mevrouw A.E.Montijn-Ziedses des Plantes en de Heer L.A. van Kempen en eveneens het oud-bestuurslid, later medewerker de Heer J.A.M. de Heer hebben zich na ampele overweging bereid verklaard zich candidaat te laten stellen voor een lidmaatschap der Tweede Kamer.

Het is niet zoo dat het bestuur verwacht dat de partij van Recht en Vrijheid bij haar eerste optreden een groot aantal afgevaardigden zal zenden, wel dat de omstandigheid van het staan op de lijst dezer Partij moge aantoonen, dat het Nationaal Verbond zich mede aangordt tot den praktischen strijd tegen onrecht en vrijheidsbelemmering.

Tal van partijen hebben het woord "Vrijheid" opgenomen in hun doelstellingen, de communisten spreken van vrede en vrijheid de socialisten van de weg naar de vrijheid, doch het is niet het "nemen" van vrijheid, maar het "hergeven" van vrijheid dat de Partij van Recht en Vrijheid beoogt !

Het Nationaal Verbond wenscht geen dwang voor de burgers van Nederland, zoekt recht voor elkeen, verlangt vrijheid voor middenstand en arbeiders in een samenwerkende gemeenschap van Staatsburgers.

Daarom vraagt het Nationaal Verbond U bij de komende verkiezingen te stemmen op de lijst van de Partij van Recht en Vrijheid.

De groote partijen in den lande streven meer en meer naar een machtspositie niet voor haar leden maar voor haar bestuur, samengesteld uit bonzen, die binnenshuis de zetels verdeelen. Daarom vragen zij nr. 1 van de lijst te stemmen. Niet alzoo de Partij van Recht en Vrijheid.

Deze vraagt te stemmen op personen, opdat het contact der Volksvertegenwoordigers met de kiezers groeter worde, óók opdat de kiezers dan hun voorkeur kunnen doen blijken en aldus medezeggenschap hebben in de zetelverdeeling.

Vrouwen, stemt op vrouwen, die Uw belangen plechtig beloven te zullen behartigen, mannen, stemt op hen, van wie gij weet, dat zij hun plicht als vertegenwoordigers stellen boven het belang van enkele partijen en boven het belang van de bonzen !

Stemt dus op de partij van Recht en Vrijheid, kiest daaruit de(n) candidaat die Gij de voorkeur geeft !

B. Sleeboom
Sportlaan 70
's-Gravenhage
(oud-bestuurslid van het Nationaal Verbond)

A.J.J. le Roy
Lange Vijverberg 20
's-Gravenhage

Mej. S.M. Nijdam
Fred. Hendriklaan 29
's-Gravenhage

Jhr. F.M. van Spengler, Notaris
van Alkemadelaan 56
's-Gravenhage

J.M. Pennink
Montfoortlaan 25
's-Gravenhage.

(leden van het Nationaal Verbond)

's-Gravenhage, 14 Mei 1952

MEER EXEMPLAREN VAN DEZE CIRCULAIRE TER VERSPREIDING BESCHIKBAAR

Partij voor „Recht en Vrijheid”

Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL te Amsterdam, Voorzitter
Mr W. BROERTJES te Amsterdam, Secretaris
JUSTUS MEIJER te Bloemendaal, Penningmeester

Bureau van de Partij: (voor alle correspondentie)
STATENLAAN 6, DEN HAAG, Telefoon 55.77.75

Bankrekening: Associatie-Cassa, Herengracht 179 - 197
Amsterdam, Postgiro Ass.-Cassa 8665

Wij zijn een zuiver Nederlandse partij waarin mannen en vrouwen van de meest verschillende levensbeschouwing en godsdienst elkaar hebben gevonden door onze afkeer van de na-oorlogse regeringspolitiek, die gericht is op knechting, dirigisme en staatsmacht, een politiek die zich tracht te handhaven door de vernietiging van ons Recht en onze Vrijheid. Wij streven naar het herstel van deze waarden en van de eenheid, die ons Volk kenmerkte gedurende de bezettingstijd tegenover de gemeenschappelijke vijand.

Wij zullen zeer beslist zelfstandig blijven strijden voor ons ideaal:
EEN FIER EN VRIJ VOLK VAN NEDERLAND!

Het bestuur van de
Partij voor Recht en Vrijheid.

Candidatenlijst

1. Mr W. BROERTJES.
Advocaat en Procureur. Amsterdam.
Directeur Amsterdams Radio Instituut.
2. A. F. SPANBROEK.
Voorzitter Nederlandse Vakcentrale.
's-Gravenhage.
3. Dr P. H. RITTER Jr.
Letterkundige, journalist en radiocommentator. Utrecht.
4. Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL.
Belastingconsulent. Amsterdam.
5. M. GRUNWALD.
Accountant; Voorzitter Comité van huizen grondeigenaren. Breda.
6. Mr T. Q. DEKKER.
Bedrijfsjurist. Lelden.
7. Mevr. C. E. SMIT-Dyserinck.
Oud-Commandante Vrouwen Hulpkorps.
Veere.
8. J. W. MENTEL.
Behartiging belangen Indische Nederlanders. Ex-Kapitein Koninklijk Nederlandsch Indisch Leger. 's-Gravenhage.
9. R. A. JACOBS.
Voorzitter Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland”. Rotterdam.
10. G. R. KOLIJN.
Eerste-machinist Cokesfabriek Staatsmijn „Maurits”. Sittard.
11. E. J. MULLER.
Oud-Directeur Shell Nederland N.V.
Wassenaar.
12. W. A. J. ROELOFSEN.
Gepensionneerd Kolonel der Mariniers.
's-Gravenhage.
13. Mevr. A. E. MONTIJN-
Ziedses des Plantes.
Oprichtster Nationaal Verbond.
's-Gravenhage.
14. J. C. E. STRIEDER.
Accountant (N.I.V.A.); Oud-Hoofdbestuurder Indische Katholieke Partij.
Hilversum.
15. JUSTUS MEYER.
Financiëleconomisch redacteur „Haagsche Post” en andere weekbladen; lid der firma J. Kraatjehagen & Co. in effecten te Amsterdam. Wonende te Bloemendaal.
16. G. A. DE ZEEUW.
Kapitein der Mariniers van de Koninklijke Marine Reserve. Zeist.
17. Mevr. A. G. VAN BLIJENBURG-
de Hondt.
Huisvrouw.
18. G. SIKKEMA.
Directeur Nederlandsche Kjellberg Electroden Fabriek NEKEF. Amsterdam.
Wonende te Heemstede.
19. L. A. VAN KEMPEN.
Oud-procuratiehouder N.V. De Bataafsche Petroleum Maatschappij; Oprichter „Nationaal Verbond”. 's-Gravenhage.
20. J. A. M. DE HEER.
Bankprocuratiehouder; financieel adviseur. 's-Gravenhage.

Urgentie-Programma *)

De Federatie voor Recht en Vrijheid:

overtuigd, dat er een tehuis moet worden opgericht voor al degenen die meer dan genoeg hebben van de partijpolitiek, zoals die na de bevrijding is gevoerd;

van mening, dat dit tehuis een nieuwe politieke partij moet zijn, die als eerste en dringendste taak heeft het Nederlandse volk terug te voeren naar recht, vrijheid en welvaart zonder dictatuur in welke vorm dan ook;

vooropstellende, dat de eerste stap daartoe moet zijn de beveiliging van de bestaanszekerheid voor de grote massa van het volk door het toepassen van juiste beginselen, in plaats van het verkondigen van onwaarachtige politieke leuzen;

richt op de **PARTIJ VOOR RECHT EN VRIJHEID** onder het navolgende urgentie-programma:

Artikel 1.

Herstel en handhaving van de grondslagen van Maatschappij en Staat in overeenstemming met de christelijke en democratische levens- en wereldbeschouwing.

Verhoging van het zedelijk bewustzijn.

Artikel 2.

Toetsingsrecht van alle wetten aan de Grondwet door de Hoge Raad.

Artikel 3.

Bescherming van de persoonlijke vrijheid van het individu. Sterke beperking van de mogelijkheid van inverzekeringstelling en voorlopige hechtenis.

Bevordering van de volkomen onafhankelijkheid der Rechterlijke Macht ten opzichte van de Regering.

Artikel 4.

Verbetering van de administratieve rechtspraak, zodat alle burgers de Overheid voor de gewone rechter kunnen dagen.

Artikel 5.

Afschaffing van alle bijzondere bevoegdheden, gelegd in de handen van ambtenaren, die slechts aan hun superieuren verantwoording verschuldigd zijn.

Artikel 6.

Verbod aan alle Regeringsorganen om op de Rechterlijke Macht en op de Pers, op welke wijze en in welke vorm ook invloed uit te oefenen. Overtreding van dit verbod worde bestempeld als misdrijf.

Artikel 7.

Onmiddellijke instelling van een Raad tot herstel in eer, goede naam en rechten van allen in den lande, die ten onrechte van hun vrijheid, geld en/of goederen zijn beroofd.

Artikel 8.

Instelling van een Raad voor Fiscaal Rechtsherstel, die, oordelende naar billijkheidsoverwegingen, slachtoffers van fiscale knevelarij op

*) Zonder aanspraak te maken op volledigheid wordt geacht, dat dit urgentie-programma het streven van de Partij voor Recht en Vrijheid voldoende duidelijk weergeeft.

eigen verzoek hoort, hun klacht berecht en schadeloosstelling kan bevelen; mogelijkheid tot delegatie van deze berechting aan andere colleges. Grondslag zij, dat niemand door belastingvorderingen in zijn bestaanszekerheid of uitoefening van beroep of bedrijf mag worden aangetast.

Artikel 9.

Streven naar herstel van vrije prijsvorming, het wegnemen van alle belemmeringen tot ontplooiing van het vrije initiatief; afschaffing van loonstop, van loonnivellering en van gemeenteclassificatie.

Belastingvrije beloning voor overwerk.

Aanmoediging tot investering van spaargelden in risico-dragend kapitaal door het wegnemen van alle desbetreffende belemmerende bepalingen.

Afschaffing van alle belastingen, geheven in verband met de rechtsvorm ener onderneming.

Artikel 10.

Herziening der sociale wetgeving op een wijze welke meer ruimte biedt aan de persoonlijke verantwoordelijkheid van verzorgden zowel als van verzorgers en welke leidt tot vereenvoudiging van het vigerende administratieve systeem en tot kostenbesparing.

Artikel 11.

Vervanging van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie door vrije bedrijfsverenigingen, welke uit vrije wil door vrije groepen uit het bedrijfsleven gevormd kunnen worden.

Artikel 12.

Instelling bij de Wet van een maximaal percentage, dat van iemands inkomen mag worden geheven door middel van alle directe (kohier-) belastingen tezamen, in welke vorm dan ook. Dit percentage aldus te bepalen, dat het onteigeningskarakter der huidige belastingen verdwijne.

De bevordering van wettelijke bepalingen, welke een einde maken aan onteigening zonder volledige schadevergoeding en aan onteigening met socialisatie-doeleinden.

Artikel 13.

Belastingheffing voortaan slechts voor bekostiging van noodzakelijk overheidsbeheer. Nieuw artikel in de Grondwet waarbij fiscale nevenbedoelingen, zoals inkomens- en vermogens-nivellering, worden verboden.

Sterke vereenvoudiging der belastingwetgeving en bezuiniging op het Overheidsapparaat.

Besteding van de motorrijtuigenbelasting uitsluitend voor onderhoud, verbetering en aanleg van wegen en bruggen, en voor het wegverkeer dienende instellingen.

Artikel 14.

Afschaffing van alle na 1940 uitgevaardigde wetten, verordeningen of verleende bevoegdheden, welke aan het streven naar een vrij inwisselbare gulden in de weg staan.

Krachtige bevordering van de woningbouw met ontplooiing van het particulier initiatief en van bouw en inrichting van scholen.

Streven naar het doen toekomen van een rechtvaardig deel van het nationaal inkomen aan de agrarische sector.

Artikel 15.

Meer efficiënte besteding van onze defensie-uitgaven, opdat de economische bestaanszekerheid van het volk niet in gevaar kome. Beter zorg voor de belangen van het personeel en gewezen personeel van de krijgsmacht en hun nagelaten betrekkingen, alsmede van die van het verzet.

Artikel 16.

Streven naar Europese integratie, echter met inachtneming van gerechtvaardigde Nederlandse belangen.

Artikel 17.

Handhaving van de onverkorte gezagshoogheid van Nederland over Nieuw-Guinea.

Bestuurshervorming van Suriname en de Nederlandse Antillen uitsluitend binnen het kader van het Koninkrijk.

Bescherming van de Nederlandse hoogheidsrechten en van het leven, de vrijheid en de rechten van Nederlandse onderdanen in en tegenover Indonesië, zoals dit geschiedt door alle beschaafde landen ten opzichte van hun onderdanen en hun belangen in elk ander land.

Recht voor Ambon.

Artikel 18.

Verbod van alle politieke propaganda door middel van radio of televisie.

Artikel 19.

Verhoging van de leeftijdsgrenzen voor verkiesbaarheid.

Herstel der gemeentelijke en provinciale autonomie, alsmede die van de lagere bestuursorganen.

Artikel 20.

Bevordering van lichaamsoefening door sport en ruimere beschikbaarstelling van openbare sportterreinen.

Artikel 21.

Toelating van de vrouw tot alle functies, ambten en inrichtingen van onderwijs en opleiding. Gelijke benoemings- en promotiekansen voor mannen en vrouwen. Vrijheid van arbeid voor de gehuwde vrouw. Bevordering van een wettelijke regeling voor adoptie.

Artikel 22.

Ingespannen strijd voor de belangen van de Middenstand, welke moet worden bevrijd van knellende wettelijke maatregelen en ambtelijke inmenging, van onbezoldigde belastinginvorderingen en van examen-manie. Soepele toepassing van vestigingseisen en maatregelen tot verhoging van het reële inkomen.

Behartiging van de belangen van onderwijzers(essen) en leraren (essen).

Artikel 23.

Schadeloosstelling aan Indische gerepatrieerden, afgevoelde Indische Ambtenaren en KNIL-militairen.

Voorbereiding en scholing voor de vestiging van Indische Nederlanders en Nederlanders op Nieuw-Guinea en mogelijkheid van verkrijgen van de grond in eigendom.

Geen discriminatie ten opzichte van Indische Nederlanders.

Afvoer van Indische Nederlanders uit Indonesië indien zij daartoe het verzoek doen.

De Nieuw-Guineër

INSCHRIJVINGSBILJET

Aan de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland”

Kantoor : Claes de Vrieselaan 73a, Tel. 52462

ROTTERDAM

Ondergetekende (naam en voornamen).....

geboren te....., den..... 19..... van beroep.....

wonende te....., No.....

wenst met ingang van..... 195..... te worden ingeschreven als $\frac{\text{contribuant}}{\text{donateur}}$ van

Stichting „NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”

Contributie . . . f 1.- per maand.

Bijdrage Steunfonds f..... per maand of ineens.

Donatie . . . f..... per maand of ineens.

Totaal . . . f.....

195.....

Artikel 4 Statuten:

(Handtekening):

De Stichting trekt haar inkomsten, behalve uit de opbrengst van het Stichtingskapitaal, uit:

- a. Giften of schenkingen van personen, ondernemingen of organisaties, die het doel der Stichting toejuichen;
- b. Contributies van contribuanten, die bij de in artikel 3, sub 1 vermelde comité's zich hebben aangesloten en verklaard hebben een vaste jaarlijkse (eventueel maandelijks te betalen) bijdrage aan de Stichting te willen geven.

STEMT OP

PARTIJ VOOR „RECHT EN VRIJHEID”

OMDAT DAAR:

- a. ook Uw voorman candidaat is gesteld;
- b. te vinden zijn strijders voor het Recht en de Vrijheid; zij strijden tegen het **onrecht**, ook Ambon aangedaan.
- c. te vinden zijn strijders tegen **knechting, dirigisme en staatsmacht**;
- d. te vinden zijn strijders van de **meest verschillende levensbeschouwingen**, waardoor **ge vrijwaard** van **godsdienst- en partijpolitiek**;
- e. te vinden zijn strijders uit het **eigen milieu der in Indië geboren Nederlanders**, en die derhalve insiders zijn van hun noden en behoeften;
- f. niet gedoogd zal worden de discriminatie van de in Indië geboren Nederlanders;

LAAT DE BAL ROLLEN. Wekt Uw familie-leden, vrienden en kennissen op en laat geen stem verloren gaan.

Het gaat mede om Uw eigen belangen, en de toekomst Uwer kinderen en Uw nageslacht
GEEN INDIE POLITIEK MEER!! **RECHT EN VRIJHEID!**

Thans kunnen wij bogen op een zeer grote aanhang, om niet te spreken van „de grootste”.

Toen ik mijn strijd in Nederland aanving heb ik mij NIMMER enige illusie gemaakt mij hier of daar in te dringen om in aanmerking te komen voor een zetel in de Kamer.

Bij de oprichting van de Stichting is in den beginne weinig persoonlijk contact met prominenten gezocht. Wel hebben wij hen steeds door middel van onze organen van ons bestaan en werken doen weten. **Onze strijd gaf de doorslag.**

WIJ KUNNEN THANS MET MEER VERTROUWEN DE TOEKOMST TEGEMOET GAAN. WIJ ZIJN ER NOG LANG NIET EN HEBBEN NOG EEN ZWARE STRIJD VOOR DE BOEG. Wij hebben thans een directe steun gevonden in de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID en wij hebben mede een waarborg in de persoon van Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL en zijn medestrijders. Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL staat bekend als de meest vooraanstaande vechter tegen het ONRECHT. Dit heeft hij ook steeds bewezen. Hij kent geen kleur of ras en laat zich niet meevoeren voor of door religie.

Daarom straks „NIET AARZELEN OF DRAGEN”, maar brengt uw stem uit op de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID.

Uw leuze MOET zijn: „OP voor RECHT en VRIJHEID”.

De in Indië geboren Nederlanders is ONRECHT aangedaan en men tracht ons in onze VRIJHEID aan te tasten. Men tracht ons te dwingen een status aan te nemen, die wij niet wensen. Men tracht ons te ontnemen om in VRIJHEID zelf een keuze te doen. Men tracht ons te dwingen het ORANJEHUIS ONTRouw te worden.

In Indië geboren Nederlanders en Nederlanders, neemt gij dit? Laat ons hand in hand gaan, vóór en met elkaar samen ten strijde trekken voor RECHT en VRIJHEID in de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID.

Hierboven schreef ik reeds over onze aanhang het een en ander. Eindelijk dan toch kunnen wij bogen op een homogeen ledental en op het feit, dat wij een volkomen eendracht onderling weten te bewaren. De bal, die gij allen gerold hebt, is groot. Echter nog niet zó groot, dat wij met eigen kandidaten in de Kamer kunnen komen. Ik twijfel er echter geen ogenblik aan, dat wij bij een volgende verkiezing zeer zeker met eigen

candidaten, personen van wie wij absoluut overtuigd zijn niet alleen, maar die bewezen hebben, dat zij voor u op de bres staan, kunnen uitkomen!

Ook nu kunnen wij ons doen vertegenwoordigen. De gelegenheid is ons geboden door de Partij voor RECHT en VRIJHEID. Wij hebben thans een keuze.

Wij allen weten dat zowel de Katholieke Nationale Partij (Hr Welter) als de Anti-Revolutionairen het steeds hebben opgenomen voor de Indische **Gemeenschap**. Ik spreek hier van „Gemeenschap” en versta, dat die bestaat uit Nederlanders en in Indië geboren Nederlanders.

Voor de specifieke noden en behoeven van de in Indië geboren Nederlanders is niet veel gedaan. Ook de heren in de Kamer van deze partijen hebben geweten, dat wij NU nog in die hangpositie staan. Waarom hebben zij geen pogingen gedaan ons daaruit te trekken? Dit verwijt blijf ik hun steeds geven.

Indien de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID niet ware opgericht en deze partij in het maandblad „Burgerrecht” (m.i. Lijsblad Minister Welter) zo gezegd naar voren is gebracht zonder enige critiek, zou ik u allen nog aanraden u bij de verkiezingen achter de Anti-Revolutionairen en de Katholieke Nationale Partij te scharen.

De PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID is bovendien een partij waar de religie geen parten speelt.

Deze partij heeft mij persoonlijk uitgenodigd deel uit te maken van hun partij en een candidaatstelling te aanvaarden. Ik hoef u niet te vertellen, dat ik dit aanbod eerst na rijp beraad en serieuze overweging en onderzoek heb aangenomen. De redenen zijn, dat in hoofdzaak overwogen is, of ik door een candidaatstelling onze Stichting daarmee wel zou dienen en er geen gevaren voor de Stichting bestaan. Ik moet dit, na spoedbespreking met het te bereiken bestuur, in gunstige zin beantwoorden. Wij kunnen er alleen maar voordeel uit trekken. En dit vooral, omdat ik, al zou mijn candidatuur niet tot in de Kamer zelf komen, voor onze positie en gemeenschap een goede invloed zou kunnen uitoefenen. Wie kan zulks ook beter doen dan ik zelf, waar ik als promotor, oprichter en voorman van de Stichting zelf heb waar te maken, dat ik GEEN LEUGENAAR ben en/of COMEDIANT voor MIJN en uw levensidealen.

Zal ik MIJZELF ONTRouw ZIJN of WOR-

En d
land
ge
zijn
Wilt
deze
de

IND

Or

„Veily
Indis
derho
„mat
Defen
over
iustie
baar
over d

Tot zo
lezers,
en not
„Admi
meer
km ten
om de
gewar
snauve
de vor
met ha
zen w
bezett
eend
oldeer
rekken
te prer
ren, de
Suned
zette,
bevolk
milioes
verder
in die
maran
de pol
volgd
in de
dungs

Groot
veilighe
karta.
zoek
noemd
N.G.)
Noder
auto).“

tosgeld

tosgeld

tosgeld

DEN? Heb ik daarvoor alle leed en bitterheid moeten verduren? NEEN en nogmaals NEEN!

Ik ZAL en BLIJF strijden om de in Indië geboren Nederlanders nu eindelijk een vaste voet op de grond te doen krijgen, waardoor zij niet te tweeden male in een positie worden gedrongen, als waarin zij thans verkeren. Ik zal de door mijzelf opgenomen strijd desnoods tot het bittere einde toe strijden! De Stichting ZAL blijven bestaan en ZAL zich ontwikkelen in de uitgestippelde banen.

Aan u ligt het nu u wederom homogeen te tonen niet alleen, doch gij moet nu tonen hoever uw strijd voor uw levensideaal reikt. Gij moet de bal verder rollen en uw vrienden, kennissen en familieleden aansporen zich te scharen achter de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID. In dit orgaan zult u vinden het urgentieprogramma van de partij en moge ik u verwijzen naar de artikelen 17 en 23 alsmede de kandidatenlijst.

Van u allen hangt het thans af of gij een eigen vertegenwoordiger uit uw midden in de Kamer wilt hebben. Zo dit het geval is, dan zal het mede van u afhangen of dit gelukken zal. Gij moet dan alle krachten en machten inzetten uw familieleden, vrienden en kennissen te bereiken en hen tot eendracht aansporen in onze gemeenschappelijke strijd. Laat alle persoonlijke toekomstige gevoelens varen en gaat gij ter verkiezing staande achter uw voorman, achter de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID.

Er is een kans. Mijn candidatuur bengelt niet onder aan de lijst. Ik sta op no. 9, dus een redelijke kans makend.

De kansen voor een benoeming zullen nog vergroot worden, wanneer de uitbreiding van het aantal zetels in de Tweede Kamer er door komt en deze gebracht wordt van 100 op 150 zetels.

Denk er vooral aan, dat de verkiezingsstrijd in Holland nog te veel gaat met de meest onoirbare methoden en middelen. Men tracht iedere tegenstander te kraken en men ontziet niets. De verkiezingsleuzen zijn: „Ik moet gekozen worden!”, „Het doel heiligt de middelen!”

Laat u zich dus door niets en niemand van de wijs brengen en door niemand iets op de mouw spelden. Laat alle geroddel en laster u voorbij gaan en laat uw eigen „ik” uw eigen raadsman zijn. Constateer zelf wat er was en is gedaan.

HEB IK TEVERGEEFS EEN BEROEP OP U

GEDAAN? ZAL ONZE EENDRACHT JUUST OP HET HOOGSTE PUNT INEEN STORTEN?

Ik ben er van overtuigd, dat gij uw leergeld hebt betaald en dat gij uw plaats thans weet in te nemen.

IK REKEN OP U en . . . GIJ KUNT ALS VAN OUDS OP MIJ REKENEN.

R. A. JACOBS.

S'LAP G'ED'OE

In de Indische Courant van 30 April II. stond een berichtje, waaraan wij het volgende ontlenu:

„Van de Indonesische regering wordt, zo schrijven de Indonesische couranten, ten aanzien van de uitlevering van Westering een krachtige houding verwacht.

Rakjat Berdojang herinnert in dit verband aan de kwetsbare positie van de Nederlanders in Indonesië en wil, dat de Indonesische regering de eis tot uitlevering stelt met sancties. Het blad zegt onder meer, dat „de Nederlanders veel belangen hebben in Indonesië, die voor ons een houvast betekenen bij het nemen van geëigende sancties”.

En in de Haagsche Courant van 1 dezer: „De Indonesische regering heeft de waarnemend Hoge Commissaris in Nederland, Mr Soesanto Tirtoprodjo, de nodige instructies gegeven om de Nederlandse regering uitlevering te verzoeken van ex-kapitein Westering. De Indonesische Minister van van Justitie, Loekman Wiradinata, heeft dit gisteravond in Djakarta bekend gemaakt”. En de houding van onze regering ten opzichte van gevangenen gehouden Nederlanders in Indonesië?

Haagsche Courant van 2 April II.:

„De behandeling van Nederlanders in Indonesië.

De Eerste Kamer heeft gisteren de behandeling van de begroting van Unie-aangelegenheden en Overzeese Rijksdelen voortgezet. Minister Peters zeide in zijn antwoordrede, dat Nederland nimmer initiatieven heeft genomen tot wijziging van de betrekkingen in de Unie. Gedurende 1950 heeft de Unie niet onbelangrijke resultaten opgeleverd”.

En verder: „Secretaris Blom deelde mede, dat zich 95 Nederlanders in Indonesië in arrest bevinden. Daaronder zijn er 13, die al meer dan twee jaar van hun vrijheid zijn beroofd uit politieke overwegingen. Dit betreft allen mensen, wier zaken nog niet

zijn behandeld. Het tempo waarin de zaken worden afgehandeld is uitermate traag. Er is **geen enkele andere democratische staat**, waar een dergelijke **bejegening van Nederland** plaats heeft. Hiermede is niet gezegd, dat iedere arrestatie onrechtvaardig was. **Tot represailles zou de regering niet gaarne overgaan.** Of de belangen der betrokkenen zouden zijn gediend met deze zaak voor te brengen voor een internationaal forum, valt te betwijfelen. De regering zal zich echter nader beraden indien haar besprekingen met de commissie-Soepomo niet spoedig tot resultaat leiden".

En verder: „Dupliek van de Minister.

Minister Peters wees er nog op, dat bij het overwegen van maatregelen wegens het gevangenhouden van landgenoten en de noodtoestand op Ambon niet uit het oog mag worden verloren, dat deze maatregelen, **gezien de gevoeligheid aan Indonesische zijde**, wel eens in het nadeel van betrokkenen zouden kunnen uitvallen. Staatssecretaris Blom zegde toe, dat alles zal worden gedaan om de gearresteerden te helpen".

Uit de Indonesische Kroniek van de Indische Courant van 26 April II. citeren wij een stukje, dat ons als het ware uit het hart is gegrepen.

„Als het Indonesische sentiment met Nederlands sentiment beantwoord zou worden, dan zou de ellende niet te overzien zijn. Men gaat in Nederland echter te ver — ik heb daar meer op gewezen — wanneer men terwille van een goede verstandhouding ALLES over zijn kant laat gaan en ook de AVERECHTSE handelingen van Indonesië jegens Nederland en de Nederlanders tolereert, want zo raakt men van de wal in de sloot en gaat het hier van kwaad tot erger.

Geduld en tact.

Met geduld en tact moeten we bouwen aan de basis van de nieuwe verhouding tussen beide landen en volken. Eén ons geduld is meer dan één pond verstand en tact is het vermogen, om zich in te denken in de gevoelens van anderen en dus te vermijden wat hen kwetsen kan. Maar bij alle geduld en tact zullen wij niet mogen aflaten de Indonesiërs telkens weer te herinneren aan het spreekwoord: Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet.

Voor die slijmerige Nederlanders, die alles prijzen wat de Indonesiërs wijzen, is dan

het vermaan, dat het om pro-Indonesisch te zijn niet nodig is anti-Nederlands te worden. Maar dat zal wel boter aan de galg zijn". Meer willen wij thans niet als commentaar op de kwestie geven. Dat laatste is o.i. wel duidelijk en afdoende genoeg.

OOK HIJ.

Over een „opmerking" van een Staatssecretaris.

In de Haagsche Courant van 2 April jl. staat onder de titel: „de Behandeling van Nederlanders in Indonesië" een verslag van de behandeling in de Eerste Kamer van de begroting voor Unie-aangelegenheden en Overzeese Rijksdelen.

Wij zullen u, waarde lezers, niet met dit vele kolommen beslaande verslag, dat overigens niet oninteressant is, vermoeien, doch slechts één enkele passage citeren, welke naar onze bescheiden mening wel bijzonder ons (Indische) Nederlanders moet treffen.

„Staatssecretaris Götzen merkte op over de afvloeiing van ambtenaren in Indonesië, dat **Indonesiërs, die een Nederlandse vader hebben gehad en zich steeds als Nederlander hebben beschouwd**, aanspraak kunnen maken op volledige garantie met inbegrip van het recht op vrijwillige afvloeiing".

„Dat doet de deur dicht! Ook hij dus! Maar wij kunnen er met de beste wil van de wereld nu geen touw meer aan vast knopen. Eerst wordt erkend, dat hun vader een Nederlander is. Dan zijn toch immers de „kinders" NEDERLANDERS, meneer Götzen, en geen „Indonesiërs", zoals u hen belieft te noemen. En dat u onze in Indië geboren Nederlanders in uw opmerking bedoelde, laat geen twijfel door uw toevoeging daaraan: „en zich steeds als Nederlander hebben beschouwd". Werd deze stelling met opzet gelanceerd, zo vragen wij ons af? Want volgens ons Nederlands Burgerlijk Wetboek althans bezitten zij, die in Indië geboren Nederlanders, de STATUS VAN NEDERLANDER. Wij zouden wel eens gaarne een en ander nader door de geachte Staatssecretaris, heer Götzen, uitgelegd willen zien.

WAAROM ZIJN ZE DAAR NOG STEEDS?

In Indonesië zijn momenteel (voor zover officieel bekend is — Red.) reeds 4000 Nederlanders steunbehoevend, lazen wij in het Algemeen Handelsblad van 27 Maart II. En wat dat in een land als Indonesië

Reeds bezwo
wordt landse
ren Ni
te em
schuw
het pl
bereik
Telegr
lezers,
„kolor
we er
kel in
Goede
niet or
is wel
o.i. ov

F.

N

„NAO
vriende
Sao Pa
hier. H
vogel i
tractor
„Als wi
wij in
dan wa
deeld e
terwijl
zien, o
wij hie
want h
dieper
„Wij zi
zonder
dom vo
over e
komt n
mogen
aanslac
„Men k
maar g
woord
welvaar
„Er zijn
nog 6 m
op zo'n

betekent, behoeft toch zeker geen verder betoog. Wat we alleen niet begrijpen is, dat deze Nederlanders nog niet naar Holland werden getransporteerd. Of zou het weer het Hoge Commissariaat in Djakarta zijn, dat, zo het de overtocht naar Nederland niet botweg weigerde, dan toch zoveel moeilijkheden daartoe in de weg legde, dat deze Nederlanders, zelf niet meer bij machte door geldsanering etc. etc. om de overtocht zelf te bekostigen, daar maar blijven „hangen“?

NIEUWE HEBRIDEN EXIT.

Met deze aanhef begint in Pleiter en Vraagbaak van 16 Maart ll. een artikeltje, hetwelk wij onze lezers niet willen onthouden en deswege hieronder in zijn geheel zullen weergeven.

„De door P. I. Aneta met zoveel spoed en ... woorden uitgeseynde emigratiemogelijkheden naar de Nieuwe Hebriden, blijken ver beneden de opgewekte verwachtingen te liggen.

Het ietwat verholde verwijt aan de B.E.G.I., als zouden de mogelijkheden op de Hebriden niet bekend zijn, geweest aan deze jonge stichting uit de organisaties van gepatrieerden gevormd, blijkt thans eerder een compliment te zijn. Want het staat thans wel vast, dat:

- a. deze „emigratie“ niet mogelijk is, daar de ondernemingen wel het transport van Indonesië naar de Nieuwe Hebriden willen betalen, maar niet het transport van Nederland uit;
- b. er aanvankelijk niet meer dan 150 arbeiders zullen worden uitgezonden;
- c. er slechts sprake is van een arbeidsovereenkomst van drie jaar;
- d. de huisvesting vrij primitief is (gezinnen hoogstens twee kleine kamers, vrijgezellen gemeenschappelijk bedrijf);
- e. het loon per maand „ongeveer“ 275 rupiahs bedraagt, hetgeen dus ligt tussen f 50,— en f 90,— per maand!;
- f. er gedwongen winkelnering bestaat met een toeslag van 5 % boven de tokoprijzen (zulks tot dekking van het risico van de onderneming!);
- g. het I.E.V. de kleine Indo ontraadt in te gaan op de aanbiedingen van de heer Verkuyl, die als „werf-agent“ schijnt op te treden, zonder nochtans de zaken mooier voor te stellen dan ze zijn.

Van welke feiten hierbij acte!

Hè, hè, gelukkig alweer een zoet fluitende vogelaar minder. Eerst signaleerde Brazilië en daarna de Hebriden, en toen nog zovele anderen en ziet, de feiten achterhalen onze waarschuwingen. En niet alleen wij, doch ook anderen signaleren. Dat de **hele** Nederlandse pers dit geluid eveneens late horen, dat is onze wens.

Zoals reeds gezegd, we signaleerden Brazilië en daar verschijnt in de Haagsche Courant van 9 April jl. een artikeltje onder de titel: „De moeilijkheden in Nederlandse kolonie in Brazilië“.

We citeren uit dit stukje o.m.:

„De Minister van Sociale Zaken heeft thans geantwoord op de schriftelijke vragen van het Eerste Kamerlid Mr Ruijs (A.R.) over de toestanden, welke, blijkens enige publicaties, zouden heersen in de Nederlandse kolonie Ribeirao in Brazilië ...

Inderdaad is de commissaris bij de kolonie, de heer Hoogeboom, teneinde de onderlinge verdeeldheid en de onwil van bepaalde elementen te doorbreken, met kracht opgetreden. Dit was noodzakelijk om de in moeilijkheden geraakte kolonie **VOOR ONDERGANG TE BEHOEDEN** ... Besloten is de commissaris in zijn moeilijke en delicate zaak te doen bijstaan door een commissie van advies en bijstand, welke uit in Brazilië gevestigde Nederlanders zal bestaan en de regering op gezette tijden zal rapporteren, in het bijzonder over de **FINANCIËLE EN ECONOMISCHE ONTWIKKELING** der kolonie“.

Zò erg was, of is het nóg met die kolonie daar blijkbaar gesteld, dat ze voor de „ondergang behoed“ moest worden en dat de regering thans eerst op de hoogte gebracht wil worden over de gang van zaken in die kolonie! Néen, we bedankten er laatst al voor, hoor. Ons niet gezien!

En dat W.N.-schap! In de Indische Courant van 12 dezer wordt in een verslag van een vergadering van de afdeling Bogor van het Indo Eenheids Verbond door drs J. B. A. F. Mayor Polak, hoofdbestuurslid van het genoemde Verbond, o.a. 't volgende gezegd: „Er bestaat nog steeds discriminatie van Indonesische zijde tegen de Indo-W.N., over de hele linie, met name bij benoemingen in het ambtelijke apparaat en bij opname in Indonesische coöperaties, waar zij apart geregistreerd worden. De Indo-warganegara's worden meer ten achter gesteld dan de zgn. coöperatoren“.

Dat hij meent dat hier een einde aan moet komen en de middelen er toe aangeeft voor de Indonesiërs doet niets aan de feiten af, dat over de hele linie rasdiscriminatie wordt gepleegd tegen de W.N. En dan komt nog hierbij, dat het hemd altijd nader is dan de rok. Het aantal werkloze Indonesiërs is ontstellend groot. Hieronder enkele cijfers. „Remillingbedrijven in Zuid-Sumatra gesloten, tengevolge waarvan 4000 arbeiders (totaal met hun gezinnen 12.000 zielen) op nonactief”, aldus vernemen we uit de Indische Courant van 29 Maart II., waarin we voorts nog lezen: „Djakarta telt thans 100.000 landlopers; in die van 12 dezer: „In de nacht van Vrijdag op Zaterdag is de actie begonnen om Surabaya geleidelijk aan te ontdoen van de onbeschrijflijke ellende van de circa 10.000 werk- en dakloze zwervers”. Dat waren nog maar een paar plaatsen in Indonesië; wat nog van de rest? En dacht de W.N. nu heus aan bod te kunnen komen? Wij denken er het onze van, vandaar ons signaleren.

EINDELIJK?

Een ander geluid.

Vershillende Nederlandse couranten gaven van het debat in de Eerste Kamer inzake het beleid van Minister Peters van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen een breedvoerig verslag in hun „headlines”. Wij zullen een en ander uit het Nieuws v. d. Dag van 27 Maart II. daarover aanhalen.

„Beschuldiging aan 't adres van Indonesië. Samenwerking onmogelijk gemaakt. Rede van H. Algra (A.R.) in de Eerste Kamer”.

„De Indonesische regering maakt opzettelijk en welbewust samenwerking met Nederland onmogelijk. De onwil wordt door de Indonesische regering opzettelijk gedemonstreerd door de gevangenneming van Nederlandse functionarissen in Indonesië. Tientallen Nederlanders zuchten in de gevangnissen, zonder dat zij weten waarom, hoelang en zonder dat zij rechtskundige bijstand kunnen krijgen. Spreker noemde het een krenking van de menselijke rechten. De Nederlandse regering stuurt zonder resultaat brieven en nota's naar Indonesië. Is er één staat in de gehele vrije democratische wereld, waar men een dergelijke bejegening ooit heeft ondervonden?

Veroorlooft de Indonesische regering zich een dergelijke bejegening ook ten opzichte van andere regeringen van soevereine staten, zoals de Verenigde Staten of West-Duitsland?

Is het mogelijk te achten, dat voor een dergelijke bejegening een andere verklaring bestaat, dan om te pogen bewust en opzettelijk het Nederlandse volk en zijn regering te kwetsen?

Wat gaat de regering doen behalve al maar nota's zenden? De houding van de regering is symptomatisch. Zij volgt de lijn van de minste weerstand. Ook critiseerde hij de houding der regering ten aanzien van Nieuw-Guinea. Zij behoort in deze een standpunt te hebben, maar dat heeft zij niet. Zij zegt: laat een volgend kabinet maar beslissen. Een duidelijke politiek is meer dan een Nederlands belang.

Tenslotte betreurde hij, dat aan dit departement een minister is gekomen, die niets van Indonesische zaken afweet.”

Tot zover enkele door ons geciteerde passages uit dat verslag. Als de voortekenen ons niet bedriegen, dan zijn verschillende leiders der regering volkomen wakker en beginnen anderen nu ook wakker te worden. Dat was nu eens mannentaal en niet zo'n slappe, halfbakken houding. Dat was een man, die daar het woord voerde. En dergelijke mannen hadden wij in onze historie in de glansperiodes van Nederland.

Op z'n Hollands en ongezoeten werd het nu maar eens gezegd en de „puntjes op de i ook"! Het moet nu maar eens uit zijn met dat gesol met Nederlanders in Indonesië! Is het daar een rechtstaat of niet? In het laatste geval zal de Uno wel weten wat haar te doen staat, dunkt ons. En als het is om opzettelijk ons volk en zijn regering te kwetsen, zullen wij dienen te weten wat ons te doen staat.

En wat er met voor hun taak onvoldoende bekwame lieden (ook ministers zijn mensen) moet gebeuren, wel, daarover behoeft men niet lang te praten. In het Algemeen Handelsblad van diezelfde datum lezen we daarover: „Felle critiek op minister Peters. Opnieuw zijn er in de Eerste Kamer harde woorden gevallen. Ditmaal bij de behandeling van de begroting van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen en nu niet door een enkeling, doch vrijwel door alle afgevaardigden, die over dit onderwerp het woord hebben gehad.

Minister Peters heeft van vele kanten ernstige critiek moeten horen; zijn memorie van antwoord op het voorlopige verslag, dat scherp stelling nam tegen het beleid van deze bewindsman, bleek geenszins in goede aarde te zijn gevallen. Wel zelden zal het bij het afdelingsonderzoek zijn voor-

gekomen, dat Kamerleden zich afvroegen „of het langer aanblijven van de(ze) bewindsman wel kan worden geacht te zijn in 's lands belang". In nauwelijks mildere geest is thans het openbare debat gevoerd".

Zeer juist, Excellentie Algra, nu gij uiteindelijk, zoals ongetwijfeld duizenden, tienduizenden, neen, honderdduizenden Nederlanders, de slappe houding van de regering veroordeelt. Dat „après nous la déluge-systeem" leidde reeds een paar honderd jaar geleden tot niets goeds, laat staan nu in deze tijden.

En daarom deed het ons deugd om in de Indische Courant van 9 dezer het volgende te lezen:

„Rustig, doch zonder verbloeming der feiten, heeft staatssecretaris Blom geantwoord op de bewogen redevoeringen in de Eerste Kamer over de gearresteerde Nederlanders in Indonesië. Na geconstateerd te hebben, dat er de laatste maanden een lichte verbetering is ingetreden bij de afhandeling van de berechting, zegt Mr Blom: „De regering blijft echter met des te zwaarder zorg vervuld voor het lot van diegenen, die lang van hun vrijheid zijn beroofd, zonder berechting.

Dit zijn, voor een bewindsman, zeer ernstige woorden en ook uit het verder betoog van Mr Blom blijkt, hoe hoog de Nederlandse regering deze zaak opneemt".

En dat is maar goed ook. Want als men dan in de Indische Courant van 29 Maart II. het ondervolgende eens leest, dan blijkt, dat de Indonesiërs het ten opzichte van haar eigen mensen (N.B. op eigen grondgebied gearresteerd) bij monde van haar vertegenwoordigers heel hoog opneemt.

„Op 23 Maart", aldus het verslag, „hield Panitya Korban Razzia Augustus van Oost-Java een conferentie in Surabaya. Dertig verschillende vertegenwoordigers uit verschillende residenties waren aanwezig, alsmede vele afgevaardigden van PKI en Gerwis.

Tijdens de vergadering waren de vertegenwoordigers zo geroerd door de berichten over ontberingen van arrestanten te Kediri, dat de tranen en snikken niet van de lucht waren. Men nam een resolutie aan, waarin dringend werd verzocht de gevangenen spoedig vrij te laten en aangedrongen werd op economische steun aan de achtergelatenen en uitbetaling van de salarissen ten

behoefte van de gezinnen van overheidsambtenaren."

Tot zover dit bericht. Bij ons geen snikken. Neen, vuisten op tafel! Er zal recht zijn en dan nog een beetje vlug ook, heren! En schadevergoeding voor onrecht!

OVER SCHADEVERGOEDING GESPROKEN!

Het Mijn en Dijn.

Even afrekenen.

Daar lezen wij in het Nieuws v. d. Dag van 28 Februari II.: „Van het aantal behandelde verzoeken om schadeloosstelling van ten onrechte gedetineerden is slechts 24 % toegewezen. In de Eerste Kamer is aangedrongen op een grotere eenheid in de behandeling der gevallen, waardoor voorkomen wordt, dat de bedoeling van de wetgever illusoir wordt gemaakt". En „what about" de tienduizenden geïnterneerden uit de Japanse bezettingsperioden en de gearresteerde Nederlanders in Indonesië? Dat vragen wij ons af.

Lazen we nog op 18 April II. in diezelfde courant: „De heer Joseph Schreieder heeft een eis tot schadeloosstelling ingediend wegens ten onrechte ondergane detentie... Men heeft de vijand Schreieder natuurlijk vastgehouden om hem te ondervragen, doch wij zijn zo netjes geweest om hem weer naar huis te sturen... Nadat de man — op bevel of niet — zijn werk gedaan had en nadat hij het zo goed of zo slecht gedaan had als hij kon, zou het misschien in zijn treurige hersens opgekomen kunnen zijn, dat hij aan vele mensen in Nederland onnoemelijk veel leed veroorzaakt heeft (onze mensen, die via een Maciavellistisch spelletje in de armen van de Gestapo werden gedropt) — (Englandspiel — Red.).

Nu wil hij, vanwege dat „oponhoud" een vergoeding van f 6400,—".

En dan lezen we met stomme verbazing in de Nederlandse pers, dat de Tweede Kamer het VREDESVERDRAG MET JAPAN met bezwaard gemoed heeft **goedgekeurd!**

Een vredesverdrag, door de geallieerde partners, o.m. Amerika en Engeland, opgesteld, waarbij voor Nederland bitter weinig werd bepaald inzake de schadevergoedingen, doch alleen een soort van gentleman's agreement met de Minister-President van Japan, Yoshida, tot stand kwam, dat alleen van enige betekenis is, indien Japan zich bereid toont naar de geest van het vredesverdrag te willen handelen.

Maar als men dan daar tegenover stelt de **eisen**, welke Amerika, Engeland, de Philipijnen etc. inzake die schadevergoedingen stellen aan Japan, dan begrijpen wij niet, waarom Nederland, dat met het **offer** van Nederlandsch-Indië (en de Nederlanders daar) de Japanse opmars naar Australië en misschien zelfs naar Amerika heeft gestuit, niet een krachtig „neen” heeft doen horen. Gelijke monniken, gelijke kappen, schijnt niet nodig te zijn als het op verdelen van „de buit” aankomt. En dan kan men nog zo schoon redeneren, dat Japan eerst op de been geholpen moet worden, maar daar schieten de gedupeerden geen cent mee op. Zij worden niet eerst op de been geholpen! Genadebrood moeten aannemen is ook niet alles. Maar nu terzijde van dit alles. Wat denkt de Nederlandse regering, dat zij, wier eigendommen door de Jappen geroofd, c.q. door de oorlogstoestand vernield werden, thans moeten geloven, dat er voor hun RECHT op de bres werd gestaan daar in San Francisco? Beschikt men dus zo over het mijn en dijn? Het mijn en dijn, dat door de Jappen niet behoeft geëerbiedigd te worden als ze er geen zin in hebben. Het is dus geoorloofd eens anders eigendommen te roven (zij het niet helemaal ongestraft, want de Amerikaanse overwinning op Japan en de bezetting daarna zijn reeds een straf voor Japan, welke straf echter nu weer in een „Japan weer op de been helpen” is veranderd; om Moskou c.q. Mao Tse Thung een halt toe te roepen). Maar over schadevergoeding mag Nederland niet praten. Dus geroofd blijft geroofd en dan krijg je nog reclasseringshulp ook. Het is fraai, moeten we zeggen. Maar het meest keken we op over het antwoord, dat Minister-President Drees tijdens het debat in de Tweede Kamer over dit onderwerp gaf. Zijn Excellentie beweerde dan, dat er niet meer te bereiken viel voor Nederland, alhoewel Minister Stikker in de conferentie te San Francisco met „kracht” was opgekomen voor wat Nederland terzake nodig achtte. De voorbereidingen van het verdrag waren te vergelijken met die van al die andere vredesverdragen, zoals o.m. die van Versailles, en de behandeling daarvan is in het algemeen weinig bevredigend. Echter was goedkeuring noodzakelijk met het oog op de algehele ontwikkeling in Oost-Azië. En dan somt zijn Excellentie Minister Drees een aantal onbelangrijke (om het niet an-

ders te zeggen) punten op van hetgeen zou gebeuren bij niet-aanvaarding. Er zou zijn: niet-herleven van vooroorlogse met Japan gesloten verdragen (contractbreuk mag dus straffeloos door Japan worden gepleegd, want waarom zouden wij anders bang zijn voor die niet-herleving dier verdragen — Red.?) ; geen onderhandelingen over het vissen in de wateren van (Nederlands — Red.) Nieuw-Guinea (kunnen wij beter zelf doen — Red.); geen recht op handels-, scheepvaart- en luchtvaartbelangen (wel, dan niet, zouden wij zeggen: er zijn nog andere landen genoeg — Red.); geen compensatie voor verlies van Nederlandse eigendommen op Japans territorium (maar wel verlies op ons eigen territorium Ned.-Indië — Red.); achterwege blijven van de betaling van achterstallige schulden (hoe rijmt dat met dat gentleman's agreement? — Red.); geen diplomatieke bescherming, ook niet van missie en zending (dan maar geen diplomatieke betrekkingen met die heren! — Red.) (en wat de zending betreft, ach, er zullen wel anderen zijn, die dat zullen willen proberen — Red.).

Dus, om der wille van al die „argumenten” (waarachter wij ons commentaar plaatsten) moet coûte que coûte dat voor ons schadebrengende verdrag worden goedgekeurd. We vinden maar, dat de woorden van Minister Welter, die van een **MAN zijn met ideeën over menselijke rechten**; van een MAN, die een motie durfde in te dienen en niet wenste terug te trekken, ondanks het geroep uit de hoek van die machtige K.V.P. „Trek ze nu maar in” en ondanks de „idealistische” motieven van mej. Klompé (K.V.P.) en ondanks diezelfde motieven van de heer Korthals (V.V.D.) en ondanks „het de heer Schouten (A.R.) leed deed” dat Minister Welter die motie niet introk, en ondanks, toen het puntje bij paaltje kwam, drie A.R.-mede-ondertekenaars-van-die-motie Minister Welter in de steek lieten en opeens tegen zijn motie stemden.

Enfin, hoe het ook zij, wij hopen, dat Nederland werkelijk zal laten zien, dat het niet voor niets de Leeuw in zijn schild voert en dat het Nederlandse volk behoorlijk van zich af kan bijten als het er op aan komt. Een fiere houding en rotsvast staan heeft ons volk altijd goed gedaan en in de ogen der wereld respect ingeboezemd.

NAAR BRAZILIË?**Neen, dat nooit!**

Reeds verschillende malen opperden we bezwaren tegen de reclame, welke gemaakt wordt (ook van bepaalde zijde der Nederlandse regering), om o.a. de in Indië geboren Nederlanders te bewegen naar Brazilië te emigreren. Ook in dit orgaan waar schuwden we er weer met klem tegen. Na het plegen van het desbetreffende artikel bereikte ons een stukje uit het dagblad „De Telegraaf” van 3 Mei jl. Om u, waarde lezers, een duidelijk beeld te geven wat „koloniseren in Brazilië” betekent, menen we er goed aan te doen, het bewuste artikel in extenso in ons orgaan over te nemen. Goede voorlichting mogen en zullen wij u niet onthouden en dit stukje in De Telegraaf is wel zó duidelijk, dat nadere voorlichting o.i. overbodig is.

**ONBEKWAME LEIDING.
F. 2.500.000 GING VERLOREN IN
BRAZILIË.**

**Nederlandse Staat springt in voor
gedupeerde van
kolonialisatie-experiment.**

„NAO ME TEQUE (Brasil), 23 Sept. — Beste vrienden, wij zijn dat concentratiekamp van Sao Paulo ontvlucht en overgeplaatst naar hier. Hier is men tenminste zo vrij als een vogel in de lucht. Wij hebben echter een tractor op de fazenda moeten achterlaten.”

„Als wij nog maar zoveel geld hadden, dat wij in de Parana goed konden beginnen, dan waren wij gered. Maar thuis is alles gedeeld en ons eigen geld hebben wij gestort, terwijl wij nu nooit weer iets er van zullen zien, of het valt mee. Ik voor mij hoop, dat wij hier niet lang meer hoeven te blijven, want het mes geraakt hier hoe langer hoe dieper in de keel.”

„Wij zitten met voldoende materiaal, maar zonder geld en krijgen hier ook geen eigendom voor de schuld is afgelost. En dat loopt over een termijn van zestien jaar. Daar komt nog bij als ze het niet kunnen halen, mogen ze het materiaal van de boeren nog aanslaan.”

„Men kan aan de coöperatie alles leveren, maar geld ziet men nooit en het spreekwoord zegt toch: men moet een zekere welvaart genieten om gelukkig te zijn.”

„Er zijn hier 2 irs., 1 commissaris, daarbij nog veel kantoorpersoneel en er worden nog 6 meisjes opgeleid voor kantoor en dat op zo'n handjevol mensen. Wij liggen hier

aan handen en voeten gebonden te midden van de vrijheid. Alle in- en verkoop moet door de coöperatie geschieden. Men hoeft hier geen hoofd te hebben om te boeren, nog enkel om er een pet op te zetten. Als wij ons geld niet hadden gestort konden wij het rustig afkijken en stond het ons niet aan, dan ons geld en materiaal over laten komen en elders beginnen. Heymeyer zegt wel: de enkeling mislukt hier, maar ik zeg op mijn beurt met 'n ir. in de rug, even vrolijk. Als men zijn ogen de kost geeft, mislukken die mensen, die totaal geen verstand hebben van boeren en toch boeren. Ik zeg tegen mijn man, nog liever elders heel mijn leven rijst en bonen dan hier blijven in dit wespennest en ook niets dan rijst en bonen eten. Wil men het hoofd boven water houden, er liggen kansen genoeg voor een boer.”

TRIESTE GESCHIEDENIS.

Dit zijn enkele brokstukken uit „brieven naar huis” van Katholieke Brabantse boeren en boerinnen, die indertijd — het is nog maar een paar jaar geleden — vertrokken naar de Fazenda Ribeirao in een gemeente van de Braziliaanse staat Sao Paulo, om daar in kolonieverband onder leiding van ir J. C. Heymeyer aan de slag te gaan. De kolonie ging werken op coöperatieve basis, de gezamenlijke onderneming, want dat was de bedoeling, heette voluit de Coöperatieve Agro Pecuaría Holambra.

En men kent haar trieste geschiedenis. De idealist Heymeyer, die startte zoals nog zelden een stichter ener kolonie in het buitenland zal hebben kunnen starten, d.w.z. met steun van practisch alle zijden, van de deelnemers zelf (geld en idealisme), van de Staat der Nederlanden (deviezenfaciliteiten voor de uitvoer van vee en zaden of pootgoed, geld en bedrijfsbenodigdheden), van hun organisatie (R.K. Boeren- en Tuindersbond), van de geestelijkheid en last but not least van officiële Braziliaanse zijde (renteloze leningen van de fed. regering en van de staat Sao Paulo en algehele gastvrijheid), kon het niet bolwerken. Goede bedoelingen, zelfs de allerbeste, zijn nu eenmaal niet voldoende in zulke gevallen.

DWAAS BEWIND.

Daar kwam nog bij, dat de leiding overtuigd scheen te zijn van haar eigen voortreffelijkheid, dat zij goede raad van insiders uit het land zelf van de hand wees, alsmede de verstandige adviezen van tot inkeer geraakte kolonisten, onder wie goed

onderlegde boeren, en dat zij een dwaas dictatoriaal bewind bleef voeren, hetwelk des te vreemder was, omdat de coöperatie bewust was gebaseerd op een soort communistisch ideaal.

Men heeft in de krant ook kunnen lezen wat er nadien gebeurde. Toen de duiten waren opgesoupeerd, het vee goeddeels aan ziekte bezwaken, de zaaizaden verteerd, etc. etc., werd een beroep gedaan op de Ned. Staat, en kwam bij het namens deze ingestelde onderzoek in loco aan de dag, welke grove fouten er waren gemaakt. Staatsgarantie voor een nieuwe lening van niet minder dan twee en een half miljoen gulden werd verleend — het desbetreffend wetsontwerp werd na enkele vragen van Kamerleden, die er een gevaarlijk precedent in zagen en zuur-zoete vermaningen voor de toekomst uitten, zonder meer aangenomen, en verder hebben de Nederlandse staatsburgers er niet veel van vernomen.

INDIVIDUELEN SLAAGDEN.

Het waren merendeels prima emigranten, die de banier van de heer Heymeyer hadden gevolgd, en die toen zij eenmaal vrij hun wieken konden uitslaan, zich elders wisten te redden en de goede naam van ons land en volk, welke zeer geleden had door het armzalige experiment van de Cooperatieve Holambra, weer een beetje herstelden.

Ook had onze regering een commissaris benoemd en naar de fazenda gezonden, om te redden wat er te redden viel en te voorkomen dat er nieuwe brokken zouden worden gemaakt. Welnu, deze deed zijn best om de doodzieke patiënt nog in het leven te houden, maar hij deed het verkeerd. Zijn dwangmaatregelen, waarmee hij de zaak trachtte te redden, misten het psychologische inzicht, hij intimideerde de boeren en zij, hoewel te weinig organisatie-minded om collectief verzet te plegen, begonnen hem te ontwijken, zij zochten een goed heenkomen, zij trachtten het althans. Intussen er op bedacht blijvende hun geld terug en hun schade vergoed te krijgen.

PROCES VAN DE BOEREN.

De slachtoffers zijn namelijk een proces tegen de leiding begonnen en hebben daartoe juridische bijstand gekregen van Braziliaanse zijde.

Intussen is reeds de Ned. Schatkist aanmerkelijk lichter geworden door dit lichtvaardig opgezet en uitgevoerd idealistisch-communistisch kolonisatieplan, terwijl individuele pogingen om als boer ergens in het rijke

Brazilië te slagen gelukten. De vruchtbare bodem wacht op verstandige exploitatie.

„De eerste twee jaren zullen zwaar zijn en hard,” schreef een der gedupeerden van de Cooperatieve, die elders opnieuw en voor zichzelf kon beginnen, „maar hier liggen kansen van slagen en voor iemand met voldoende kapitaal zeer goede. Wij zijn bezig met de Braziliaanse regering een contract af te sluiten. Als dit lukt, en die kans is groot, zitten hier grote perspectieven in.”

En een brief als deze, is niet de enige. Wij komen op de deplorabele zaak terug.

Tot zover De Telegraaf. Experiment zei u? Nou, en wat voor één! Onbekwame leiding? Vindt u? Wij hebben er alleen het woordje „misdadig” voor kunnen vinden. „Nao me toque” staat er. Wij zouden dit willen vertalen met: „Nou (heb u) me tuk!”. Reeds ettelijke keren verwezen we naar de hoge kosten van levensonderhoud in Nederland, ten laste van de Nederlandse regering ten behoeve van de repatriés. En dat dit niet nodig zou zijn, doch beter aan hen besteed zou kunnen worden om zich in Nieuw-Guinea een bestaan te scheppen. Men zou, zelfs met financiële steun ter overkoepeling van de eerste jaren, veel voordeliger uit zijn. Waarom, zo vragen wij ons uit den treure af, weigert de regering pertinent toelating van de in Indië geboren Nederlanders in Nieuw-Guinea? Waarom wordt alleen opzettelijk melding gemaakt van hen, die daar niet c.q. niet zo goed slaagden en wordt in alle talen hen, die wel slaagden, doodgezwegen? Waarom al dat afkammen van de in Indië geboren Nederlanders; dat zij o.m. niet voor Nieuw-Guinea deugen? Wat dit laatste betreft kunnen wij naar een artikeltje uit het Rotterdamsch Nieuwsblad van 14-7-'51 verwijzen, waarin het door de vertegenwoordiger van de Nederlandse Kroon in Nieuw-Guinea, Gouverneur van Waardenburg, geuite in **flagrante tegenspraak** is met al die afkammerij. Wij citeren dan uit dat artikel: „Indische Nederlanders bleken goede werkers... Het gebrek aan arbeidskrachten heeft overigens zijn scherpste kanten verloren, doordat (even opletten nu — Red. de N.G.), de Indische Nederlanders, die zich in Nieuw-Guinea bevinden, zeer bruikbare arbeidskrachten zijn gebleken... Het gaat in Nieuw-Guinea opwaarts, vertelde hij, maar het gaat er „met gewezen en knersing der tanden”... Verder is het woningprobleem nog alles overheersend.”

En dan maar 2½ miljoen harde Nederlandse pegulanten in Brazilië verloren laten gaan. Wie zal dat betalen? Tja, ook nu nog zijn de laatste woorden van onze grote Willem van Oranje van toepassing, zelfs in deze moderne tijd: „Mon Dieu, ayé pitié de moi et de ce pauvre peuple”.

INDONESISCHE ZANDSTROOIERIJ IN 'S WERELDS OGEN.

Onze Klaas Vaak daarbij nog maar een baby.

„Veiligheid is verbeterd”, stond er in de Indische Courant van 7 Mei jl. „In een onderhoud,” zo schreef die courant verder, „met P.I. Aneta, verklaarde de Minister van Defensie, Sultan Hamengku Buwono, dat over het algemeen genomen de veiligheids-toestand in Indonesië de laatste tijd **merkbaar verbeterd** en dat hij **optimistisch is over de veiligheidssituatie.**”

Tot zover dit berichtje. En weet u, waarde lezers, wat er nog meer in diezelfde courant en nog wel pal onder dat verhaaltje stond? „**Administrateur vermoord**”. Er stond nog meer in die courant. „Bij Kedungwuni, 10 km ten zuiden van Pekalongan vond wederom een gevecht plaats tussen leger en een gewapende bende, waarbij 13 militairen sneuvelde. Het was dezelfde bende, die de vorige week bij Blado in gevecht raakte met het leger”. Een paar kolom verder lezen we: „Gezagsapparaten voorkwamen bezetting van Sumedang”. Politie en leger-eenheden in dat plaatsje wisten echter de aldaar naar het centrum van het stadje oprukkende bende van ca. 200 man tot staan te brengen, doch ze konden niet verhinderen, dat deze bende de aan de rand van Sumedang gelegen dessa Sindangredja bezette, waarbij door brandschatting aan de bevolking een schade van ruim een kwart miljoen rupiahs werd geleden, aldus het verdere relaas van de bende-activiteit. En in diezelfde courant nog: „Incidenten in Semarang. Ex-T.P.-ers bezetten sectie III van de politie na schietpartij. Eerste treffen gevolgd door tweede schietpartij in Oost”. En in de Ind. Courant van 19 April jl.: „Bandungs bevolking wordt gemobiliseerd. Groot offensief in bestrijding van de onveiligheid” ... en ... „Roofoverval te Djakarta. Op klaarlichte dag werd horlogezaak (N.B. in 't centrum van de v/h genoemde „Europeese” winkelwijk — Red. N.G.) geplunderd (N.B. met de van het Nederl. Hoge Commissariaat geroofde auto).” En in die van 3 Mei jl.: „Twee ton losgeld voor B.A.T.-vertegenwoordiger” ...

en „Noodlottig misverstand in Makassar. Hierbij schoten een patrouille van de Mobile Brigade en die van de C.P.M. op elkaar, waarbij aan weerszijden doden vielen”. En in Elsevier van die datum: „Nieuwe Stakingsgolf. Uit haar telegrafische gelukwensen aan het adres van de nieuwe premier was af te leiden, dat de communistische vakbondcentrale Sobsi van het nieuwe kabinet goede verwachtingen had. Tot dusver is zij in die verwachtingen niet beschaamd geworden.

De eisen van dagloners in overheidsdienst op W.-Java, waaraan door een staking kracht werd bijgezet, zijn ingewilligd. Aan de actie v. d. arbeiders in scheepvaart- en havenbedrijf, welke grote opstopping in de voornaamste havens veroorzaakte en het goederenverkeer in hoge mate belemmerd heeft, werd een einde gemaakt door de werkgevers te verplichten het loon in geld van de havenarbeiders met 25 % te verhogen. Deze toeschietelijkheid van het nieuwe kabinet tegenover de communistische elementen heeft er toe geleid, dat thans een nieuwe stakingsgolf over Indonesië gaat. Zowel op de ondernemingen, als bij vele diensten van de centrale en locale overheid hebben de arbeiders het werk neergelegd zonder de bepalingen van de noodwet betreffende de beslechting van arbeidsgeschillen in acht te nemen.”

(Wilde stakingen op ondernemingen, die zelfs gevaar voor gezinnen opleveren; SMIN stakingen in metaalbedrijven; sit-down-stakingen bij de Aniem te Malang; stakingsdreigingen bij verschillende openbare lichamen, etc. etc.)

En wat zei de Indonesische Minister van Arbeid wel hiervan? Ziehier zijn antwoord, in Elsevier weergegeven:

„Gevraagd naar zijn mening over de groeiende arbeidsonrust, heeft de Minister van Arbeid, Tejdasoekmana verklaard, dat **stakingen een gewoon verschijnsel zijn en het niet in de bedoeling ligt ze coûte que coûte te verbieden**”.

Tot zover deze berichten. En dat is dan nog maar wat naar buiten uitlekt. We belichten reeds verschillende malen de toestanden in Indonesië, opdat men wete waar men aan toe is, indien toch naar het „zoet gefluit des vogelaars” wordt geluisterd. Tja, als je zo kapitaalkrachtig bent, dat je niet prompt failliet gaat, indien je winkel op klaarlichte dag wordt leeggeplunderd, of indien je twee ton losgeld stante bède kan neertellen, of indien je de stakers niet alleen hun dagen van sitdown-staken uitbe-

taalt, maar nog meer loon verstrekt ook, ja, dan zou je het misschien wel kunnen bolwerken, indien je niet op een of andere manier om een of andere duistere reden abrupt het hoekje om geholpen wordt. Want bij zo'n plotselinge bezetting, welke meestal niet met goedkeuring van de aangevallenen gepaard gaat, vallen wel eens mensenlevens te betreuren, al was het maar door verdwaalde kogels.

Vele pogingen werden bereids door Indonesië gedaan, om toch vooral maar tegenover de wereld te doen voorkomen, dat zij, nochtans een jonge staat zijnde en dus nog niet geheel bij machte om alles binnen korte termijn in kannen en kruiken te krijgen, alles doet wat er gedaan kan worden en dat het daarom al veel beter wordt.

Maar dan lezen we in de Ind. Courant van 26 Maart II.: „Verhoging tarieven electriciteit in geheel Indonesië. Uitgaven voor stroomopwekking zijn vertienvoudigd... de verhogingen van de G.E.B.E.O. in Bandung en de O.G.E.M. in Djakarta zullen worden gesteld op resp. 40 en 20 % **en zullen hierdoor de laagste tarieven zijn in geheel Indonesië**”. Indien wij ons niet vergissen, werden in 1948 voor de eerste maal de G.E.B.E.O.-tarieven te Bandung reeds met 15 % verhoogd, ondanks het feit, dat men driekwart van de maand des avonds zonder stroom zat. En in 1950 werden de tarieven nog eens met 20 % verhoogd, waarbij men in de maand des avonds meer wel dan niet in het duister zat en dan, met beperkte stroomverbruikvergunning, toch nog een hoge rekening te slikken kreeg. En nu wéér verhoging. En dat met de „witte steenkool”, welke er in overvloed in dat land aanwezig is! We denken bv. aan het grote meer „Tjileuntja” van Pèngalongan, hoog in de bergen, vlak bij Bandung, en aan het daaraan verbonden waterkrachtstation.

Gaat het met Indonesië nu naar het „absolute” dieptepunt? De grote massa van het volk heeft een tekort aan alles en nog wat; aan recht, veiligheid, rust, zelfs aan rijst, want wordt er niet van Indon. regeringswege propaganda gemaakt om meer ketella (sago) en mais te eten in plaats van rijst, welke zó duur is geworden, dat ze voor de gewone „kleine man” niet meer te betalen is. Aan deze „massa” zijn de vruchten van de vrijheidsstrijd en deszelfs overwinning volkomen voorbijgegaan. Moskou heeft er maar een al te aandachtig gehoor verkregen. Trouwens, wie had ook anders verwacht?

We lezen in de Nieuwe Rotterdamse Crt. van 30 April II. een opvallend artikeltje onder de titel: „Indonesië niet afkerig van handel met Oost-Europa en China”. Wij citeren verder:

„Indonesië, een van de voornaamste leveranciers ter wereld van rubber, tin en plantageproducten, zal wellicht binnenkort beginnen met de verkoop van een deel van zijn rijkdommen aan landen achter het ijzeren gordijn, aldus meldt Ass. Press.

Dit zou een rechtstreeks resultaat zijn van de internationale economische conferentie te Moskou.

Ofschoon de uit 47 personen bestaande Indonesische delegatie ter conferentie (die geen officiële status had) met de Sowjet-Unie geen definitieve verplichtingen heeft aangegaan, hebben verschillende autoriteiten te Djakarta duidelijk laten blijken, dat uitbreiding van de handel met „het Oosten” hun voldoende aantrekkelijk voorkomt om haar in ernstige overweging te nemen.

De Minister van Economische Zaken, Dr Soemanang, heeft deze week aan de pers medegedeeld, dat de conferentie te Moskou zeer goede mogelijkheden heeft geopend voor uitbreiding van de handel met de Sowjet-Unie, China en O.-Europese landen”.

Met uitzondering van beperkte ruiltransacties met Tsjecho-Slowakije en Polen gaat op het ogenblik de gehele export van Indonesië naar het Westen.

De Indonesische pers heeft zich over het algemeen gunstig uitgelaten over het doen van zaken met de Sowjet-Unie en haar satellieten.

Twee vooraanstaande dagbladen te Djakarta, Pedomani en Abadi, hebben onlangs in artikelen uiting gegeven aan hun geestdrift voor een „Stalinplan” ten behoeve van onderontwikkelde landen.

Het verlangen naar een „Stalinplan” komt volgens Abadi voort uit de teleurstelling, welke de „Amerikaanse politiek in Azië en het Midden-Oosten heeft gewekt”.

Toen de „delegatie-Patar” naar Moskou vertrok, wisten we reeds hoe laat het was. We zullen er nu maar geen doekjes meer om winden. Alles wijst er immers op, dat dat land naar het communisme toedrijft; naar het Moskou-communisme wel te verstaan. Vandaar ook, dat geflirt met alles wat des Sowjet-Unies is. Nederland beging de fout om de waarde van „reclame voor eigen zaak” over het hoofd te zien en bracht het er deswege in het buitenland slecht af tegen de propaganda van Indonesië. Maar, zo vragen wij ons af, hebben

we met het overdragen van de soevereiniteit aan de Indonesiërs over Indonesië ook niet plichten en verplichtingen ons opgelegd? Mogen wij tolereren wat daar nu gebeurt? Mogen wij onze landgenoten maar straffeloos daar in gevangenissen laten verkommeren sinds vele jaren, zonder dat hun zaak in behandeling werd genomen en zonder dat de redenen bekend werden gemaakt, waarom zij daar gevangen zaten? Mogen wij de schending van het Volkenrecht, zoals daar in Ambon gebeurt, negeren? Wij menen van niet. Indonesië wil immers zo vlug mogelijk en zelfs eenzijdig desnoods, het Unieverband met Nederland opzeggen. Een contract verbreken moet echter met goedkeuring der beide partijen geschieden en zo dit door slechts één partij gebeurt, is er sprake van contractbreuk door deze partij. Wij menen nu, dat juist dat Unieverband heel nuttig kan zijn om de tegenpartij aan haar afspraken te houden en te dwingen tot naleving van haar bepalingen, vervat in de statuten van de Unie, zoals vastgelegd ter R.T.C. Er bestaat o.i. nog zo iets als de UNO. En daar wilden we maar even op wijzen.

ARM LAND ... ARM VOLK.

Men verwijt ons in Indië geboren Nederlanders en ex-Indië-gewortelden, dat wij nog steeds een zwak voor dat land, thans Indonesië geheten, hebben. Niets toch is meer natuurlijker dan dat. Enige honderdduizenden van ons zijn daar geboren en getogen en bijna even zovele duizenden anderen vonden daar een prettige werking en een goede toekomst, zowel voor zichzelf als voor hun nakomelingen. Hoevelen waren er niet, die gaarne als blijver zich daar voorgoed hadden willen vestigen en er reeds hun eigen huis bezaten. Aan dat alles werd abrupt een einde gemaakt. Geen enkel lichtpuntje meer voor hen ten opzichte van zelfs de naaste toekomst. Maar over dezulken wilden we het nu niet hebben.

O.a. in ons hieraan voorafgaand artikel „Zandstrooierij” wezen we reeds op de **chaotische** toestand in dat land, dat door Multatuli eens „de Gordel van Smaragd” werd genoemd.

Maar nog meer sloeg ons thans de schrik om het hart. Want daar lazen we in de Ind. Courant van 29-Maart II.: „Geen subsidie meer voor Pro Juventute” en in die van 19 April II.: „Duizenden Midden-Javanen willen transmigreren ... naar buitengebieden

buiten Java. Als argumenten voor het verzoek worden naar voren gebracht de moeite, die de bevolking heeft om in het levensonderhoud te voorzien, het gebrek aan vast werk, terwijl ook het gebrek aan veiligheid op het platteland meermalen wordt genoemd”. En lazen we voorts in die courant van 3 Mei jl.: „De Officier van Justitie, Jusuf Suwondo, eiste in de zaak van malversaties bij de prioriteitscommissie tegen Ir A. een gevangenisstraf van vijf jaar met aftrek van voorarrest. Daarnevens vroeg de officier in beslagname van een totaal bedrag van ongeveer 108.000 rupiahs, welke Ir A. op zijn naam op de banken had staan. In zijn requisitoir bracht deze Officier van Justitie naar voren, dat de corruptie momenteel in alle lagen van het ambtenarencorps hoogtij viert. Het in ontvangst nemen van steekpenningen is een kwaad, dat maar al te welig tiert in de hedendaagse ambtenarij. Het publiek heeft zijn vertrouwen verloren in de oprechtheid en integriteit van de ambtenaar”. Dat zegt een intellectueel Indonesiër er zelf van. Arm land ... arm volk betitelden we dit artikel. Enige honderdduizenden werkloze Indonesiërs; enige honderdduizenden daklozen, welke zelfs het enorme absorptievermogen in de kampongs niet meer vermocht te verwerken; geen subsidie meer voor Pro Juventute, met al de verschrikkelijke gevolgen voor de thans reeds over een zo breed oppervlak losgeslagen Indonesische jeugd (op Nusantara in Djakarta bv. maakt een bende opgeschoten lummels van een jaar of 19 de hele buurt onveilig met een soort van bersiap-spelletje-in-het-klein); moeders in Solo hebben hun babys in het ziekenhuis achtergelaten, aangezien zij de zuigelingen niet meer kunnen voeden wegens de hongersnood; corruptie viert hoogtij aan alle zijden; rechteloosheid; orde- en rustverstoringen allerwegen. Droevig, indroevig stemt ons dit alles. Arm land ... arm volk.

OVER TROUW ZIJN EN NOG WAT.

Onder de pakkende kop: „Rehabilitatiegeld voor hen, die trouw zijn gebleven”, lazen wij in het Algemeen Indisch Dagblad De Preangerbode van Bandung op 24-6-1950 het volgende:

„Naar wij van bevoegde zijde vernemen, zullen aan de regeringsambtenaren, die „steeds trouw zijn gebleven” **aan de Republiek** Indonesia, rehabilitatiegelden worden uitgekeerd”. Daar mochten wij, Nederlanders, wel eens een voorbeeld aan nemen, want al is deze Indonesische Staat een

jonge Staat, hij weet hen, die loyaal waren en hem trouw bleven, te waarderen. Dat zij toegegeven.

In het bovengenoemde blad lezen we enkele jaren geleden o.a. nog het volgende: „Personeelsvoorziening”. „Na een woord van hulde aan de ambtenaren in dienst van de Ned.-Indische regering, die onder moeilijke omstandigheden hun taak goed vervullen, zei de minister (v. Overzeese Gebiedsdelen — Red.), dat . . .”

Ja, dat deden ze inderdaad, zelfs soms met de inzet van hun leven en dientengevolge met totaal voorbijzien van mogelijke desastreuze gevolgen voor hen en hun gezin!

Maar wat is de dankbaarheid van onze regering voor dezulken?

Rehabilitatie-uitkering moet thans onderzocht worden door de Commissie van Achterstallige Betalingen, gratis overtocht naar Nederland, omdat doordienen in Indonesië niet langer gevegd kan worden (petitie op petitie werd aan de Ned. regering gezonden), wordt in de meeste gevallen zo niet geweigerd, dan toch wel op de lange baan geschoven; het KNIL werd opgedoekt door de Nederlandse regering, dus behoeft zij zich ook het lot van deze ex-KNILLERS c.q. hun nagelaten betrekkingen zo goed als niets meer aan te trekken; vergoedingen, wegens geleden schaden door Japan en/of Indonesiërs, daar gaan ze eens over praten, maar er wordt niets bedongen bij het te sluiten vredesverdrag met Japan.

We zullen het nu maar eens hard zeggen. Tien- en nog eens tienduizenden landgenoten hebben in het ex-Nederlands-Indië hun haren en hun goed voor de Nederlandse zaak feil gehad. Vanaf de capitulatie van Japan in 1945 tot op heden wachtten ze en wachten nog steeds op **rehabilitatie**. Maar er werd weer eens een commissie (met alle respect voor hun capaciteit en het door haar te verrichten monnikenwerk) in het leven geroepen om te onderzoeken, wie er wat en hoeveel zij op het hun rechtens toekomende mogen bogen. En als men dan weet, dat men dit reeds in 1946—1947 voor 't grootste gedeelte had kunnen uitpuzzlen, doch dit gerekt en nog eens gerekt werd, dan ergert men zich, neen, schaamt men zich Nederlander te zijn. Zijn, zo vragen wij ons af, de Nederlanders, die daar in dat ex-Ned.-Indië de rijkdommen en deviezen voor Nederland opbrachten, soms zoveel minder dan de Nederlanders in dit land? Want het is toch bekend, dat bij wijze van spreken een tafel en een stoel, welke ten-

gevolge van de oorlog en/of de bezetting van de Duitsers werden beschadigd, redelijk werden vergoed. En zo dit nog niet werd gedaan in contanten, men een bewijs kreeg van de Nationale Schuld Grootboek, waarvan de obligaties in ieder geval tegen ongeveer 99 % van hun waarde verhandelbaar waren tegen contanten.

En wat kregen zij, die zich in Indië opofferden voor Nederland en de geallieerden? Wel, als antwoord citeren wij uit een trefend stukje in Elsevier van 21 Juli vorig jaar: „**OORLOG MET JAPAN VERLOREN**. Nederland heeft niets bedongen.

En Nederland? Het was, door zijn regering te Londen, het eerste land dat Japan de oorlog verklaarde. De luchtmacht in Indië ging in de strijd met Japan verloren. De Nederlandse vloot ging in de oorlog met Japan goeddeels ten onder. Alle Nederlanders in Indië geraakten in Japanse kampen en meer dan dertigduizend Nederlandse mannen, vrouwen en kinderen zijn in die kampen gestorven. Het leed, dat aan ongetelde Nederlanders door de Japanners werd toegebracht, is onzegbaar; de materiële schade aan hun belangen toegebracht is onberekenbaar. En het verlies van Indonesië is onherstelbaar.

Denkt iemand ter wereld er aan, dat juist Nederland door de Japanse agressie de smartelijkste verliezen heeft geleden? Neen, daar denkt niemand aan. Er zal niet aan gedacht worden, dat van alle landen ter wereld juist Nederland het zwaarste is getroffen en het meest berooid, het ergst beschadigd en het meest gehavend uit de oorlog is gekomen. Toch zou juist Nederland het recht hebben op de erkenning, dat het, zijn fiat gevend op dit vredesverdrag, daarbij de aanspraak prijsgeeft op de vergoeding ener schade, die met vele millarden nog niet bij benadering betaald zou zijn.

Nog herinneren wij ons de gevoelens bij het horen van die laatste stem uit Indië, toen de Japanners Bandung binnentrokken. Toen zei een bewogen stem door de radio: „de vijand komt, wij gaan nu sluiten — tot betere tijden komen”. Even later hoorde men het dof gerommel, toen men de zender in de lucht liet springen . . .

Wel — wij gaan vrede sluiten met Japan. De doden in Indië blijven in hun graven rusten. Japan wordt aanstonds vrolijk, vrij en soeverein. Maar de betere tijden zijn nog niet gekomen. Niet voor Indonesië. En niet voor Nederland”.

RAPPORT VAN KB

AAN CAW I

No.: 4401

Betr.: STICHTING NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND

Typ. D.

OP KAART
ACD/ke
DAI: 11/6/52
PAR: 22

09.85

6.619.8 6.61

6.619.8

05.86

13 MRT 1952

03.1

ACD 1334/93

Rechtblad is vernieuwd

Aangeboden circulaire No.3 van de Stichting N.G. V.N. betreffende de financiële positie op ultimo December 1951.

Handwritten initials

Verder werd uit betrouwbare bron vernomen, dat de heer GODIJS, ex voorzitter van de V.K.N.G. (Vereniging van Kolonisatie van Nieuw-Guinea), bij de voorzitter van de S.N.G.V.N., R.A. JACOBS, is geweest en een bespreking heeft gevoerd om tot een bundeling te geraken van alle Nieuw-Guinea verenigingen in Nederland.

KB, 13 Maart 1952

VRIJ VOOR ACTIE

Bijlage: 1 circulaire

Copie voor HB.

DUPLICAAT

132600

act 4

UITFRAAGSEL
Un : 0/1637
Ag.no. : 132600
Voor : 0/2047

RAPPORT VAN KB

VOOR HB en CAW I

No. 4259

Betr.: "STICHTING NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND"

Typ.: B.

Van een betrouwbaar medewerker werd vernomen, dat de Stichting Nieuw-Guinea Verbond Nederland samen zou gaan met de Vaderlandse Kring.

Alle leden v.d. S.N.G.V.N. hebben het U welbekende Manifest aan het Nederlandse Volk van C.E.L. HELFRICH met een antwoordkaart en adhesie te betuigen met de inhoud van het door de Vaderlandse Kring gepubliceerde Manifest, toegezonden gekregen.

Vervolgens zouden de leden van de Stichting "Blank Ambon" voor het merendeel naar de Stichting N.G.V.N. overgelepen zijn.

KB, 28 Februari 1952.

VRIJ VOOR ACTIE

CO 1323/4 25/2047

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
(slechts bij definitieve opbergings invullen)
AANAFGEDRAG

Handwritten notes:
"voor de zaak" (circled)
"aan de hand van de bescheiden" (circled)
"aan de hand van de kaart opzette" (circled)
"aan de hand van de kaart opzette" (circled)

Afd./Sect. *SPW* Dat *14/3* Par. *1*

Achtereenvolgens aan: *2*

31/3/52

Verantw voor
adm afdoening

H.ACD, namens deze

Dat: *4/3/52* *B*

Interne aanwijzingen ACD IV

AOD/ Dat. Par.

Afd. Sectie BEHANDELING Afd./Par. Dat.

Handwritten:
c4/1
b/1
c4/1
b/1
c4/1
b/1

Handwritten:
Gene K.B. VIII
113 11-3-52

Handwritten:
Acc/B 4/3
B 6/3
B 12/3
B 21-3-52

Handwritten:
Het begrip bij de retour kaart
... *acc/B*

Handwritten:
1 Bijlage gelicht. P.B

Handwritten:
2/4-52

Handwritten scribble

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

29 Februari 1952.

Doss.13/876.

Onderwerp: Orgaan "De Nieuw-Guineër".

Bijlage: één orgaan.

Hierbij wordt toegezonden het orgaan "De Nieuw-Guineër" no.1-1952 van het "Nieuw-Guinea Verbond Nederland". (einde)

Handwritten initials: AKB

<i>6.619.7</i>
<i>13</i>
- 3 MRT 1952
ACD/32 3/4

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
 (Slechts bij definitieve opberging invullen)
 BEHANDELD AAN

132.322/2047
 136611
 136844
 141608
 145695

10/323/4
 05
 in aan te leggen
 op de...
 mijn...
 Nederland
 reeds aangevraagd (2017)

Afd./Sect. *CMW* Dat. *1/18* Par. *12*
 voortevolgens aan:

afschijf v. 141608
in de Partij... 1/18
D.K. / Vert. zie stuk

8 1/2
31/3-52

Verantw voor } *III*
 ACD afdoening } *e*
 H.ACD, namens deze
 Dat: *4/13/52* *12*

Interne aanwijzingen ACD 17
 ACD/40 Dat. *4/6 52* Par. *dy*

Afd. Sectie	BEHANDELING	Afz/Par	Dat.
<i>1/3</i>	<i>Genee K.B. VII</i> <i>113 11-3-52</i>	<i>Acw B</i>	<i>4/3</i>
<i>1/3</i>		<i>1/3</i>	<i>6/3</i>

136611 en 136844
136611 bij mij in de...

Art. Lectie Behandeling Art. Par. Dat.

griem of het geslacht *Sp. l. a. r.*
 in het ¹⁹⁵² ~~1951~~ nummer 1952 van de
 Nieuw Guinea met een onder de
 andere van de P.G. gebruikt dat
 te worden. Het dat dan ^{redusand} ~~ant~~ griem
 R. Jacobs (Dr. Schuyten) met zijn
 geslacht *Sp. l. a. r.* (vervolg
 van *Sp. l. a. r.*) maar ik was het
 allen maar met het geslacht
 het wel de spijngaten uitloopt

C.P.W.E.
 25/4

Conform P.M.E. 24/4

C.P.W.E. P. l. c. is het beste. Het is niet te doen
 de P. l. c. van een ander nummer en ook wel te doen
 niet. De beschrijving van de l. c. is hetzelfde
 als die van de andere l. c. te vinden. Het is
 een goede hulp - te zeggen van een slechte
 beschrijving. De beschrijving van de l. c. is
 hetzelfde in de *Sp. l. a. r.* nummer 1952
 worden van het geslacht. Het is van het
 Schutblad No. 5.5.2

P. l. c.

✓
 Neo. 1/6

14/6
 P. l. c. Norm. 140.688
 P. l. c.

M
 C.P.W.E. 13/11
 1/10

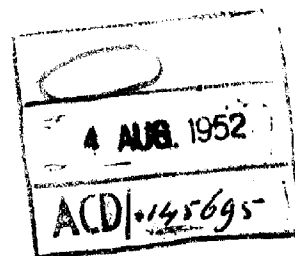
AFD.	SECTIE	BEHANDELING	AFZ./PAR.	DAT.
	<u>VII</u>	gite stek 141 bsd		
	<u>B VII</u>		SB	24.6.52
25/6	<u>B VII</u>			
	ACW		1/6	1/8
	ACW	145 bsd (dat na. akomstijh in ten andr. te ferraga)		
	<u>ACW</u>	s.o.	1/6	1/8

I.D.No.199.

VERTROUWELIJK.

Betreft: De Nieuw-Guineër.

Bijlagen: 2.

31 JULI 1952

Mede ten verfolge op het dezerzijds schrijven I.D.No.199, d.d.13-6-1952, worden hierbij toegezonden exemplaren van het officieel orgaan van de te Rotterdam gevestigde Stichting Nieuw-Guinea-Verbond-Nederland, n.l. de nos. 4 en 5 - 1952 van de 2e jaargang.

Exemplaren van no.5 - 1952 werden enige dagen geleden door de leden van het N.G.V.N. per post ontvangen, terwijl de exemplaren van het uit 4 pagina's bestaande extra-verkiezings nummer, no.4 - 1952, enige dagen voor de laatste verkiezingen voor de 2e Kamer der Staten Generaal, eveneens per post door de leden werden ontvangen.

In dit extra-verkiezingsnummer worden de leden aangespoord hun stemmen uit te brengen op de kandidaten van lijst 9, de lijst van de Partij voor Recht en Vrijheid.

T.a.v. de inhoud van no.5 - 1952, zij opmerkt, dat daarin een overzicht wordt gegeven van de uitslagen der verkiezingen, waarbij in het bijzonder het stemmenaantal uitgebracht op de kleinere partijen in beschouwing wordt genomen.

Verder zijn daarin de gebruikelijke artikelen en mededelingen opgenomen, waarin het behoud van Nieuw-Guinea voor Nederland en het openstellen daarvan voor Nederlanders in het algemeen, doch voor Indische Nederlanders in het bijzonder wordt gepropageerd.

Opmerkelijk is dat de in deze nummers opgenomen tekst, waarvan meerdere passages met rood werden aangestreept, in minder heftige anti-Nederlandse bewoordingen is gesteld dan de hieraan voorafgaande nummers.

EINDE.

Aan B.V.D.

Wouh

De Nieuw-Guineër

OFFICIËEL ORGAAN

STICHTING

„NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”

GEVESTIGD: ROTTERDAM

Notariële akte verleden dd. 9 Januari 1952, Mr J. W. DE HEER, Notaris te ROTTERDAM

Kantoor S.N.G.V.N. en

Algem. Administratie Kantoor: Claes de Vrieselaan No. 73a - R'dam-C - Tel. K 1800 No. 52462

Redacteur: H. Kepper - Drift C. 129 - Amerongen - Tel. K 3434 No. 250

Bankrekening en Postgiro: No 709 (Ned. Handel Mij.) Penningmeester S.N.G.V.N., Rotterdam

2e JAARGANG

EXTRA-VERKIEZINGS-NUMMER

No. 4. - 1952

DOEL.

Artikel 2 Statuten S.N.G.V.N.:

Het doel van de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland” is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder de souvereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders.
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor die Nederlanders, die zich daar blijvend wenssen te vestigen, in absolute harmonie en assimilatie (aanpassing of oplossing) met de eigen bevolking van dat land, onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEËRS.

Wordt **geen** LID als U zich niet **geheel** verenigen kunt met de doelstelling van de S. N. G. V. N.

DE VERKIEZINGEN

Laat U zich niet van de wijs brengen!

Als er ooit van toepassing van een onsympathieke spreekwijze gebruik gemaakt is geworden, dan is dit wel bij de verkiezingen, want hier geldt het maar al te zeer, dat **HET DOEL DE MIDDELEN HEILIGT.**

Het schijnt dat dan van alles en nog wat geoorloofd is en dat er geen politiek fatsoen meer bestaat. Dat wordt helemaal overboord gesmeten. Maar daar wilden we het nu niet over hebben. Wat we wilden zeggen is het volgende.

Herhaaldelijk stuit men op bezwaren van kiezers, die door allerlei propaganda angstig worden gemaakt. Maar al te dikwijls krijgt men dan het volgende te horen: „Wanneer wij stemmen op een snipperpartij, is onze stem „weggegooid, als die partij geen zetel krijgt. Bovendien gaan onze stemmen „dan naar de tegenpartij, dus de P.v.d.A. of K.V.P. enz.”

Hiertegen kan het volgende worden aangevoerd.

Van vergooien van zijn stem kan nimmer sprake zijn en het is ook ten enenmale **ONJUIST**, dat volgens de **NIEUWE GEWIJZIGDE KIES-**

WET, voor het geval een kleine partij de kiesdeler niet haalt, deze stemmen ten goede komen aan de grote partijen, DIE ONZE TEGENSTANDERS ZIJN.

De zetels worden dan als volgt toegewezen:

Wanneer er 5 miljoen stemmen zijn UITGEBRACHT voor de 100 zetels in de Tweede Kamer, zijn er 50.000 stemmen nodig om een zetel toegewezen te krijgen. Dit is de Kiesdeler. Het komt practisch niet voor, dat op een partij een zodanig aantal stemmen wordt uitgebracht, dat dit precies een veelvoud van de kiesdeler is. Alle partijen komen dus uit de bus met een aantal REST-STEMMEN. Voorts worden ook de stemmen van de partijen, die GEEN zetel hebben behaald en dus verder van de verdeling van restzetels zijn uitgeschakeld, als rest-stemmen aangemerkt. Daarom houdt men een aantal REST-ZETELS over, die nog verdeeld moeten worden. In eerste instantie kunnen dus b.v. aan alle gezamenlijke partijen, die meer stemmen hebben dan de kiesdeler bedraagt, 95 zetels direct worden toegewezen. De 5 overige worden dan toegewezen aan de vijf partijen, die HET GROOTSTE AANTAL REST-STEMMEN hebben. Het toeval kan dus willen, dat de P.v.d.A. of de C.P.N. of een andere van onze tegenstanders toevallig het grootste aantal rest-stemmen heeft. Maar het kan ook mogelijk zijn, dat de partij der huidige oppositie (N.K.P., A.R. e.a.) het grootste aantal rest-stemmen heeft.

ER IS DUS GEEN SPRAKE VAN, DAT WANNEER EEN KLEINE PARTIJ DE KIESEDELER NIET HAALT, DIE AUTOMATISCH TEN GOEDE KOMEN AAN ONZE TEGENSTANDERS.

ZEKER VERGOOIT MEN ECHTER ZIJN STEM, WANNEER MEN ZOU STEMMEN OP EÉN ONZER TEGENSTANDERS, want die partij heeft haar verkiezings-beloften de vorige keer op schandelijke wijze geschonden door voor de souvereiniteits-overdracht te stemmen. Wat hebben de partijen als V.V.D. en C.H.U. destijds in hun urgentie-programma's opgenomen? Waren die partijen het toen ook niet die de leuzen in hun vaan voerden van „HET ROER MOET OM?” Inderdaad het roer is met medewerking van deze partijen omgegooid en Indonesië is WEG. De in Indië geboren Nederlanders MEDE DOOR HEN ALS VEE VERKOCHT.

Thans hoopt de V.V.D. de stemmen van de in Indië geboren Nederlanders te krijgen door haar verkiezingsprogramma op te stellen met de leuze, dat zij behandeling op gelijke voet wil van Nederlandse oorlogsslachtoffers in Nederland en die in Zuid-Oost Azië. Maar nooit hebben de Kamerleden van die partij ook maar in het minst vóór de verkiezingen daarvoor geijverd.

Thans, nu de verkiezingen voor de deur staan, hebben alle partijen hun aandacht bepaald op de in Indië geboren Nederlanders.

Beluisteren we de radio, en de verkiezings-speeches, dan hoort ge plotse-ling alle partijen het hebben over de in Indië geboren Nederlanders, die arme, zielige en misdeelde mensen.

Ach ja, er zijn in Nederland inderdaad \pm 68.000 gezinnen van die stakers. Het betekent ten minste 100.000-stemgerechtigden oftewel ten minste TWEE zetels in de Kamer.

Ja ziet U, iedere zetel betekent een winst en vooral wanneer we weten dat er bij alle partijen een grote verdeeldheid heerst.

In onze organen hebben we herhaaldelijk gewezen wat men met ons in Indië geboren Nederlanders heeft gedaan en nog bezig was te doen.

De partijen die ons als vee hebben trachten te verkopen, zijn in volgorde genoemd de Rooms-rode coalitie bestaande uit de P.v.d.A. en K.V.P. Dan volgen de V.V.D. en C.H.U. en ga maar verder.

Alle deze partijen hebben ons in de modder getrapt en doen zulks nog. Geen één heeft ons de helpende hand toegestoken. Wij hebben alle in Nederland bestaande politieke partijen en verenigingen regelmatig onze organen gezonden.

Al deze partijen hebben geweten, dat we slechts WAARDELOZE NEDERLANDERS zijn; dat wij zowel in Nederland als in Indonesië in een benarde positie, om niet te spreken van in een hachelijke positie, verkeren. WAT IS ER TOT NOG TOE VOOR ONS GEDAAN?

DISCRIMINATIE op DISCRIMINATIE wordt gepleegd zowel door overheid als pers. Geen partij, geen Feuilletau de Bruin, geen Nationale Vereniging „Neving” enz., is hiertegen opgekomen.

Ministers als de Minister-President DREES zelf, de Staats Secretaris Götzen en de Minister van Unie Zaken en OVERGEBLEVEN GEBIEDSDELEN hebben onze Waardeloosheid tot uiting gebracht.

Die mijnheer Van Beugen heeft ons gekraakt en welke partij of vereniging heeft daarop ENIG PROTEST doen horen?

Men zweeg en deed net alsof er niets gebeurd was. In Indonesië worden onze land- en lotgenoten tot de bedelstaf gebracht. Zij verpauperen; zij worden ondergebracht in bedelaars-centra. Anderen zitten in de gevangnissen reeds 27 maanden. Wat wordt er voor hen gedaan? Wie heeft zich ooit het lot dezer mensen aangetrokken?

Al ons geschrijf in onze organen baatte blijkbaar niet. Ook onze verzoeken om hulp bij partijen bleken vruchteloos te zijn en men deed net of de neus bloedde.

Toen onze Voorzitter tot zijn rekest kwam om Papoea te worden, toen kwam men tot officiële verklaringen dat wij slechts zijn WAARDELOZE NEDERLANDERS. De Volkskrant, het lijfblad van Prof. ROMME, dus K.V.P. van 9 en 12 Juni jl. noemde de „INDO-EUROPEANEN” en „INDISCHE NEDERLANDERS” een „TUSSENRAS”. Deze krant verkondigde dus, dat wij HELEMAAL GEEN NEDERLANDERS ZIJN.

Ge ziet lezers, hoe het met ons gesteld is.

De Afdelingsbesturen van de NAT. VERENIGING „NEVING” en de VERENIGING INDISCHE NEDERLANDERS te Rotterdam hebben voor haar leden een feest-avond met filmvoorstelling georganiseerd.

Het „Rotterdamsch Nieuwsblad” van Dinsdag, 3 Juni jl., dus nog slechts kort geleden, gaf een recentie en schreef: „Vooraf de kleurenfilm met prachtige natuur-opnamen ontlokte aan de vele aanwezige INDONESIËRS KRETEN van bewondering (kapitaal gedrukte door ons)”.

Door geen dezer verenigingen of bestuursleden, is hiertegen geprotesteerd. Men was blijkbaar slechts tevreden met de behaalde finantiële en materiële resultaten. Ook hun persoonlijke eer is gestreeld. Verder kan het hen de leden niet schelen. Persoonlijk, finantieel en materieel gewin, dat is alles wat men nodig heeft.

Zo werken deze voormannen en zij noemen zich voormannen en voor-

vechters. Zij heten dan op te komen voor de belangen van de in Indië geboren en sporen hun leden aan te stemmen op de door hen genoemde voormannen, want die personen zijn „de ware voorvechters voor de in Indië geboren”. Inderdaad hoor, zij brengen U heus wel VAN DE WAL IN DE SLOOT, neen IN DE MODDER.

Wij behoeven U er ook niet op attent te maken op de voormannen, die zich bij de P.v.d.A. hebben aangesloten als de heer Mr. K. L. J. Enthoven, oud-voorzitter Indo Eeuwig Verlakt in Indonesië en c.s. Mensen, die U wel adviseerden „Indonesier” te worden en medegewerkt hebben, U tot de waardeeloosheid hebben gebracht als waarin wij thans verkeren, maar zich zelf in Nederland in veiligheid stellen en U in de modder hebben laten spartelen. Thans verkondigen zij plotseling: „Ik zal U helpen” maar verzwijgen dat zij U nog verder in de put zullen drukken. Zij hebben immers weer een zetel nodig in de Kamer.

Onze Landvoorzitter heeft, VAN OUDS BEWEZEN IN ZIJN EENVOUD steeds op zijn post te hebben gestaan en altijd zonder naar zichzelf te kijken voor U op de bres gestaan. Ook nu doet hij dat.

Thans bestaat er een kans, dat hij voor U van een betere plaats zou kunnen vechten. HET STAAT NU AAN U EN AAN NIEMAND ANDERS OM VAN DE ONS GEBODEN KANS GEBRUIK TE MAKEN.

G R I J P D I E A A N !!!

STEMT DAN OP LIJST 9

(Partij voor RECHT en VRIJHEID).

Daar staat hij candidaat gesteld.

LAAT DE BAL ROLLEN en SPOORT ook Uw familieleden, vrienden en kennissen AAN, te stemmen op LIJST 9.

Wij vertrouwen op U, neen wij ZIJN ERVAN OVERTUIGD, DAT GIJ DIT ZULT DOEN, omdat GIJ VASTBESLOTEN ZIJT TE STRIJDEN TER BEREIKING VAN UW EN ONS ALLER LEVEN-IDEAAL, ONZE TOEKOMST EN DIE VAN ONS NAGESLACHT.

Het Land Bestuur S.N.G.V.N.

ATTENTIE REPATRIEES EN EX-INDIËMENSEN !!

B E L A N G R I J K !!!

J A P A N V E R G O E D T S C H A D E !!!

Via de Radio en bvb. in de Haagsche Courant van 13 dezer werd het volgende bekend gemaakt.

Personen, hun wettige erfgenamen, ondernemingen en instellingen van Nederlandse nationaliteit, die in de ruimste zin des woords binnen het huidige Japanse territorium tijdens de oorlog in de Pacific materiële schade hebben geleden, worden thans in staat gesteld om zich tot de Japanse regering te wenden ter vergoeding van de door hen geleden schade. Men kan zich schriftelijk wenden tot het ministerie van Buitenlandse Zaken t.a.v. het bureau Oost-Azië en Pacific, onder opgave van naam, woonplaats, aard der geleden schade, alsmede de plaats(en), waar de schade is geleden.

De Nieuw-Guineër

OFFICIËEL ORGAAN

STICHTING

„NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”

GEVESTIGD: ROTTERDAM

Notariële akte verleden d.d. 9 Januari 1952, Mr J. W. DE HEER, Notaris te ROTTERDAM.

Kantoor S.N.G.V.N. en

Algem. Administratie Kantoor: Claes de Vrieselaan No. 73a - R'dam-C. - Tel. K 1800 No. 52462

Redacteur: H. Kepper — Drift C. 129 — Amerongen — Tel. K 3434 No. 250

Bankrekening en Postgiro: No. 709 (Ned. Handel Mij.) Penningmeester S. N. G. V. N., Rotterdam

2e JAARGANG

No. 5 — 1952

DOEL.

Artikel 2 Statuten S.N.G.V.N.:

Het doel van de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder de souvereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders.
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor die Nederlanders, die zich daar blijvend wenssen te vestigen, in absolute harmonie en assimilatie (aanpassing of oplossing) met de eigen bevolking van dat land, onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEËRS.

Wordt **GEEN** LID als U zich **NIET** verenigen kunt met de doelstelling van de S. N. G. V. N.

De Verkiezingen

De verkiezingen zijn ten einde en de Partij voor Recht en Vrijheid heeft in totaal slechts 18.973 stemmen op zich weten te krijgen. Hierdoor hebben we geen zetel in de 2e Kamer van de Staten-Generaal kunnen veroveren.

Dit kwam doordat de Partij op het laatste moment door de drang der omstandigheden is opgericht geworden en besloten heeft mede te doen aan de verkiezingen.

Alles moest met man en macht worden gerequireerd en aan 't werk gesteld worden. Het mag wél gezegd worden, dat men zich danig van zijn taak gekweten heeft.

Te korte voorbereidingstijd was oorzaak van dit resultaat.

Mogen wij ons een vergelijking maken aan de hand van de cijfers, door de andere vier kleine partijen behaald, dan is deze als volgt:

	2e Kamer 1952 :	2e Kamer 1948 :	Prov. St. 1950 :
1. Ger. Pol. Verb.	35.510	—	28.904
2. Middenst. partij	25.143	40.949	22.078
3. Recht en Vrijh.	18.973	—	—
4. Social. Unie	17.989	—	8.072
5.* Jong Cons. Verb.	9.982	22.175	—

* (tevoren Onafh. Nationale Groep, Partij Feuilleateau de Bruin)

Hieruit zult ge geconstateerd hebben, dat de andere 4 partijen jaren lang zich hebben voorbereid op deze verkiezingsstrijd.

Welk resultaat zouden we niet geboekt hebben, indien we een ietwat langere tijd zouden hebben gehad, om niet te spreken van wanneer we een jaarlang hierover bezig waren geweest?

Laten we het eens uit onze eigen kring nemen.

Wij waren eerst eind Mei j.l. in de verkiezingsstrijd gewikkeld geworden.

Hierdoor waren we genoodzaakt door middel van ons orgaan No. 3, verschenen begin Juni 1952 (3—6 Juni) het een en ander aan onze leden bekend te maken. Iedereen was hiervan natuurlijk geschrokken. Men wist niet wat men elkander zeggen moest. Bovendien de Partij voor Recht en Vrijheid kende men niet eerder. Men heeft van die partij nooit iets eerder gehoord.

De tijd ontbrak ons om U met het een en ander op de hoogte te stellen. Wat moest er worden gedaan om U zo volledig als maar enigszins mogelijk, iets hiervan mede te delen? Er moest een persoonlijk contact worden gelegd. Hoe zou ik U allen moeten bereiken? Onze aanhangers zijn verspreid over geheel Nederland in alle 11 provincies op 195 plaatsen. Een persoonlijk contact op al die plaatsen leggen is ondoenlijk in die korte tijd van af de tweede week in Juni tot de dag der verkiezingen. (25 Juni j.l.)

Er MOEST een extra nummer verschijnen en ik heb besloten slechts dié plaatsen aan te doen van waaruit gedacht wordt, dat het meest effectieve resultaat zou kunnen worden bereikt.

Ik heb een zeer groot vertrouwen in U allen. Ik was ervan overtuigd, dat gij zonder uitzondering de bal verder zult rollen. Gij allen weet immers, waarom het ging?

Ik ben blij, dat mijn vaste overtuiging in U, bewaarheid is geworden en dat gij allen aan de oproep gehoor hebt gegeven.

Gij allen hebt op LIJST 9 gestemd. Dat gij Uw uiterste best hebt gedaan, constateer ik uit de volgende feiten, n.l. dat er personen zijn geweest, die wij in het geheel niet kennen en die, wonende op plaatsen, die wij niet geregistreerd hebben in onze cartotheek, doch hun stem hebben uitge-

bracht op mij persoonlijk, die hoewel wij, noch in de organen hiertoe hebben verzocht, noch bij mijn persoonlijke bezoeken door mij werden aangeraden zulks te doen.

Ik persoonlijk ben er natuurlijk zeer verheugd over. Men heeft immers hierdoor doen blijken, dat men in mij een vertrouwen heeft en stelt. Naar officiële cijfers werden door 636 personen een stem te mijner gunste uitgebracht.

Ik breng U allen langs deze weg mijn oprechte dank en leg hierbij de belofte af, dat ik alles, wat (menselijker wijze gesproken) in mijn macht is, doen zal het in mij gestelde vertrouwen niet te beschamen. In het kort: „Ik zal er mijn best voor doen!” Maar zonder U doe ik niets. De liefde moet niet van één kant komen.

Gij, die Uw stem niet op mij persoonlijk hebt uitgebracht hebt geen reden, U ten achter gesteld te gevoelen bij hen die zulks wel gedaan hebben, want zulks is van U ook niet gevraagd geworden. Gevraagd is „Stemt op lijst 9”.

Voorlopig was ons hoofddoel immers één of meer kandidaten van de Partij in de Kamer te krijgen, niet waar? Bovendien hoe zou ik nu reeds 50.000 stemmen op mij kunnen krijgen, waar velen Uwer nog niet eens weten van het bestaan onzer Stichting?

Wij hebben immers nimmer tevoren aan grootscheepse propaganda gedaan? Was het niet steeds dat wij de uit Indië gekomenen, zèlf voor de keuze stelden om zich al dan niet bij onze Stichting aan te sluiten? Leest ge maar wat wij steeds op de voorpagina van onze organen stelden en wat wij in onze artikelen steeds tot uiting brachten.

Wij waren en zijn er ook nu niet op uit om zieltjes te winnen in de trant van het geven van mooie beloften en het houden van dans-avondjes. Allemaal lokmiddeltjes. De zaak waar het bij ons in de Stichting om gaat is daarvoor veel te ernstig. Wij wensen dat onze aanhangers zich volledig reenschap geven van hun eigen wensen. Eerst wanneer men zijn besluit genomen heeft, kunnen we werken, want dan kunnen we op hen rekenen! Zij zijn dan stuk voor stuk strijders voor hun eigen levens-idealen. Dit is ook bewezen bij deze Kamerverkiezingen.

Dus ons stemmental was in de eerste plaats er op gebaseerd een Partij te steunen, die ons vertrouwen heeft. Dit heeft de Partij voor Recht en Vrijheid, doordat zij één onzer een kans heeft willen geven voor de belangen van onze eigen aanhangers op te kunnen komen.

Eerst in laatste instantie zou het mogelijk zijn, dat ik door overschot aan stemmen een kans zou kunnen maken, hetgeen ik ook mededeelde in orgaan No. 3 de laatste regels van „Wat is Uw eigen wens?” aanvangende met: „Er is een kans. Mijn candidatuur bengelt niet onder aan de lijst.....”

Om nu terug te komen op het feit, dat gij zelfs Uw vrienden, familieleden en kennissen hebt aangespoord, die op plaatsen wonen die wij niet in onze cartotheek hebben genoteerd, moge o.m. blijken uit de volgende plaatsen.

Ik vermeld hier slechts de aantallen stemmen uit enkele van die plaatsen (alle te noemen is ondoenlijk), die op mij hun stem hebben uitgebracht, t.w.:

Bergambacht	3 stemmen
Haarlemmermeer	1 ”
Harderwijk	3 ”
Hillegom	2 ”
Renkum	8 ”
Schoonhoven	1 ”
De Wijk	1 ”

Er zijn natuurlijk op bovenvermelde plaatsen nog meer stemmen op de Partij uitgebracht. Mogelijk behoren zij ook tot hen die door U tot stemmen op de Partij zijn aangemoedigd geworden. Zij hebben dan gestemd op No. 1 van lijst 9. Dit is immers een usance, want alle partijen zeggen immers „Stemt op No. 1 van lijst!”, niet waar?

Verder kan hier worden medegedeeld, dat inmiddels zoveel aanhangers van onze Stichting zich hebben gemeld voor inschrijving, waardoor het aantal plaatsen tot 249 is gestegen of 249 — 195 is 54 plaatsen meer in Nederland.

Thans stel ik U allen een vraag. Gij hebt gezien dat er zoveel honderden, — om niet opschepperig te zijn en te spreken van „zoveel duizenden” personen, aan onze oproep gehoor hebben gegeven. Daarmede

hebben zij kenbaar gemaakt minstens te sympathiseren met de doelstelling van onze Stichting. Zouden zij anders toch hun stem aan de Partij voor Recht en Vrijheid gegeven hebben? Dit is niet waarschijnlijk!

Nu is mijn vraag aan U of gij thans niet de tijd gekomen acht U niet meer passief te stellen, doch U thans te laten inschrijven en dat U Uw steentje bijdraagt tot het bereiken van ons aller gemeenschappelijk levens-ideaal? Wacht heus niet langer. Er zullen natuurlijk machten zijn die roet in ons eten wensen te strooien, doch dit ligt dan geheel aan U zelf, of gij U door anderen van de wijs laat brengen. Heus, wij zullen niemand nalopen om als het U belieft ons aan te hangen of hen trachten over te halen.

Neen, gij moet weten waar gij staan wilt. Wij zullen U omdat wij Uw adres hebben toch steeds, *zonder verplichting*, een ex. van ons orgaan blijven zenden.

Wij doen slechts onze plicht en zullen ook zonder U vechten vóór U. Laat hetgeen U overkomen is, U niet ten tweede male overkomen. „Een ezels steen”, moet ook in Uw gedachte gegrift blijven.

Dus, laten wij deze vraag niet gesteld hebben aan dovemansoor. Wordt niet alleen contribuant van onze Stichting, doch laat de bal verder rollen. Wij weten niet waarvoor zulks nodig zal blijken te zijn. Wij moeten met alle eventualiteiten rekening houden en op alles voorbereid zijn.

Wij moeten op alle momenten gereed gevonden worden om tot actie te kunnen overgaan. Laat ons niet wederom in slaap vallen en in een dergelijke toestand komen te verkeren, waardoor gij op het laatste ogenblik met man en macht aan het werk moet gaan. Wij hadden immers een veel groter succes kunnen behalen, niet waar?

Van één onzer actieve medestrijders ontving ik het volgend schrijven:

27 Juni 1952.

Zeer geachte Heer Jacobs,

Tegengevallen kan ik het niet noemen. Het feit dat 19.000 wakkere lieden de moed hebben gehad hun ontevredenheid over de huidige partij-

en en regering kenbaar te maken door te stemmen op de Partij voor Recht en Vrijheid; waardoor zij tevens vóór de rechten van de in Indië geboren Nederlanders en Ambonstemden, verheugt mij ten zeerste.

Ik neem aan, dat de helft van deze 19.000 van de onzen afkomstig zijn. Dit is evenzeer een enorm winstpunt daar zo'n grote eensgezindheid onder onze idealisten nog nooit bereikt is geweest. Hieruit volgt dus dat de doelstelling van onze Stichting goed is en weerklank heeft-gevonden bij duizenden die ook bereid zijn er voor te vechten. Mannen en vrouwen, jong en oud, zij allen zien nu in dat eenheid vooral voor ons van zeer grote waarde is en met behulp van onze Stichting, onder leiding van U, verwacht ik spoedig een hecht blok. Velen hebben verzocht zo spoedig mogelijk propaganda-materiaal te mogen ontvangen, opdat wij met ons opgelaaide enthousiasme de strijd willen voortzetten tegen het onrecht ons en onze kinderen aangedaan. Emigreren is voor ons in deze democratische wereld haast onmogelijk, en daarom sluiten wij ons aan achter onze Stichting als één man!

Tevens zou het zeer op prijs gesteld worden, indien U of andere bekwaame personen ons zouden inlichten en adviseren; daar is echt grote behoefte aan.

Nogmaals, wij vinden het jammer niet vertegenwoordigd te zijn in de 2e Kamer, maar ook zonder zetel moeten wij onze aanwezigheid kenbaar maken. Dikwijls zie ik in gedachte duizenden van ons demonstren in Den Haag en Amsterdam tegen het onrecht. Ja dat stemt me gelukkig, wij moeten niet alleen onze tanden laten zien, maar ook laten voelen als dat nodig is.

Houdt ons op de hoogte en roept ons waar en wanneer het nodig is; wij zijn klaar.

Deze brief is hier opgenomen uit de zoveelste, die ontvangen zijn. Het schrijven is van een echte Nederlander die in Indië is ge-

weest. Het is om U aan te tonen, dat onze strijd niet uitsluitend gebaseerd is op de mensen die in Indië geboren zijn.

Zult gij, lezers nu nog passief blijven?

Goed voorbeeld doet goed volgen!

Minvermogenden en beter gesitueerden, onze Stichting ligt voor U allen open. Degenen die geen contributie kunnen betalen moeten zich óók doen inschrijven. Zij worden door ons als „minvermogend lid” ingeschreven en kunnen naar draagkracht eventueel bijdragen. In de organen, die zij regelmatig zullen ontvangen, wordt steeds een blanco postgiro-formulier ingesloten.

Zij zouden dan eventueel hiervan gebruik kunnen maken.

De beter gesitueerden worden hierbij opgeroepen, indien mogelijk wat meer dan hun contributie te geven. Zij helpen hierdoor, dat de organen in een grotere oplage kunnen worden gedrukt, zodat op een gegeven ogenblik ALLE uit Indië gekomenen worden bereikt.

Verder behoeft ik U niet mede te delen, dat al met al de Kamer-verkiezings-actie ook voor onze Stichting een flinke aderlating heeft betekend.

Komt gij de Stichting te hulp? Mogen wij ook op de hulp rekenen van hen die onze Stichting sympathiek gezind zijn?

Dus lezeressen en lezers, alle passiviteit NU opzij en neem actief deel! LAAT DE BAL VERDER ROLLEN en rust niet eerder alvorens wij ons doel „Nieuw-Guinea, ons Vaderland” hebben bereikt.

Thans kom ik aan het slot van dit betoog. Wij hebben thans kleur bekend. Het gaat hier dus om de Politieke Status, de statutaire structuur van de in Indië geboren Nederlanders en van die Nederlanders, die Nieuw-Guinea als hun Vaderland wensen te beschouwen.

De laatsten hebben nog een keuze. Zij kunnen naar beschaafde landen emigreren. Zij kunnen gaan naar New-Zeeland, Australië, Canada of elders. Bij emigratie naar die landen moeten zij niet alleen hun nationaliteit prijsgeven, doch zij moeten mede hun Vorstenhuis vaarwel zeggen. Zij komen

van
erke
len

N
doer
te d
ting
keli
daar

N
zoek
bij
nan
verl

Ir
voe
mec
wij
den
wij
in h
op

H
pl
de
urg
ger
van
dra
ons

v
tu
ner
opc
zer

I
„V
der
v
noc
pa
tiel

—
T

„S
br
va
(?
ne

onder andermans vlag te leven en zij moeten onder die vlag sterven. In ieder geval gaan zij naar landen waar rust, orde en beschaving is.

Waar zouden de in Indië geboren en heen moeten?

Indonesiër worden, en in een chaos leven met geen bestaanszekerheid? Scheld niet op de Indonesiërs, als zij de Warga-Negara gewordenen, die door de Nederlandse regering daartoe gedwongen zijn, uit alle overheidsbaantjes zetten. Ten rechte wantrouwen zij hen. Deze moeten eerst tonen dat zij zich volkomen assimileren met de bevolking. Zij moeten tonen waardige Indonesiërs geworden te zijn. Men moet zekerheid van hen hebben, dat de tot Indonesiër gedwongen en betrouwbaar zijn.

Dit is overal normaal. Gij zult in Frankrijk, Engeland en zelfs in Nederland niet zo gemakkelijk genaturaliseerd worden, zonder dat gij de bewijzen geleverd hebt, U te gedragen als volwaardige Nederlander. Waarom worden die Statenlozen, uit de andere zijde van Nederland, die naar Nederland worden gehaald niet direct als volwaardige Nederlanders beschouwd? Waarom worden de Nederlanders, die naar Australië of elders emigreren, niet direct als Australiërs beschouwd? Zij krijgen allen ten minste twee jaren de tijd, zich met de bevolking te assimileren. Gedurende deze tijd kunnen zij, doordat zij een baan hebben, zich fatsoenlijk door het leven slaan en zich aanpassen.

Hoe staat het met hen in Indonesië? Wie helpt hen daar aan een fatsoenlijk bestaan? Een bestaan, waardoor zij sober levende fatsoenlijk de reclasseringstijd zouden kunnen loormaken? En bovendien, wie garandeert hen hun veiligheid, enz.?

Emigreren naar Frans Caledonië of Brazilië betekent gaan leven in de oerwouden onder vreemde mensen en vreemde vlag. Leest U maar over die mislukte Nederlandse emigranten in Brazilië, die reeds f 2.500.000.— hebben versmeten (om nog niet te spreken van de subsidies hen door de Braziliaanse regering verstrekt) en nu naar vernomen wordt, weer een groot bedrag zullen krijgen om elders te proberen!

Ware het niet beter geweest deze kapitalen in Nieuw-Guinea te investeren?

Deze emigranten, met hun bulldozers en andere materialen, zijn „mislukkingen” en krijgen daarom nog geld toe?

De in Indië geboren en, die in Nw-Guinea zijn, werkende slechts met hun handen en klein materiaal, bovendien geheel aan hun lot overgelaten, worden genoemd „schromelijke mislukkingen” en krijgen een schop na.

Voel je 'm?

Neen, geef ons maar Nieuw-Guinea.

Hier wensen wij wel in de oerwouden te leven en ons te assimileren met de autochtone bevolking. Hier wensen wij wel ons Nederlanderschap prijs te geven, doch voorlopig althans, zullen wij zijn en blijven onder het Oranje-Huis. Het Oranje-Huis, dat wij altijd trouw zijn gebleven. Het Oranje-Huis, voor wie wij have, goed en bloed hebben feil gehad. Het Oranje-Huis, onder wie wij en niet wij alleen, doch de autochtone bevolking van Nieuw-Guinea, wensen te leven.

De autochtone bevolking van Nieuw-Guinea, vraagt en roept Nederland hen te brengen uit de duisternis tot het licht.

Zij wensen te blijven onder het Oranje-Huis.

Deze wetenschap en onze wensen zelf hebben wij daarom in beeld gebracht. Ons wapen staat in ORANJE-WIT-ZWART en hierop staat Nieuw-Guinea gedragen door de Nederlandse Leeuw. Wij hebben hiervan sluitzegels laten drukken en deze worden in omloop gebracht.

Laat ieder Uwer deze sluitzegels bij onze contact-personen kopen. Ze zijn ook verkrijgbaar op het bureau der Stichting.

Laat het gehele Nederlandse volk op de hoogte gesteld worden van deze symbolische betekenis, opdat zij weten tot welke plicht zij geroepen wordt en is.

Verder kunt U zich ook persoonlijk overtuigen wat de autochtone bevolking zelf

jaren en jaren bevrijd was. Er moest zelfs een Commissie (Commissie Achterstallige Betalingen geheten) in elkaar gedraaid worden, hetgeen op 4 December ll. is geschied. Men gaat nu pogen om tot een regeling te komen en uit te zoeken, hoeveel een ieder „rechten” toekomt. Maar nog steeds wachten de gedupeerden, want het is voor deze C.A.B. lang geen sinecure, dat baantje van „uitzoekerij”. Doch de gevallen, die door hen beoordeeld zullen worden, kunnen hun „rechten” doen gelden. En nóg wachten ze, jaren en jaren lang. Laat staan, indien men geen rechten kan laten gelden!

Over „rechten” gesproken. „De rechten van de mens”, zo schrijft het handvest der V. Naties voor, „zijn vrijheid van persoon, van gedachten, van Godsdienst en van Geloof, van geschrift en woord”. En nu de praktijk in Nederland. Onze collega van het dagblad „Het Vrije Volk” (O, ironie!), A. H. Hommerson, werd van zijn vrijheid van persoon beroofd door de Nederlandse Regering, dat hij geweigerd had de bron van een door hem gelanceerd (onjuist) bericht te noemen. Wat komt er op zo'n manier terecht van de taak van de pers? Zo kan ze immers haar critiek, onontbeerlijk in het democratische bestel, niet meer leveren. Men zou dan nimmer meer zijn stem durven verheffen tegen de overheid, uit angst dat straks misschien die stem op „krasse manier” gesmoord zal worden.

Over „stemsnoeren” gesproken. Zelfs in onze Eerste Kamer werd iemand de mond gesnoerd. Omdat de voorzitter van die Kamer, mr Jonkman, het verband niet zag tussen handelingen (die geld kosten) van de Justitie inzake Westerling en de Justitiële begroting. De vraag over Westerling moest van de kaart; toch menen we wel zijdelings verband tussen de vraag van het Kamerlid Van Santen en de begroting van de Justitie te bespeuren.

Over de „Justitie” gesproken, en haar handelingen. Het ene hoge rechtscollege arresteert een Nederlands fabrikant en nauwelijks stelt men hem even later weer op vrije voeten, of een ander rechtscollege grijpt die man voor wat anders en wordt dan direct door een nog hoger rechtscollege bevestigd, dat er geen termen aanwezig zijn, om die man nog langer in hechtenis te houden, dan wordt hij meteen weer in de bajes gesmeten. Een tafeltennisballetje is er niets bij vergelijken. En dan die affaires zoals: zaak-Menten, een millionnair, die op de meest schandalige manier bestolen en „behandeld” werd door N.B. hen, die juist de Wet moe-

ten helpen handhaven; zaak-Van-der-Putten; zaak-Schallenberg; Velsers-affaire, die „eindelijk” in volledige rehabilitatie van de benadeelde eindigde; de nog-steds-recht-zoekende sergeant Fonteyn, waarbij door diens pleiter verzocht werd, „verdachte toe te laten tot bewijs van de waarheid” en waarbij mr Zaaier echter zei, dat deze zaak (N.B. beschuldiging van valsheid in geschrifte door marine-artsen) erg onbelangrijk door hem werd geacht en dat, zelfs als de bewering van sergeant Fonteyn op waarheid berustte, Fonteyn zich aan smaadschrift heeft schuldig gemaakt en dat het verzoek van pleiter „ongewenst” was, daar het practisch hierop zou neerkomen, dat men van de rechtszaal een publiek forum gaat maken en dat de naorlogse journalistiek, waaronder wij te lijden hebben, in deze richting stuurt. Mr Zaaier zei verder, dat door de Wet „gelukkig” dit bewijs van de waarheid belangrijk beperkt kon worden. Ergo, de waarheid mag niet gezegd worden, zelfs al is die onomstotelijk ook in het algemeen belang. In de doofpot dus met die waarheid?

En dan die zaak-Menten; de minister van Justitie, minister Mulderije, maar zeggen: „es ist nicht wahr” (Duitse vertaling van ons-Red). Dat was in die vergadering van 16 April jl. in de 1e Kamer, waarbij hij beweerde, dat beweringen in die zaak-Menten onbewezen waren! En één, zegge en schrijve één dag later zei diezelfde minister, dat hij moest toegeven, dat er in die zaak-Menten verkeerde dingen gebeurd waren en thans met de heer Menten serieuze pogingen gaande waren, om tot een vergelijk te komen. Dat zei die minister op 17 April. In één dag tot de conclusie komen in zo'n enorme affaire als die van Menten, dat er „so-

LAAT DE BAL ROLLEN.

*Zorg, dat Uw vrienden en kennissen
Uw familie-leden in Nederland, in
Indonesië en Nieuw-Guinea van het
bestaan van onze Stichting op de
hoogte zijn.*

*Geef ons hun adressen op en wij
zorgen, dat ook zij in het bezit komen
van ons orgaan.*

mething rotten" in die zaak is en tevens onderhandelingen met de gedupeerde voeren, dat is ons een beetje bovenmachtig. Maar intussen verzocht men in de Kamer aan Minister Mulderij om openbaring van het dossier zaak-Menten, doch de minister wil het juist geheim laten blijven. En intussen blijven de betrokken ambtenaren (niet-vervolgd) rustig op hun ambtelijk stoeltje zitten. Wie doet je wat? Maar over nog iets anders wilden we het hebben. Waarom wordt de directie van Werkspoor N.V. een akte van buitenvervolgging-stelling gegeven, nadat tegen Werkspoor een onderzoek was ingesteld wegens „Ernstige" collaboratie met de vijand op grond van vrijwillige levering van grote hoeveelheden materiaal ter versterking van diens (onze vijanden destijds) oorlogspotentieel? In de Eerste Kamer werden aan minister Mulderij hierover vragen gesteld. Logisch, want men grijpt toch van Justitiële zijde niet in, indien er zelfs geen spoortje van termen daartoe aanwezig zou zijn?

Over „ingrijpen" gesproken. Drie en vier jaar gevangenisstraf werden toegemeten aan een paar labbekken (om het nu maar eens op z'n rond Hollands te zeggen), die een bejaarde man halfdood sloegen om hem te beroven. En die eene meneer — de — rover had al een stuk of zéven en die andere een kleine zevenentwintig veroordelingen achter de rug. Een zwaardere straf was er voor deze heren blijkbaar niet. Ach ja, da's waar ook; over „straf" gesproken. Er staat geen straf op weglopen of ontvluchten. Er staat geen straf op „het zich op verdachte wijze ophouden in de buurt van een garage". Er staat toch immers geen straf op het weigeren van antwoord geven aan Hermandad? Kunt u net denken! Weet u, lezers, wat hier in Nederland wel mag? Dat is schieten, als er verdenkingen rijzen. En het wordt nog beloond ook. Maar dat mag alleen de politie doen, hoor. In Arnhem was zo'n verdachte wegholler de pisang. De niet-goed-kunnen-de-vasthouden-en-dito-snellopen-agent schoot die zich-verdacht-voordoende-aan-politieagent-antwoordweigeraar-losrukker-ontvluchter door z'n longen. Wij menen te mogen opmerken, dat die revolver aan die agent van politie gegeven was, slechts om zijn eigen leven, of dat van anderen te beschermen. Maar waartegen moest eigenlijk die vluchtende jongeman beschermd worden met een schot door z'n longen? Tja, dat weten we niet, maar wat we wel weten is, dat die agent „beloond" is wegens zijn doortastend en tactisch optreden". Hoe dit rijmt met het „nu nog niet bezitten van een doodstraf" (alleen Oorlogsstrafrecht), is ons wel wat duister.

Enfin, we geven iedereen dé raad, past u maar op, want het wordt tactisch en doortastend genoemd, als men van de zijde van de overheid zo maar, zonder enige procesvoering en nog met beloning de doodstraf op u toepast. Want voor hetzelfde geld had die kogel in die jongeman z'n hachje kunnen zitten. We zeggen maar zo, je kunt nooit weten, zelfs al delibereren ze in de Tweede Kamer nog over dit Wetje. Schieten is schieten.

Over „schieten" gesproken. Het schijnt dat het hek nu van de dam is. In Groningen namelijk waren een paar jongens (geen zware!) bezig, vernielingen aan te richten in een in aanbouw zijnd huis. Dat hoort niet. Na sommatie van een politie-agent begonnen ze deze dienaar der Wet te treiteren en daar liet zich ook een buurtbewoner mee in. Dat is evenmin toelaatbaar. Maar toen ging die agent zijn geduld verliezen, hetgeen op zichzelf erg menselijk is, al is het dan niet wenselijk. Enfin, ook dat was nog niet zo erg. Maar wat wel erg was, was dat die agent opeens zijn revolver trok en op de jongens ging schieten, met het gevolg, dat één der knapen een schampschot aan zijn been kreeg. Mag hij misschien nog wel blij zijn ook, zo piekeren we, dat het zijn longen of iets dergelijks niet was. Maar er wordt nu wel onderzocht, of deze agent buiten zijn boekje is gegaan, hetgeen niet wegneemt, dat met dat „eerst schieten en dan praten" gevoelig gesproken kan worden van „dictatuurstijl".

„Over „later praten" gesproken. Met dat geval van het zonder voorafgaande toestemming kopen van het zonder gemeentevergunning gebouwde pakhuis van Pander (waarvoor nog steeds geen vergunning werd toegestaan) door minister In 't Veld, die later in een Tweede Kamer-debat toegaf, dat de gang van zaken „onregelmatig" was geweest, en later „beterschap" beloofde, hebben we weer zo'n nakaarten-historie. Alle partijen in de Kamer vielen de Minister er over aan; zelfs de Partij v. d. Arbeid vond het ook niet fraai, wat de minister had gedaan. K.V.P. echter zweeg als het graf, hetgeen wel te verwachten was. Maar, zo vragen wij ons af, was deze koop dan zo'n buitenkansje voor de Regering? Want het is best mogelijk, dat B. en W. van de stad, waar dat pakhuis clandestien werd gebouwd, tot afbreken van dat pand of tot hoge boete beslissen. En dan zou dat wel eens een beetje heel erg duur kunnen worden, denkt u ook niet? En dan die geschiedenis in één van onze steden, waar een vooraanstaand Landsfunctionaris voor een krats een 2e handse vloer-

bedekt omdat reque steken de vloer toen v dacht seling eventje het er zo va nu or wel g die d king.

Ove aan h geheir moet heffin listen dreige tjes 1 beeld wi te do „dossi tenaa mocht ten het f er op

Ove zeide straf twee ze st word mine val Staat land wil desti een Waa de vaa

HEE WA WEI GEE

bedekking voor zijn kantoor op de kop tikte, omdat hij op zijn aanvraag terzake nul op request had gekregen. En toen die nog uitstekende 2e handse vloerbedekking reeds op de vloer lag van des ambtenaars kantoor, toen werd die ambtenaar, die wijs en zuinig dacht te doen, compleet gevloerd, want... plotseling kwam een vloerbedekking van liefst eventjes één dikke duizend gulden (of waren het er twee?) ervoor in de plaats. Dat was zo van hogerhand beslist. Daar betalen we nu onze dure belasting voor, zal menigeen wel gedacht hebben. En met recht. En dan die dubbele registratie omtrent onze bevolking. Ook al geldwegsmijterij.

Over „smijten” gesproken. Nu we toch aan het smijten zijn; ze hebben het „bankgeheim” er al uitgesmeten. Maar nog meer moet er op volgen. Nu willen ze weer opheffing van het doktersgeheim. En „journalisten-bronnen-geheim” wordt met gijzeling bedreigd. O, er zijn nog meer van die baantjes met geheimhouding: Notarissen bijvoorbeeld. Als ze dat allemaal toch over boord wil smijten, dan maar alles in één moeite door. Waarom dan nog geheimhouding van „dossiers”, of ambtsgeheimen, zoals die ambtenaar, die niet aan een verzekeringsmij mocht vertellen, wie er gingen emigreren. Laten we dan de hele rataplan, tegelijk met het fatsoen, over boord smijten, tot de dood er op volgt.

Over „de dood” gesproken. Zoals we reeds zeiden, zijn ze in de Kamer over de „doodstraf” aan het delibereren. Het gaat hier om twee principes. In het eerste geval, dat deze straf alleen en uitsluitend mag toegepast worden als vergelding voor de ergste criminele misdaad, de moord. In het andere geval als maatregel ter beveiliging van de Staat. Nu is de doodstraf bij ons in Nederland alleen een oorlogsstrafrecht. Maar men wil dit nu als een gewoon strafrecht in vrede, ter beveiliging van de Staat. Dat is een heel rekbaar begrip, waarde lezers. Waar is de rechtszekerheid terzake, indien de oproep betrekking hebbende misdrijven vaars omschreven zijn in de desbetreffende

wetsartikelen. Niet een ieder is op de hoogte van „volkenrecht”, dat dikwijls nog een ongeschreven wet is ook. Welke criteria gelden terzake? Er zou dan wel eens heel triest juridisch spelletje gespeeld kunnen worden met het op het spel staande hoofd van de verdachte. Kan een rechter uitmaken, of de veiligheid van de Staat of de Maatschappij in gevaar is? Dat is nog maar één van de vele vragen die onmiddellijk oprijzen, als men de debatten over deze „doodstraf” leest. En dan een lange „in-verzekering-stelling”, oftewel in de bajes zetten van de verdachte, zou dat meer rechtszekerheid geven?

Over „in de bajes zetten” gesproken. Nog steeds zuchten Nederlanders in Indonesië in gevangnissen, terwijl hun nog steeds niet werd medegedeeld, waarom ze eigenlijk achter de tralies zitten. En nog steeds is er van Regeringswege niet met de vuist op de tafel gedreund, of Indonesië nu eens onmiddellijk op de proppen wil komen met zijn aanklacht tegenover deze Nederlandse onderdanen, of anders die mensen onmiddellijk in vrijheid wil stellen. Het is net, of men er in Regeringskringen „als de dood” voor is, om nu eens flink van zich af te bijten.

Nogmaals over „de dood” sprekend; we zien het niet anders meer, dan dat Nederland naar „het” dode punt gaat; naar het absolute dieptepunt..... tenzij er een andere Regering komt. Een andere uitweg is volgens bescheiden berekening niet meer mogelijk. Want waarvoor duizenden en nog eens duizenden en talloze duizenden hun leven veil hadden, kan niet ongestraft zonder meer teniet worden gedaan. Er is altijd een evenwicht. Dit evenwicht verstoren, zou het einde zijn. En over einde gesproken, is dit dan meteen het einde van dit geschrijf.

Tekenen des tijds

In Elst (tussen Doorn en Wageningen) staat een Kerk. Niks bijzonders, zult u zeggen. Dat is ook zo. Maar in die kerk is een klok in de toren. Da's ook niks bijzonders. Een wijzerplaat links en een wijzerplaat rechts. Da's ook normaal, meent u terecht. Maar... op die linkse wijzerplaat wees het wijzerstel 5 voor 5 in de namiddag en op de rechtse stond te lezen... 5 voor 10. Wij onze ogen aan het uitwrijven, maar het was zoals we het zeiden. En wij op ons horloge kijken. Dat was gelijkgezet met radio-Hilversumklok en dat was ook aan het tijdwijzen (dat

HEEFT DIT BLAD VOOR U GEEN

WAARDE (meer) ??

WERP HET DAN NIET WEG, DOCH

GEEFT HET DOOR AAN ANDEREN!!!!

horloge dan). 5 voor 4 en het was middag. En wij maar kijken van horloge naar die kerkklok en omgekeerd. Da's toch vreemd, meenden we wijs, met al dat gewijs van die wijzers. En wij maar werken met gemiddelden, met grootste gemene delers en kleinste veelvoudens, maar we kwamen er gewoonweg niet uit. En toen sloeg die klok. Vier sonore slagen. Ons horloge 4 voor 4 en even hadden we het niet meer (van het lachen). Wat een plaatsje; wat een kerkje; wat een klok! Wijs, die wijzende klok? Misschien wel, want wat is tijd! Mutatis Mutandis!

Ook dat nog!

Is de lijdensbeker nog niet vol en bitter genoeg?

Onder de kop „Bevrijdingsdag 1951” lazen we

15 Mei l.l. in Pleiter & Vraagbaak het onder-volgende:

De kans, dat de officieren, die zich in de bezetting niet in krijgsgevangenschap hebben begeven, doch zijn ondergedoken, alsnog voor schadevergoeding in aanmerking zullen komen, is gering, verklaarde vanmiddag minister Staf. De minister motiveerde zijn oordeel door er op te wijzen, dat, indien men aan de ondergedoken officieren een vergoeding zou uitkeren, ook de ondergedoken onder-officieren en soldaten op vergoeding aanspraak zouden kunnen maken. Dat zou tot niet te voorziene gevolgen kunnen leiden, aldus de minister.

Mijn vrouw zei het anders: „Ik heb schuld aan de melkboer. De kans, dat ik hem betaal is zeer gering. Want als ik hem betaal, moet ik ook de bakker en de groentenboer, bij wie ik ook schuld heb staan, betalen. Dit zou tot niet te voorziene gevolgen kunnen leiden.” en hebben we gelachen. Maar onmiddellijk keken we ernstig, heel ernstig!).

Brazilië

Rampzalig experimenteren met eigen volk.

Ten gevolge op ons laatste artikel over het rampzalige experiment met de emigratie van Nederlanders naar Brazilië, nemen we in extenso over hetgeen er terzake in De Telegraaf van 19 Mei l.l. daarover nog verder vermeld werd.

In een recent artikel (3 Mei j.l.) hebben wij reeds iets meegedeeld over de volkomen mislukking van een communistisch idealistisch kolonisatie-avontuur in de Braziliaanse stad Sao Paulo, de Fazenda Ribeirao.

Daarin had een Nederlander, ir. J. C. Hy-myer, het goede geld van een groot aantal R.K. boeren en tuinders, voornamelijk uit Noord-Brabant, gestoken, en deze emigreerden daarheen met goed vertrouwen in de ondernemer en in de toekomst, en met steun van de geestelijkheid, de standsorganisatie, Den Haag en de Braziliaanse staat.

Zij zijn daar binnen korte tijd vrijwel al hun

hebben en houden kwijtgeraakt en zulks niet door eigen schuld, maar door de verkeerde leiding, met al wat er bij kwam.

De nood is daar zelfs zo hoog gestegen, dat mede om het aanzien van het Nederlandse volk te redden, de Nederlandse staat, bij de dreigende maatschappelijke ondergang van bijna 700 landgenoten, moest bijspringen met een garantie van 2½ miljoen gulden, voor een lang, daar de regering niet werkeloos kan blijven, toezien.

Het voorstel daartoe werd na enige onbetekende op- en aanmerkingen van een enkel Kamerlid vlot aangenomen door onze volksvertegenwoordiging. En thans wordt deze garantie met 3½ ton verhoogd, omdat, aldus wordt gezegd, in de kapitaalbehoefte der kolonie nog niet is voorzien. Dit vindt zijn oorzaak in de algemene prijsstijging, welke in Brazilië in aanzienlijke mate heeft plaats gevonden, alsmede in de beslissing van de Commissaris

jaren
een C
taling
hetge
gaat
en ui
tens”
gedur
lang
kerij”
oorde
ten”
en ja
recht

Ove
van
V. N
van
loof,
practi
dagbl
Homi
soen
a a
door
men.
van
haar
sche
nimm
tegen
schier
zal w

Ove
ze E
snoer
mr
hand
tie i
ting.
de k
band
Sante
bespe
Ov
d'in
t
lijks.
vrije
die r
rect
slist,
die r
dan
smet
bij
zaak
schar
werd

en het huidige bestuur der kolonie, om het accent van de bedrijfsvoering te verleggen naar de landbouwsector.

Uiteraard overwoog men of verstreking van verdere credieten niet zou kunnen worden vermeden door de opzet der kolonie te vereenvoudigen, maar dat is om technische redenen niet mogelijk, voornamelijk wegens de aanvankelijk foutieve opzet. Voorts zou verkoop op korte termijn van de onontgonnen gronden groot verlies met zich mee brengen.

Sinds de reorganisatie heeft de ontwikkeling echter een gunstige wending genomen. In de verhouding van de op coöperatieve grondslag gevestigde kolonie tot de boerenleden is een principiële wijziging gebracht door het scherp scheiden van de bedrijfshuishoudingen der boerderijen van die der coöperatie. Iedere boerderij en de onderscheidene technische bedrijven der coöperatie, die rechtstreeks door haar geëxploiteerd worden, zijn thans zelfstandige bedrijfseenheden. Ten gevolge daarvan — de reorganisatie kreeg in September j.l. haar beslag — ontstond een gezonde economische basis. Bedrijven, die voordien verliesgevend waren, maakten eind November j.l. reeds winsten. Zulke waren de zuivelfabriek, de winkel en de bakkerij.

Indien op de thans ingeslagen weg wordt voortgegaan, mag verwacht worden, dat de diensten — met uitzondering van de veehouderij — zich binnenkort zullen kunnen bedruipen. Van de reeds twee jaar in bedrijf zijnde boerderijen zijn al vele rendabel, terwijl de overige zich in gunstige zin ontwikkelen.

Ten slotte merkt minister Joekes op, dat het slagen van de Kolonie Ribeirao niet alleen van belang voor deze Kolonie is, maar van beslissende invloed geacht moet worden op de emigratiebetrekkingen met Brazilië.

Tot zover deze officiële verklaring.

Wij zijn in het bezit van veel recente correspondentie uit Sao Paulo, uit kringen aldaar, die alles afweten van de deplorabele historie der fazenda. Het zijn dezelfde, die indertijd, toen men begon en in weerwil van vele goede raadgevingen voortging, een waarschuwend stem hebben doen horen.

Zij schrijven nu, dat de eerste indruk, die de Commissaris, de heer Ch. Hogenboom, maakte, niet ongunstig was. Aan enige organisatorische wantoestanden werd inderdaad energiek een einde gemaakt. Met vreugde vernamen de boeren zijn besluit, dat zij spoedig allemaal zelfstandig zouden worden. Een nieuw tijdperk van zakelijkheid brak aan.

Intussen is gebleken, dat deze Commissaris ten enenmale niets heeft begrepen van de men-

taliteit dezer boeren. Hem stond voor ogen: de fazenda moet gered worden, het koste wat het kost; de operatie zal slagen, ook al moet de patiënt bezwijken.

Van ieder werd onder het nieuwe bewind een verregaand conformisme verlangd, terwijl de schuld van alle ellende steeds werd geschoven op de rug van de boeren, wier „onchristelijke hebzuchtigheid enz.” het bestaan van de fazenda in gevaar had gebracht.

Met haar ontactische maatregelen prikkelde de leiding de boeren tot daden van sabotage en vorzet. „Regeringspartij” en „oppositie” werden gangbare termen in de kolonie.

Het gemis aan een boven de partijen staande geestelijke leiding deed zich sterk gevoelen. In hun behoefte om hun hart uit te storten zochten velen hun toevlucht bij de Nederlandse paters in Campinás of Sao Paulo, hetgeen leidde tot allerlei ongewenste spanningen. Velen zijn de fazenda ontvlucht, maar nog steeds leven daar honderden Nederlanders op Ribeirao in verdeeldheid en onrust.

De naam van ons land heeft in Brazilië reeds veel geleden, ten gevolge van het avontuur, dat „Cooperativa Hoalmbra” heet. Wij zouden ons crediet helemaal kunnen verspelen als op deze weg werd voortgegaan. Dit verhinderde het gezond verstand van de autoriteiten in het vaderland.

In het Algemeen Handelsblad van 4 dezer het ondervolgende:

Eerste Kamer wil geen steun meer voor Ribeirao

In het voorlopige verslag van de commissie van rapporteurs uit de Eerste Kamer over het wetsontwerp betreffende het brengen van verlichting in de geldelijke moeilijkheden van een in Brazilië gevestigde kolonie van Nederlandse landbouwers wordt opgemerkt, dat in de daarover met de Tweede Kamer gewisselde stukken veel onbegrijpelijk onopgehelderd is gebleven. De Eerste Kamer vraagt een toegezegde nota over de kolonie Ribeirao nog vóór de openbare behandeling van dit wetsontwerp aan beide Kamers te doen toekomen.

Voorts zou men gaarne vernemen, hoe het staat met de bezoldiging van de commissaris. Is het waar, dat deze in één jaar ongeveer f 100.000 aan salaris en emolumenten heeft ontvangen? Ten slotte zou men gaarne tegenover de Eerste Kamer de verklaring van de minister herhaald zien, dat voor deze kolonie in geen geval van rijkswege meer enige financiële hulp zal worden verleend.

Tot zover wat de couranten ervan vermelden.

Indien het inderdaad waar mocht zijn, dat die meneer de commissaris daar, waar er reeds sprake was van een noodtoestand, nog zo'n krankzinnig hoog salaris en daarenboven nog zulke abnormale emolumenten toucheerde (en het gaat er inderdaad op lijken dat dit de waarheid is), dan vinden we een dergelijk beleid misdadig en moeten we onze scherpste afkeuring hierover uitspreken. Mensen uit ons eigen volk verloren alles, maar meneer de commissaris (die er ook niets van terecht bracht) verdiende dik centen. We merkten al meer op, dat het hier in Nederland aan de leiding mangelt.

Hoe is het toch in Gods naam mogelijk, dat men er maar op los experimenteert met eigen volk, terwijl de oplossing zo eenvoudig kan zijn. We doelen hier op...NIEUW GUINEA! Neen hé, dan maar liever miljoenen verloren laten gaan in voor betrokkenen rampzalige experimenten, in Brazilië, Hebriden, Madagascar en weten wij wat nog meer voor oorden! Enfin. Bezien we het laatste bericht goed, dan zullen we ook inzake emigratie naar Brazilië het

woord „exit” erbij kunnen voegen. En dat is dan maar een gelukje na al die ongelukken. Misschien dat men in sommige hogere regionen wijzer zal worden. Laten we het in ieder geval hopen.

In het volgend nummer van ons orgaan zullen wij ook enigé artikelen wijden aan emigratie naar Australië. We zeggen maar zo: een gewaarschuwd mens telt voor twee.

Hoe Nederlanders hun helden eren.

En wat deed de Regering?

Er bestaat een vereniging „De Reddingsmedaille”. „Deze organisatie”, zo lezen we in de Haagse Courant van 13—5 i.l., „van gecoreerde redders stelt zich o.a. tot taak de weduwen en wezen van omgekomen redders te ondersteunen”. En daarom werden er..... collectanten gevraagd! Om, Gode betere het, op 17 Mei voor die ondersteuning van achtergelaten betrekkingen van onze „Helden” (lees... Redders-Red.) te gaan COLLECTEREN! Ze zouden anders, als we ons niet vergissen, verkommeren. Moet het Nederlandse Volk zo zijn helden eren? Met collecteren, inplaats van een van Staatswege toegekende behoorlijke ondersteuning voor de achtergebleven weduwen en wezen van die helden? For shame!!

MEDEDELINGEN van het Stichtings-Bestuur

In de maand April jl. zijn ons twee krachten uit het Bestuur ontvallen:

De heer J. Meyer is namelijk naar Numansdorp gegaan om zich daar te bekwamen in het hanteren en behandelen van mechanische landbouwwerktuigen. Hij is namelijk van de Middelbare Landbouwschool te Deventer afgekomen en gaat zich dus verder practisch bekwamen voor de zware taak die hem wacht in Nieuw-Guinea.

De tweede persoon en wel de belangrijkste, is de heer J. Hutchison. Onze Secretaris heeft

het Secretariaat van zich af moeten schudden. Hij heeft een baan gekregen in een garage waar hij opgeleid zal worden tot bedrijfsleider.

We weten allen dat een werk als deze en vooral wanneer men de zaken heeft over te nemen, zeer veel van zijn dagtaak in beslag neemt. Dikwijls tot laat in de nacht heeft hij dienst. Hij bouwt hier dus aan zijn eigen toekomst.

De beide heren zijn dus hierdoor uit het Bestuur getreden. Wij danken hen voor het vele werk, dat zij hebben verricht. Zij hebben beiden hun beste krachten gegeven aan de opbouw

van onze Stichting. Wij zijn hen dan ook zeer erkentelijk en hopen, dat zij in hun werk zullen slagen.

Nog steeds ontvangen wij postwissels. Wij doen een dringend beroep op U, dit niet meer te doen. Het is voor U goedkoper om Uw stortingen op ons giro te doen en het vergemakkelijkt ons in de administratie en de controle daarop.

Nog steeds ontvangen wij brieven met verzoeken om afschrijving als contribuant, waarbij als reden wordt opgegeven, dat men in financiële moeilijkheden is geraakt, hetzij door verhuizing hetzij door andere omstandigheden.

In ons orgaan No. 2-1952 hebben wij breedvoerig deze aangelegenheid beschreven en U medegedeeld, dat wij dit alles wel weten en wij ons Uw positie kunnen begrijpen en indenken. Wij hebben U toen medegedeeld, dat wij ook „minvermogene” leden hebben, die in het geheel niets betalen. Wij rekenen echter op de eerlijkheid van betrokkenen.

Het is ons immers niet in de allereerste plaats te doen om onze aanhangers geld uit de zak te kloppen, doch wij hebben als meest urgente factor in ons Stichtings-leven, aanhangers te hebben, die zich met de doelstelling van onze Stichting kunnen verenigen, deze uitdragen en zelf medestrijden ter bereiking van ons gemeenschappelijk doel.

Wij hebben gelukkig zeer vele beter gesitueerden die ons financieel helpen om de organen in steeds groter oplaag te doen drukken, opdat die verspreid worden onder een ieder onzer, zowel arme als beter gesitueerde.

Dit is ons werk en bij U moet het zijn: „Voor of Tegen” onze doelstelling; Medestrijder of niet.

Voor de controle hebben wij natuurlijk wel nodig, dat gij ons schrijft, dat gij voor een bepaalde tijd of in het geheel niet aan Uw financiële verplichting kunt voldoen.

Uit Nieuw-Guinea ontvangen wij verschillen-

de aanvragen om abonnementen op ons orgaan.

Wij willen hun mededelen, dat wij ons orgaan overal gratis verspreiden. Het verheugt ons, dat gij daar ook belangstelling toont. Sluit U zich daar hecht aaneen en vecht met ons mede. Brengt gij daar geen tweespalt; onderlinge geschillen moet ge niet mengen in verenigingsbelangen. Dit raden wij U niet alleen aan, doch ook hen die in Nederland en in Indonesië verblijven.

Bijt door het bittere heen en vertel ons welke Uw grieven zijn. Wij zullen zorgen, dat er een einde gemaakt wordt aan alle corruptie. Wij hebben dit reeds gedaan en zullen voort blijven gaan. Wij staan ook voor U op de bres.

Zorgt gij dat onze organen over geheel Nieuw-Guinea verspreid worden en wanneer U er prijs op stelt de organen spoedig en regelmatig te ontvangen laten wij het aan U over welk bedrag gij ons daarvoor wilt schenken.

Vergeet echter één ding niet, dat de zending per luchtpost ons f 0,60 per 50 gram kost. Tot op heden hebben wij voor één exemplaar van ons orgaan steeds f 0,60 moeten betalen, omdat de gewichten variëren tussen 40 en 50 gram.

Het bedrag dat gij ons remitteert en wat wij daarvan overhouden komt ten goede aan de arme mede lot- en landgenoten te Uwent en in Nederland. Wij vergaren geen kapitalen voor onze kas.

Wij verzamelen strijders voor ons levens-ideaal.

Geeft ons de adressen op van Uw familieleden, vrienden en kennissen en vergeet vooral niet de adressen van de minder goed be-deelden onder U.

GIJ EN WIJ, één !

Onze leden, die naar Nieuw-Guinea zijn vertrokken of zullen vertrekken verzoeken wij de door hen in Nederland aangevangen strijd daar voort te zetten. Geeft gij ons Uw adressen op!

Het Stichtingsbestuur.

Brieven van lezers.

Een lezer van ons Orgaan schreef ons :

Geachte Redactie !

Naar verluidt, hebben ambtenaren van de „Stichting Landverhuizing Nederland” een breedvoerig onderhoud gehad met ambtenaren van het „Minuor” alhier, terzake de emigratie (?) van Nederlanders naar Ned. Nieuw-Guinea.

Hetgeen eerstgenoemden werd medegedeeld was zó bedroevend, dat het de Redactie van „Pleiter en Vraagbaak” (het orgaan van de Bond van Gepensioneerde Burgerlijke Landsdienaren en Locale Ambtenaren in Indonesië,

Federatie van Ambtenarenorganisaties uit Indonesië en Samenwerkende Indische Werknemersorganisaties) deed schrijven:

„In ronde taal betekent dit bericht, dat er zolang de status van het eiland niet is bepaald, geëen enkel plan ter hand genomen zal worden, en er geëen plaats is voor Nederlanders, die op N.-Guinea een stamland zoeken” (Pl. en V. 15-11-51, Nr. 31).

Het moge mij vergund zijn, naar aanleiding hiervan, het volgende op te merken, met het beleefde verzoek, e.e.a. te bestemder plaatse naar voren te willen brengen.

(1) Van Regeringszijde wordt enerzijds maar al te vaak gesproken over de „nog steeds onzekere status van het eiland” (?).

(2) Anderzijds, wordt met even veel klem betoogd, dat Ned. Nw.-Guinea nooit en te nimmer betrokken was bij de overdracht van het voormalige N.O.I. aan de R.I.(S).

Nog kort geleden heeft dr Drees onomwonden verklaard, dat Ned. Nw.-Guinea onder Ned. bewind zal BLIJVEN. Conclusie: het sub. (2) gestelde is dus waar.

En, al heeft iemand wel eens beweerd, dat een diplomaat nu eenmaal nooit de waarheid spreekt, zo moet dit (met op de achtergrond de internationale verhoudingen!) toch wel enigszins anders worden gezien. Trouwens, indien de kaarten in dezen anders zouden liggen, zou de R.I. heus geëen behoefte hebben gehad aan een conferentie, zoals wij die onlangs nog hebben medegemaakt.

Dus nogmaals: West Nw.-Guinea WAS Nederlands gebied, IS nog steeds een Nederlands gebiedsdeel, en zal dat ook BLIJVEN. Voor hoe lang, wil ik in het midden laten. In dit verband, zijn er nog vragen ter beantwoording — dringend genoeg, om ze hier te stellen.

Hoe kan het sub (1) gestelde door dik en dun worden volgehouden? Welke waarde heeft een dergelijke bewering in de mond van de Overheid? Met welke bedoeling (óf Bijbedoeling?) wordt deze m.i. MISleidende mededeling gedaan aan alle arbeidsbureau's en emigratiecentrales h.t.l.?

Deze zijn de vragen „van de dag” in het leven van bijkans iedere gerepatrieerde, en nog niet-gerepatrieerde Nederlander; en n. m. b. m. dienen zij thans toch eindelijk te worden beantwoord. Te meër, waar de politieke schijnwerper zo uitermate scherp gericht wordt op het hele eiland, en i.h.b. op het NEDERLANDSE deel ervan!

De „Stem uit Australië” (Haagsche Courant d.do: 15-5-52) klinkt luide en is niet mis te verstaan: „... als de Nederlanders zich ooit uit Nieuw-Guinea zouden terugtrekken, wij, koste

wat het wil, het land onder ons bestuur dienen te brengen”!

Het past een democratische regering ten enen male niet, om (daar Zij toch zeker wél weet, hoe de vork in de steel zit!), direct belanghebbenden (en dat zijn zij, die per se in Ned. Nieuw-Guinea hun stamland willen zien: althans een „uitwijk-plaats” voor hen én het nageslacht) zo lang in het onzekere te laten, daar zij reeds op 10 December 1946, door Haar toenmalige Minister voor Overzeese Gebiedsdelen — mr Jonkman — liet zeggen:

„IN HET BIJZONDER behoort daár (in Ned. Nieuw-Guinea) DE MOGELIJKHEID OPENGEHOUDEN TE WORDEN voor grótere volksplantingen van Nederlanders; OP DE EERSTE PLAATS VAN INDISCHE NEDERLANDERS, die onder eigen bestel leven willen”.

Vijf lange jaren, is een grote groep Nederlanders, loyale onderdanen, die alles offerden voor Oranje, het Rood-Wit-Blauw én Nederland in de meedogenloze strijd welke hun werd opgedrongen, „zoet gehouden”, met een dergelijke „officiële” verklaring!

Even geduldig en zwijgzaam als altijd onvolprezen deugd van lieden, die bèter kunnen werken dan praten!) hebben deze Nederlanders gewacht — en niet zo erg lang; 5 jaartjes maar! — op een ingrijpende daad van de zijde van de Ned. Regering. Een DAAD, getuigend van een zich vast willen houden aan een beginsel, vastgelegd in Haar eigen verklaring.

In die vijf jaren werden millioenen besteed aan vele en velerlei ondernemingen, met als resultaat: VERLIES van „de gordel van smaragd”, ten koste ook van véél bloed.

Nog meèrdere millioenen werden en worden besteed aan een groot (zo niet grootste) deel van deze uit Indonesië gerepatrieerden; en dan denk ik aan allen, die hetzij direct hetzij indirect steun genieten of zorg verkrijgen van Gemeentewege of D.M.Z.

Als nu eens deze millioenen uitgegeven zouden zijn aan HET SCHEPPEN VAN DE MOGELIJKHEID van Mr Jonkman (zie boven)... en als daarbij dan nog worden gevoegde andere millioenen, die ook nu nóg besteed worden aan deze gerepatrieerden (Nederlanders in de eerste plaats!),... voorwaar!, „de meest elementaire factoren om (trans-)migratie naar Nederlands Nieuw-Guinea een kans van slagen te geven...” zouden er NU zijn.

Het zou niet nodig zijn, te marchanderen met „onzekere status”; en ik weet niet wat nog meër. Het zou niet nodig zijn te appelleren op het Nederlandse initiatief v.w.b. kapitaals-investering; en (dit is toch zeker ook van waarde) het zou niet nodig zijn, dat er

in deze tijd — anno 1952 — duizenden Nederlanders wegtrekken naar landen, waar de Nederlandse vlag niet wappert om hun beste krachten en hun geld te geven aan die landen, in stede van aan een veel-belovend **rijksdeel**, dat (vanwege tekortkomingen van de zijde van de Ned. Regering!) nu nog wacht op opening en verdere opbouw...

En, de (qua trouw beproefde) in Indië geboren Nederlander zou **HET BELOOFDE STAMLAND** hebben gehad.

Als het nu tóch gaat om „millioenen”, waarom kunnen deze dan niet worden besteed in het land en aan deze „opgevangen”; in Ned. Nieuw-Guinea, waar deze mensen op hun plaats zijn, en waar zij niet z.a. hier in Nederland (bewijzen te over!) in feite worden beschouwd als „te oud voor de arbeidsmarkt” — „in het geheel niet of onvoldoende georiënteerd” — als „concurrenten” — als „residu”...!?

Dit oponthoud van 5 lange jaren heeft al genoeg kwaad gesticht, en hoe lang zal dit nog moeten duren?

Nederlanders hebben de eeuwen door de naam gehad, „goede rentmeesters” te zijn. In het onderhavige geval kunnen zij zulks bewijzen, door metterdaad deze millioenen op bovengenoemde wijze te besteden. Daar, in Ned. Nieuw-Guinea, zijn (mogen wij de woorden van de Gouverneur geloven) arbeidskrachten te kort. En, die zijn h.t.l. juist te veel. Ligt de oplossing niet voor de hand? M.i. zeer zeker! Tot voordeel van hen, die nog maar steeds geduldig wachten; en tot voordeel van Nederland.

Het nog langer uitstellen van een zo gewichtige aangelegenheid voor het heden en de toekomst kan alleen maar het noodlottige gevolg met zich mede brengen: **VERLIES VAN VERTROUWEN TEN AANZIEN VAN IEDERE REGERINGS-VERKLARING.**

C. J. H. THEYS,

's-Gravenhage, 15 Mei 1952.

Ik kunnen de geachte schrijver mededelen, dat wij vrijwel in al onze organen op hetzelfde aambeeld geslagen hebben. Wij zullen hierop blijven hameren totdat ons doel bereikt zal zijn.

Dit hameren zal niet tot enig resultaat leiden zolang de in Indië geborene zijn-eigen „IK” nog niet weet te vinden. Men moet beginnen met eerst een vast besluit te nemen en niet wachten, totdat...?????

Men moet niet dan hier en dan daar bengelen. Dit is dan ook de reden dat zij steeds en steeds weer bedrogen uitkomen. Van deze zwakheden weten de Nederlandse politici en

z.g. leiders gebruik te maken en de regering... „lacht”.

Het is thans zaak dat men zelf een keerpunt brengt in zijn eigen wankelheid. Men moet dit niet meer aan anderen overlaten.

Verder moet men zich homogeen aaneensluiten en zelf mede strijden. Wat heeft een generaal aan soldaten die zeggen: „Generaal, vecht jij maar, wij zullen Uw strijd afwachten. Als gij de overwinning hebt behaald volgen wij U wel.”

‘Nee, zo moet het niet gaan!

Iedere soldaat moet bewust zijn van de strijd die gevoerd wordt. Hij moet actief deelnemen aan de strijd; de strijd voor en om zijn eigen bestaan, die zijner kinderen en het nageslacht.

Eerst dan zal men **respect** weten af te dwingen en eerst dan kan men zegevierend uit het strijperk treden.

Terwijl wij dit schrijven, ontvangen wij een brief van een onzer leden, welke wij hier in extenso afdrukken. Hier is weer een bewijs, leest U het maar.

Zijt gij reeds
drager van onze

S.N.G.V.N.

Speldjes en
Broches?

Waarom niet? Deze staan in de kleuren
Oranje — Wit — Zwart

Betekenis:

Nieuw-Guinea (symbolisch
voorgesteld door SNGVN)
te brengen uit de duisternis — ZWART — tot het
licht — WIT — onder het
ORANJE-HUIS.

Koop ook onze **SLUITZEGELS** en
gebruik ze bij **AL Uw correspondentie.**

★ Leden en niet-leden kunnen ze dragen
indien ze het behoud van Nieuw-
Guinea wensen.

„Het doet mij leed dat ik vooralsnog niet naar Uw zin en mijn wens op Uw schrijven van 28 Juni jl. kan antwoorden. Dit alles is te wijten aan de rigoureuze maatregel (dwang-verhuizing) die de D.M.Z. t.a.v. mij en zoveel andere gerepatrieerden getroffen heeft en die duidelijk een politieke en geen sociale betekenis demonstreert voor de moeilijkheden van de thans op Nederlandse bodem overgeplante Indische Gemeenschap. Voor haar dikwijls aangrijpende zorgen tonen de departementale ambtenaren in geen dele begrip en medegevoel, waardoor het verschaffen van morele steun, naast zedelijke voorlichting, ten enen male wordt ontbeerd. Uiteindelijk ligt de wortel van dit kwaad voor een deel bij ons zelf, bij de Indische gerepatrieerden, waarvan een groep haar zorg besteedt aan eigen noden en behoeften en niet aan de belangen, welke men gemeenschappelijk heeft. Zij ziet niet in, dat het verval van de een het verval van de ander met zich zou meebrengen. Het zijn weer groepsbelangen en stands-voordelen, die als van ouds elkander de voorrang betwisten. (Vetdruk door ons, Best.) Teneinde van deze onverkwikkelijke historie te kunnen worden verlost, heb ik mij uit D.M.Z.-verband doen zetten. „Een vergeten bur-

ger, een rustig leven”. Dat Uw vererende uitnodiging om als contact-persoon op te treden, dan wel tot vorming van een comité over te gaan, mij zeer ter harte gaat en niet vergeten wordt behoeft geen verzekering en ik zal t.g.t. hierop terugkomen.”

Moet dit zo voortgaan? Moeten de uit Indië gerepatrieerden zo behandeld blijven worden? Is het voor U allen nog niet de tijd om eens eindelijk wakker te worden en niet meer in de allereerste plaats te denken aan het eigen „IK”? Besefst gij nu werkelijk niet dat het mede aan Uw en onze schuld te wijten is, dat wij op deze wijze behandeld worden?

Reeds eerder hebben wij in onze organen op deze misstanden gewezen.

Laat ons gezamenlijk hier nu eens eindelijk een einde aan maken. Neem NU een vast besluit en sluit U hecht aaneen bij die vereniging of die partij, van wie gij weet en de overtuiging hebt, dat zij met U vóór Uw belangen opkomt. Laat ons niet meer passief doch actief werken en medewerken.

Het Stichtingsberaad

Neemt nu Uw beslissing

door U nu uit te spreken voor of tegen
onze doelstelling

Sluit de gelederen, maak één front

De tijd dringt, gij moet in actie komen. Gij moet medestrijden en opkomen voor Uw eigen belangen en de toekomst van Uw nageslacht,

in één verbond, de „S. N. G. V. N.”

De Nieuw-Guineër

INSCHRIJVINGSBILJET

Aan de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland”

Kantoor: Claes de Vrieselaan 73a, Tel. 52462

ROTTERDAM

Ondergetekende (naam en voornamen)

geboren te, de van beroep

wonende te, No.

verklaart zich met de doelstelling van de Stichting *) te kunnen verenigen en wenst met sub 1 van de doelstelling en sub 2 steunend

ingang van 195..... te worden ingeschreven als contribuant van

Stichting „NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”.

Hij/zij zal zijn/haar contributie ad f (minimum f 12.- per jaar inclusief orgaan „De Nieuw-Guineër”) jaarlijks/per kwartaal/per maand*) per giro (postgiro Ned. Handel Mij. 709 — Penningm. S. N. G. V. N. - Rotterdam) voldoen.

..... 195.....

(Handtekening):

*) Doorhalen wat niet gewenst wordt.

N.B. De Stichting is niet uitsluitend bedoeld voor degenen, die betalen kunnen, doch is ook voor de minder bedeelden. Deze personen worden als „minvermogend” ingeschreven en ontvangen het orgaan gratis. Zij moeten dit formulier eveneens indienen en aan omzijde een korte mededeling doen van de omstandigheid, waarin zij verkeren.

Nu zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond den strijd gevoerd tegen de afbraakpolitiek der na-oorlogsche regeeringen. Zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond zijn stem verheven tegen de politieke scherpslijperij, tegen de macht van het onverstand, tegen de massa der misleiden en zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond getracht de onjuistheid aan te toonen van steeds weer zegevierende inzichten der partij-bonzen. Zes jaar lang heeft het Nationaal Verbond gewerkt, zonder ander succes dan dat het de oogen van enkelingen heeft geopend, zonder ander resultaat dan dat het doodgezwegen werd door de machthebbers in den Staat. Zuiver theoretisch heeft het Nationaal Verbond aan politiek gedaan, doch nu acht het den tijd gekomen de handen van medestanders te grijpen, samen te werken om ook in de Volksvertegenwoordiging te laten blijken, dat er nog Nederlanders zijn, die zich steeds hebben verzet tegen de partij-politiek, zooals die na de bevrijding is gevoerd.

Thans acht het Bestuur van het Nationaal Verbond den tijd gekomen de vaan van Recht en Vrijheid in de practische politiek omhoog te heffen. Twee leden van ons bestuur n.l. de Voorzitster Mevrouw A.E. Montijn-Ziedses des Plantes en de Heer L.A. van Kempen en eveneens het oud-bestuurslid, later medewerker de Heer J.A.M. de Heer hebben zich na ampele overweging bereid verklaard zich candidaat te laten stellen voor een lidmaatschap der Tweede Kamer.

Het is niet zoo dat het bestuur verwacht dat de partij van Recht en Vrijheid bij haar eerste optreden een groot aantal afgevaardigden zal zenden, wel dat de omstandigheid van het staan op de lijst dezer Partij moge aantoonen, dat het Nationaal Verbond zich mede aangordt tot den praktischen strijd tegen onrecht en vrijheidsbelemmering.

Tal van partijen hebben het woord "Vrijheid" opgenomen in hun doelstellingen; de communisten spreken van vrede en vrijheid de socialisten van de weg naar de vrijheid, doch het is niet het "nemen" van vrijheid, maar het "hergeven" van vrijheid dat de Partij van Recht en Vrijheid beoogt !

Het Nationaal Verbond wenscht geen dwang voor de burgers van Nederland, zoekt recht voor elkeen, verlangt vrijheid voor middenstand en arbeiders in een samenwerkende gemeenschap van Staatsburgers.

Daarom vraagt het Nationaal Verbond U bij de komende verkiezingen te stemmen op de lijst van de Partij van Recht en Vrijheid.

De groote partijen in den lande streven meer en meer naar een machtspositie niet voor haar leden maar voor haar bestuur, samengesteld uit bonzen, die binnenshuis de zetels verdeelen. Daarom vragen zij nr. 1 van de lijst te stemmen. Niet alzo de Partij van Recht en Vrijheid. Deze vraagt te stemmen op personen, opdat het contact der Volksvertegenwoordigers met de kiezers grooter worde, óók opdat de kiezers dan hun voorkeur kunnen doen blijken en aldus medezeggenschap hebben in de zetelverdeling.

Vrouwen, stemt op vrouwen, die Uw belangen plechtig beloven te zullen behartigen, mannen, stemt op hen, van wie gij weet, dat zij hun plicht als vertegenwoordigers stellen boven het belang van enkele partijen en boven het belang van de bonzen !

Stemt dus op de partij van Recht en Vrijheid, kiest daaruit de(n) candidaat die Gij de voorkeur geeft !

B. Sleeboom
Sportlaan 70
's-Gravenhage
(oud-bestuurslid van het Nationaal Verbond)

A.J.J. le Roy
Lange Vijverberg 20
's-Gravenhage

Mej. S.M. Nijdam
Fred.Hendriklaan 29
's-Gravenhage

Jhr.F.M.van Spengler, Notaris
van Alkemadelaan 56
's-Gravenhage

J.M. Pennink
Montfoortlaan 25
's-Gravenhage.

(leden van het Nationaal Verbond)

's-Gravenhage, 14 Mei 1952

MEER EXEMPLAREN VAN DEZE CIRCULAIRE TER VERSPREIDING BESCHIKBAAR

STEMT OP

141600

PARTIJ VOOR „RECHT EN VRIJHEID”

OMDAT DAAR:

- a. ook Uw voorman kandidaat is gesteld;
- b. te vinden zijn strijders voor het Recht en de Vrijheid; zij strijden tegen het **onrecht**, ook Ambon aangedaan.
- c. te vinden zijn strijders tegen **knechting, dirigisme en staatsmacht**;
- d. te vinden zijn strijders van de **meest verschillende levensbeschouwingen**, waardoor **ge vrijwaard van godsdienst- en partijpolitiek**;
- e. te vinden zijn strijders uit het **eigen milieu der in Indië geboren Nederlanders**, en die derhalve insiders zijn van hun noden en behoeften;
- f. niet gedoogd zal worden de discriminatie van de in Indië geboren Nederlanders;

LAAT DE BAL ROLLEN. Wekt Uw familie-leden, vrienden en kennissen op en laat geen stem verloren gaan.

Het gaat mede om Uw eigen belangen, en de toekomst Uwer kinderen en Uw nageslacht

GEEN INDIE POLITIEK MEER !!

RECHT EN VRIJHEID !

De Nieuw-Guineër

INSCHRIJVINGSBILJET

Aan de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland”

Kantoor: Claes de Vrieselaan 73a, Tel. 52462

ROTTERDAM

Ondergetekende (naam en voornamen)

geboren te, den 19..... van beroep

wonende te, No

wenst met ingang van 195..... te worden ingeschreven als $\frac{\text{contribuant}}{\text{donateur}}$ van

Stichting „NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”

Contributie . . . f 1.- per maand.

Bijdrage Steunfonds f..... per maand of ineens.

Donatie f..... per maand of ineens.

Totaal . . . f.....

..... 195.....

Artikel 4 Statuten:

De Stichting trekt haar inkomsten, behalve uit de opbrengst van het Stichtingskapitaal, uit:

- a. Giften of schenkingen van personen, ondernemingen of organisaties, die het doel der Stichting toejuichen;
- b. Contributies van contribuanten, die bij de in artikel 3, sub 1 vermelde comité's zich hebben aangesloten en verklaard hebben een vaste jaarlijkse (eventueel maandelijks te betalen) bijdrage aan de Stichting te willen geven.

(Handtekening):

Partij voor

„Recht

en

Vrijheid”

Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL te Amsterdam, Voorzitter

Mr W. BROERTJES te Amsterdam, Secretaris

JUSTUS MEIJER te Bloemendaal, Penningmeester

Bureau van de Partij: (voor alle correspondentie)
STATENLAAN 6, DEN HAAG, Telefoon 55.77.75

Bankrekening: Associatie-Cassa, Herengracht 179 - 197
Amsterdam, Postgiro Ass.-Cassa 8665

Wij zijn een zuiver Nederlandse partij waarin mannen en vrouwen van de meest verschillende levensbeschouwing en godsdienst elkaar hebben gevonden door onze afkeer van de na-oorlogse regeringspolitiek, die gericht is op knechting, dirigisme en staatsmacht, een politiek die zich tracht te handhaven door de vernietiging van ons Recht en onze Vrijheid. Wij streven naar het herstel van deze waarden en van de eenheid, die ons Volk kenmerkte gedurende de bezettingstijd tegenover de gemeenschappelijke vijand.

Wij zullen zeer beslist zelfstandig blijven strijden voor ons ideaal:

EEN FIER EN VRIJ VOLK VAN NEDERLAND!

Het bestuur van de
Partij voor Recht en Vrijheid.

Candidatenlijst

1. Mr W. BROERTJES. Advocaat en Procureur. Amsterdam. Directeur Amsterdams Radio Instituut.
2. A. F. SPANBROEK. Voorzitter Nederlandse Vakcentrale, 's-Gravenhage.
3. Dr P. H. RITTER Jr. Letterkundige, journalist en radiocommentator. Utrecht.
4. Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL. Belastingconsulent. Amsterdam.
5. M. GRUNWALD. Accountant; Voorzitter Comité van huis- en grondeigenaren. Breda.
6. Mr T. Q. DEKKER. Bedrijfsjurist. Leiden.
7. Mevr. C. E. SMIT-Dyserinck. Oud-Commandante Vrouwen Hulpkorps. Veere.
8. J. W. MENTEL. Behartiging belangen Indische Nederlanders. Ex-Kapitein Koninklijk Nederlandsch Indisch Leger. 's-Gravenhage.
9. R. A. JACOBS. Voorzitter Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland”. Rotterdam.
10. G. R. KOLIJN. Eerste-machinist Cokesfabriek Staatsmijn „Maurits”. Sittard.
11. E. J. MULLER. Oud-Directeur Shell Nederland N.V. Wassenaar.
12. W. A. J. ROELOFSEN. Gepensionneerd Kolonel der Mariniers. 's-Gravenhage.
13. Mevr. A. E. MONTIJN-Ziedses des Plantes. Oprichtster Nationaal Verbond. 's-Gravenhage.
14. J. C. E. STRIEDER. Accountant (N.I.V.A.); Oud-Hoofdbestuurslid Indische Katholieke Partij. Hilversum.
15. JUSTUS MEYER. Financiël-economisch redacteur „Haagsche Post” en andere weekbladen; lid der firma J. Kraaijenhagen & Co. in effecten te Amsterdam. Wonende te Bloemendaal.
16. G. A. DE ZEEUW. Kapitein der Mariniers van de Koninklijke Marine Reserve. Zelst.
17. Mevr. A. G. VAN BLIJENBURG-de Hondt. Huisvrouw.
18. G. SIKKEMA. Directeur Nederlandsche Kjellberg Electroden Fabriek NEKEF. Amsterdam. Wonende te Heemstede.
19. L. A. VAN KEMPEN. Oud-procuratiehouder N.V. De Bataafsche Petroleum Maatschappij; Oprichter „Nationaal Verbond”. 's-Gravenhage.
20. J. A. M. DE HEER. Bankprocuratiehouder; financieel adviseur. 's-Gravenhage.

Urgentie-Programma *)

De Federatie voor Recht en Vrijheid:

overtuigd, dat er een tehuis moet worden opgericht voor al degenen die meer dan genoeg hebben van de partijpolitiek, zoals die na de bevrijding is gevoerd;

van mening, dat dit tehuis een nieuwe politieke partij moet zijn, die als eerste en dringendste taak heeft het Nederlandse volk terug te voeren naar recht, vrijheid en welvaart zonder dictatuur in welke vorm dan ook;

vooropstellende, dat de eerste stap daartoe moet zijn de beveiliging van de bestaanszekerheid voor de grote massa van het volk door het toepassen van juiste beginselen, in plaats van het verkondigen van onwaarachtige politieke leuzen;

richt op de **PARTIJ VOOR RECHT EN VRIJHEID** onder het navolgende urgentie-programma:

Artikel 1.

Herstel en handhaving van de grondslagen van Maatschappij en Staat in overeenstemming met de christelijke en democratische levens- en wereldbeschouwing.

Verhoging van het zedelijk bewustzijn.

Artikel 2.

Toetsingsrecht van alle wetten aan de Grondwet door de Hoge Raad.

Artikel 3.

Bescherming van de persoonlijke vrijheid van het individu. Sterke beperking van de mogelijkheid van inverzekeringstelling en voorlopige hechtenis.

Bevordering van de volkomen onafhankelijkheid der Rechterlijke Macht ten opzichte van de Regering.

Artikel 4.

Verbetering van de administratieve rechtspraak, zodat alle burgers de Overheid voor de gewone rechter kunnen dagen.

Artikel 5.

Afschaffing van alle bijzondere bevoegdheden, gelegd in de handen van ambtenaren, die slechts aan hun superieuren verantwoording verschuldigd zijn.

Artikel 6.

Verbod aan alle Regeringsorganen om op de Rechterlijke Macht en op de Pers, op welke wijze en in welke vorm ook invloed uit te oefenen. Overtreding van dit verbod worde bestempeld als misdrijf.

Artikel 7.

Onmiddellijke instelling van een Raad tot herstel in eer, goede naam en rechten van allen in den lande, die ten onrechte van hun vrijheid, geld en/of goederen zijn beroofd.

Artikel 8.

Instelling van een Raad voor Fiscaal Rechtsherstel, die, oordelende naar billijkheidsoverwegingen, slachtoffers van fiscale knevelarij op

*) Zonder aanspraak te maken op volledigheid wordt geacht, dat dit urgentie-programma het streven van de Partij voor Recht en Vrijheid voldoende duidelijk weergeeft.

eigen verzoek hoort, hun klacht berecht en schadeloosstelling kan bevelen; mogelijkheid tot delegatie van deze berechting aan andere colleges. Grondslag zij, dat niemand door belastingvorderingen in zijn bestaanszekerheid of uitoefening van beroep of bedrijf mag worden aangetast.

Artikel 9.

Streven naar herstel van vrije prijsvorming, het wegnemen van alle belemmeringen tot ontplooiing van het vrije initiatief; afschaffing van loonstop, van loonnivellering en van gemeente classificatie.

Belastingvrije beloning voor overwerk.

Aanmoediging tot investering van spaargelden in risico-dragend kapitaal door het wegnemen van alle desbetreffende belemmerende bepalingen.

Afschaffing van alle belastingen, geheven in verband met de rechtsvorm ener onderneming.

Artikel 10.

Herziening der sociale wetgeving op een wijze welke meer ruimte biedt aan de persoonlijke verantwoordelijkheid van verzorgden zowel als van verzorgers en welke leidt tot vereenvoudiging van het vigerende administratieve systeem en tot kostenbesparing.

Artikel 11.

Vervanging van de Publiekrechtelijke Bedrijfsorganisatie door vrije bedrijfsverenigingen, welke uit vrije wil door vrije groepen uit het bedrijfsleven gevormd kunnen worden.

Artikel 12.

Instelling bij de Wet van een maximaal percentage, dat van iemands inkomen mag worden geheven door middel van alle directe (kohier-) belastingen tezamen, in welke vorm dan ook. Dit percentage aldus te bepalen, dat het onteigeningskarakter der huidige belastingen verdwijne.

De bevordering van wettelijke bepalingen, welke een einde maken aan onteigening zonder volledige schadevergoeding en aan onteigening met socialisatie-doeleinden.

Artikel 13.

Belastingheffing voortaan slechts voor bekostiging van noodzakelijk overheidsbeheer. Nieuw artikel in de Grondwet waarbij fiscale nevenbedoelingen, zoals inkomens- en vermogens-nivellering, worden verboden.

Sterke vereenvoudiging der belastingwetgeving en bezuiniging op het Overheidsapparaat.

Besteding van de motorrijtuigenbelasting uitsluitend voor onderhoud, verbetering en aanleg van wegen en bruggen, en voor het wegverkeer dienende instellingen.

Artikel 14.

Afschaffing van alle na 1940 uitgevaardigde wetten, verordeningen of verleende bevoegdheden, welke aan het streven naar een vrij inwisselbare gulden in de weg staan.

Krachtige bevordering van de woningbouw met ontplooiing van het particulier initiatief en van bouw en inrichting van scholen.

Streven naar het doen toekomen van een rechtvaardig deel van het nationaal inkomen aan de agrarische sector.

Artikel 15.

Meer efficiënte besteding van onze defensie-uitgaven, opdat de economische bestaanszekerheid van het volk niet in gevaar kome. Betere zorg voor de belangen van het personeel en gewezen personeel van de krijgsmacht en hun nagelaten betrekkingen, alsmede van die van het verzet.

Artikel 16.

Streven naar Europese integratie, echter met inachtneming van gerechtvaardigde Nederlandse belangen.

Artikel 17.

Handhaving van de onverkorte gezagshoogheid van Nederland over Nieuw-Guinea.

Bestuurshervorming van Suriname en de Nederlandse Antillen uitsluitend binnen het kader van het Koninkrijk.

Bescherming van de Nederlandse hoogheidsrechten en van het leven, de vrijheid en de rechten van Nederlandse onderdanen in en tegenover Indonesië, zoals dit geschiedt door alle beschaafde landen ten opzichte van hun onderdanen en hun belangen in elk ander land.

Recht voor Ambon.

Artikel 18.

Verbod van alle politieke propaganda door middel van radio of televisie.

Artikel 19.

Verhoging van de leeftijdsgrenzen voor verkiesbaarheid.

Herstel der gemeentelijke en provinciale autonomie, alsmede die van de lagere bestuursorganen.

Artikel 20.

Bevordering van lichaamsoefening door sport en ruimere beschikbaarstelling van openbare sportterreinen.

Artikel 21.

Toelating van de vrouw tot alle functies, ambten en inrichtingen van onderwijs en opleiding. Gelijke benoemings- en promotiekansen voor mannen en vrouwen. Vrijheid van arbeid voor de gehuwde vrouw. Bevordering van een wettelijke regeling voor adoptie.

Artikel 22.

Ingespannen strijd voor de belangen van de Middenstand, welke moet worden bevrijd van knellende wettelijke maatregelen en ambtelijke inmenging, van onbezoldigde belastinginvorderingen en van examen-manie. Soepele toepassing van vestigingseisen en maatregelen tot verhoging van het reële inkomen.

Behartiging van de belangen van onderwijzers(essen) en leraren (essen).

Artikel 23.

Schadeloosstelling aan Indische gerepatrieerden, afgevlode Indische Ambtenaren en KNIL-militairen.

Vorbereiding en scholing voor de vestiging van Indische Nederlanders en Nederlanders op Nieuw-Guinea en mogelijkheid van verkrijgen van de grond in eigendom.

Geen discriminatie ten opzichte van Indische Nederlanders.

Afvoer van Indische Nederlanders uit Indonesië indien zij daartoe het verzoek doen.

De Nieuw-Guineër

OFFICIËEL ORGAAN

STICHTING

„NIEUW-GUINEA VERBOND (NEDERLAND)“

GEVESTIGD: ROTTERDAM

Notariële akte verleden dd. 9 Januari 1952, Mr J. W. DE HEER, Notaris te ROTTERDAM

Kantoor S.N.G.V.N. en

Algemeen Administratie Kantoor: Claes de Vrieselaan No. 73a - Rotterdam-C. - Tel. K 1800 No. 52462

Redacteur: H. Kepper — Drift C. 129 — Amerongen — Tel. K 3434 No. 250

Bankrekening en Postgiro: No. 709 (Ned. Handel Mij.) Penningmeester S.N.G.V.N., Rotterdam

2e JAARGANG

No. 3 - 1952

DOEL.

Artikel 2 Statuten S.N.G.V.N.:

Het doel van de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland“ is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder de soevereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders.
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor de Nederlanders, die zich daar blijvend wensen te vestigen, in absolute harmonie en assimilatie (aanpassing of oplossing) met de eigen bevolking van dat land, onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEERS.

Wordt **geen** LID als U zich niet **geheel** verenigen kunt met de doelstelling van de S. N. G. V. N.

WAT IS UW EIGEN WENS?

(Slot)

Onder dit motto schreef ik in de organen No. 1 en No. 2-1952 een oproep tot u, ten einde u te doen begrijpen spoedig een beslissing te nemen uw status te bepalen. Niemand onzer vermoedde het dat wij zo vlug moesten overgaan tot het stellen van een enquête.

Verschillende omstandigheden, als de discrimineringen door overheid en pers ten aanzien van de in Indië geboren, hebben mij genoodzaakt requesten in te zenden aan H.M. de Koningin, de voorzitters der Kamers en de Minister van Justitie.

De door mij ontvangen antwoorden waren aanleiding geweest af te stappen van het motto „WAT IS UW EIGEN WENS?“ en circulaires u te doen toekomen onder het hoofd „DE TIJD IS DAARI“

Dit schijnt gelukkig te zijn. Wij dachten te laat te zijn, doch alles is ten gunste van ons uitgelopen.

Met de woorden „ten gunste van ons“ bedoel ik in genen dele, dat wij van de

regering gunstige beslissingen hebben ontvangen, in tegendeel waren de antwoorden van de Minister van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen voor ons aanleiding geweest, thans met nog méér klem bij de regering aan te dringen zich thans precies uit te spreken, WIE en WAT wij zijn. Ik heb mij van den beginne af aan steeds uitgesproken en mij de plicht opgelegd, u nimmer over te halen tot het lid worden van onze Stichting.

Zowel bij monde als bij geschrifte (ons orgaan) heb ik steeds gezegd en medegedeeld, dat men in Nederland slechts 2 (TWEE) groepen mag hebben van Nieuw-Guinea-verenigingen.

De ene, bestaande uit de groep, die zich **absoluut** NEDERLANDS oriënteert, en de andere is dan **onze groep**.

Niemand onzer heeft het ooit vermoed en gedacht, dat de in Indië geboren Nederlanders zelfs in Nederland nog gegroepeerd zijn in een minderheidsgroep, d.w.z. dat wij zelfs in Nederland, in tegenstelling met de in Nederland geboren Nederlanders, nog beschouwd worden als „Nederlanders-

Nederlands-onderdaan". Dus dat we zijn Waardeloze Nederlanders (W.N.). Dit is ons thans van officiële zijde duidelijk en onomwonden medegedeeld geworden. In het DEVENTER DAGBLAD (aan de redactie worden onze organen en de gewraakte pamfletten gezonden) van Maandag, 28 April 1952, trof ik naar aanleiding van de door mij gepleegde requesten aan een artikel, hetwelk ik hier in extenso laat volgen.

In de loop van de maand Mei zal er voor het eerst in de geschiedenis van het koninkrijk een huwelijk worden gesloten tussen een Papoea en een Indo-Europees meisje. Deze jonge vrouw verwerft daardoor de status van Papoease. In een pamflet verspreid door Richard Arthur Jacobs, landelijk voorzitter van de Stichting Nieuw-Guinea Verbond Nederland, Claes de Vrieselaan 73a te Rotterdam, wordt „een eresaluut aan die kranige vrouw" gebracht. Die stichting bestaat nl. uit mensen, die zich hetzelfde doel voor ogen hebben gesteld: Papoea worden.

Op het eerste gezicht is dat nogal een wonderlijk streven. Wat schieten Jacobs en zijn (verbitterde) volgelingen er mee op als hun wens wordt vervuld? Wel, dat zij zich kunnen vestigen onder de Nederlandse vlag in de tropenzon. Want dat is hun eigenlijke doel. Zij zijn, ofschoon geboren in het toenmalige Nederlandsch-Indië en daar dus geworteld, in de loop van de laatste jaren naar Nederland, dat zij nooit hadden gezien, „gerepatriëerd". Maar zij vonden hier geen patrie, geen vaderland; zij ontdekten niet veel meer dan de nationaliteit en de omgangstaal met de hier geboren en getogen Nederlanders gemeen te hebben. En nu willen zij terug...

Men versta ons wel, wij beweren niet, dat alle Indo-Europeanen zich vreemdeling voelen in Nederland en dat zij allen terug willen. Maar er zijn er, die hun draai hier niet hebben kunnen vinden. De groep-Jacobs behoort daartoe. Deze groep wil naar Nederlands Nieuw-Guinea, waar reeds een aantal andere Indo-Europeanen gevestigd is. De gouverneur wil er echter niet meer toelaten. Niet, omdat hij bezwaar tegen hen heeft, maar omdat hij een toekomstige immigratie van Nederlanders goed wil voorbereiden. De groep-Jacobs echter is het wachten moe en tracht de toegang tot het land te forceren. Vandaar, dat de voorzitter een verzoek tot H.M. heeft gericht hem te willen toestaan Nieuw-Guinea tot zijn vaderland te mogen maken en hem te willen doen beschouwen als behorende tot de Papoeabevolking. Op dit verzoek ontving hij het volgende antwoord van C. M. Dieudonné, hoofd van de afdeling Nieuw-Guinea van het ministerie van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen.

Naar aanleiding van uw aan H.M. de Koningin gericht schrijven van 10 Maart jl., hetwelk ter behandeling in mijn handen werd gesteld en waarin u verzoekt u voorsnog Nederlands onderdaan te doen zijn, omdat u een gelijke status wenst als de Papoeabevolking, met welke bevolkingsgroep u zich zou willen assimileren, deel ik u het volgende mede:

De Papoea's zijn in het algemeen krachtens de wet op het Nederlands-onderdaanschap van 1910 Nederlands onderdaan gebleven. Ook u echter bent als Nederlander

ingevolge artikel 12 van de wet op het Nederlanderschap van 1892 Nederlands onderdaan, zodat u als zodanig reeds dezelfde rechten heeft, welke de Papoeabevolking aan haar Nederlands-onderdaanschap ontleent. Zo u echter mocht bedoelen uit gevoelsoverwegingen geen prijs te stellen op de Nederlandse nationaliteit ingevolge de wet van 1892, maar evenals de Papoea's alleen het Nederlands-onderdaanschap krachtens de wet van 1910 te willen bezitten, dan moge u worden medegedeeld, dat zulks niet mogelijk is, in de eerste plaats omdat het verlies van het Nederlanderschap alleen kan plaats hebben in de gevallen waarin dat volgens de wet van 1892 mogelijk is, ten tweede omdat de toepasselijkheid van de wet van 1910 ingevolge artikel 3 van de wet van 21 December 1951 (Ned. Stbl. 593) is beperkt tot de inwoners van Nieuw-Guinea op het tijdstip van de soevereiniteitsoverdracht. Uw verzoek in bovenomschreven zin is derhalve niet voor verwezenlijking vatbaar.

De zaak is daarmee ambtelijk afgedaan. Maar men behoeft geen groot psycholoog te zijn om te beseffen, dat men verbitterde mensen alleen nog erger verbittert door zulke briefjes, die geen blijk geven van enig begrip voor de nood van de adressant en van hen, die achter hem staan. Misschien is de groep-Jacobs maar klein, misschien is haar streven te enenmale onverstandig. Dat doet allemaal weinig ter zake. De Nederlandse regering en de Staten-Generaal, die de soevereiniteitsoverdracht hebben gewild en die er de volle verantwoordelijkheid voor dragen, hebben de zedelijke plicht te zoeken naar een redelijke oplossing voor alle daaruit voortgevloeide gevolgen. En een dier gevolgen is het tussen schip en wal geraken van de Indo-Europeanen. Men diende de requestanten als Jacobs c.s. met wat meer begrip en met wat minder bureaucratie tegemoet te treden.

(Deventer Dagblad, Maandag 28 April 1952.)

(Vet gedrukte door mij. J.)

Naar aanleiding hiervan heb ik gemeend, namens de Stichting de redactie onze dank te betuigen, hoewel wij wel enige op- en aanmerkingen daarop hebben.

Ik heb de redactie geschreven, dat door ons sterk stelling wordt genomen tegen de benamingen als: „Indo-Europeaan" en „Indische Nederlander". Wij zijn „in Indië geboren Nederlanders".

Er was een zeer grote fout gemaakt door hen, die ons die benamingen gaven, want hierdoor zijn wij in een minderheidsgroep gebracht, waardoor men ons als vee heeft kunnen uitverkopen.

Ook nu nog schermt men met die namen en richt verenigingen op met die namen. Die zgn. voormannen, die met deze benamingen nog werken en hun vereniging noemen „Indische Club" of „Vereniging Indische Nederlanders", schijnen zulks niet te beseffen. Zij bekommeren zich blijkbaar niet om de gevolgen, die zij daardoor verkrijgen, of het zal hen mogelijk alleen zijn om „persoonlijke" belangen te kunnen behartigen.

Wij zijn óf Nederlanders, óf wij zijn dit niet.

Men behandelt ons als **volwaardige Nederlanders** of als **vreemdelingen**. Wij wensen ons niet te schikken in de tussenmoot en derhalve wensen wy ook niet te zijn **Waar-deloze Nederlanders**. De Nederlandse regering heeft zich **ABSOLUUT** uit te spreken. Wij zijn eveneens geen groep „verbit-teren”, wij vechten tegen de discrimineringen en de dwangmethoden, die de regering pleegt te gebruiken om de in Indië geboren Nederlanders het Indonesische Staatsburgerschap te doen aannemen.

Verder zegt het artikel, dat wij maar een kleine groep vormen, die ons „vreemdeling” voelen in Nederland, en dat alleen deze groep terug wil. Met dat „terug willen” bedoelt de redactie blijkbaar het teruggaan naar Indonesië.

Ik wil hierbij wel zeggen, dat de groep, die graag uit Nederland wil gaan en zich zowel in Indonesië als in Nieuw-Guinea wil vestigen, buitengewoon groot is. Deze groep bestaat niet alleen uit in Indië geboren Nederlanders en in Indië gewortelden, doch ook bij een zeer grote groep Nederlanders, die in Indonesië zijn geweest als O.V.W.-er of als K.L.-er.

Opent de mogelijkheid om naar Nieuw-Guinea te gaan en gij zult ervaren dat ik hier geen leugens heb gedebiteerd.

Ook voor Indonesië zullen er velen zich terstond aanmelden, wanneer hun leven daar veilig zou zijn. Wie wenst te gaan naar een land waar haat en wrokgevoelens nog hoogtij vieren en roof, moord en doodslag schering en inslag zijn?

Onze Stichting telt haar leden in alle 11 provincies van Nederland en zijn verspreid over 195 plaatsen. Zegt dit u niets?

Verder kan ik hier mededelen, dat door mij van 76 % der leden adhaesiebetuigen-zen zijn ontvangen met machtiging namens hen te handelen overeenkomstig de door hen ingenomen standpunten ten aanzien van de doelstelling der Stichting.

Er hebben zich tot nog toe in verband met de door mij gestelde enquête 14 personen laten afschrijven, omdat zij bang zijn zich aan koud water te branden. Hiertegenover kan worden medegedeeld, dat de Stichting een tot nog toe ongekend groot aantal nieuwe contribuanten heeft gekregen.

Was het dat de Stichting het orgaan No. 1, 1952, heeft doen verschijnen in een oplaag van 1500 ex., No. 2 was verschenen in een oplaag van 3000 ex. Ook nu blijkt dit

aantal te weinig te zijn, want we hebben er geen een meer van over.

Dit is de reactie en het resultaat.

Verder deel ik u mede, dat er een nieuwe politieke partij is opgericht nl. de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID met personen als de heren Prof. Mr Dr G. M. G. H. Russel, Mr W. Broertjes en Dr P. H. Ritter aan het hoofd.

Ik geloof niet, dat deze personen voor u onbekende figuren zijn. Ook kunt gij u overtuigen van de onkreukbaarheid van die personen. Zij zijn geen jagers naar zetels in de Kamers, zoals de u wel bekende personen het zijn. Ik hoef hier geen namen te noemen, doch gij kent hen zelf in hun daden en werken. Zij trachten steeds over de rug- gen van onze gemeenschap heen een zetel te krijgen in de Kamer, maar hebben tot op heden NIETS gedaan om het voor ons op te nemen niet alleen, maar zij hebben zelfs niet de minste moeite genomen het minste voor ons te doen, namelijk het protesteren tegen alle discriminatie en neerhalerij van de in Indië geboren.

Op de contactavonden en bijeenkomsten is het steeds geweest „Kiest mij en eerst dan zal ik voor u werken!”

Leest gij de organen van de Nieuw-Guinea- verenigingen eens en gij zult daarin alleen maar verhaaltjes vinden. Wij leven niet van verhaaltjes. Zij moeten vechten voor onze positie en onze toekomst. Zij moeten DA- DEN tonen en niet met verhaaltjes en mede- delingen van dat Jan of Piet dit of dat heeft. Verder wil ik u vragen, welke **Nieuw- Guineavereniging of Stichting het voor u heeft opgenomen?**

In de kranten worden de in Indië geboren Nederlanders **belagd en gekraakt!** Wie heeft het voor hen opgenomen en heeft daartegen geageerd? Wie van hen heeft ons tot op heden uit de positie gehaald, waarin wij in Indië geboren verkeren? Wie heeft u bekend gemaakt, dat wij nog steeds geboekt staan als Nederlanders Nederlands-onderdaan, dus als „Nederlanders in engere zin” en derhalve als **Waar- deloze Nederlanders?** Wie vocht en vecht hiertegen?

Het is dan ook daarom, dat ik deze Stich- ting heb opgericht. Steeds en steeds weer hebben wij zelf voor onszelf moeten op- komen. Hoe was ik niet belagd geworden? Roddel en laster waren mijn deel geweest. Er was niets meer aan mij heel gebleven. Trots alles heb ik mij er doorheen geslagen.

Thans kunnen wij bogen op een zeer grote aanhang, om niet te spreken van „de grootste”.

Toen ik mijn strijd in Nederland aanving heb ik mij NIMMER enige illusie gemaakt mij hier of daar in te dringen om in aanmerking te komen voor een zetel in de Kamer.

Bij de oprichting van de Stichting is in den beginne weinig persoonlijk contact met prominenten gezocht. Wel hebben wij hen steeds door middel van onze organen van ons bestaan en werken doen weten. **Onze strijd gaf de doorslag.**

WIJ KUNNEN THANS MET MEER VERTROUWEN DE TOEKOMST TEGEMOET GAAN. WIJ ZIJN ER NOG LANG NIET EN HEBBEN NOG EEN ZWARE STRIID VOOR DE BOEG. Wij hebben thans een directe steun gevonden in de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID en wij hebben mede een waarborg in de persoon van Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL en zijn medestrijders. Prof. Mr Dr G. M. G. H. RUSSEL staat bekend als **de meest vooraanstaande vechter** tegen het ONRECHT. Dit heeft hij ook steeds bewezen. Hij kent geen kleur of ras en laat zich niet meevoeren voor of door religie.

Daarom straks „NIET AARZELEN OF DRALEN”, maar brengt uw stem uit op de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID.

Uw leuze MOET zijn: „**OP voor RECHT en VRIJHEID**”.

De in Indië geboren Nederlanders is ONRECHT aangedaan en men tracht ons in onze VRIJHEID aan te tasten. Men tracht ons te dwingen een status aan te nemen, die wij niet wensen. Men tracht ons te ontnemen om in VRIJHEID zelf een keuze te doen. Men tracht ons te dwingen het ORANJEHUIS ONTROUW te worden.

In Indië geboren Nederlanders en Nederlanders, neemt gij dit? Laat ons hand in hand gaan, vóór en met elkaar samen ten strijde trekken voor RECHT en VRIJHEID in de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID.

Hierboven schreef ik reeds over onze aanhang het een en ander. Eindelijk dan toch kunnen wij bogen op een homogeen ledental en op het feit, dat wij een volkomen eendracht onderling weten te bewaren. De bal, die gij allen gerold hebt, is groot. Echter nog niet zó groot, dat wij met eigen kandidaten in de Kamer kunnen komen. Ik twijfel er echter geen ogenblik aan, dat wij bij een volgende verkiezing zeer zeker met eigen

candidaten, personen van wie wij absoluut overtuigd zijn niet alleen, maar die bewezen hebben, dat zij voor u op de bres staan, kunnen uitkomen!

Ook nu kunnen wij ons doen vertegenwoordigen. De gelegenheid is ons geboden door de Partij voor RECHT en VRIJHEID. Wij hebben thans een keuze.

Wij allen weten dat zowel de Katholieke Nationale Partij (Hr Welter) als de Anti-Revolutionnaires het steeds hebben opgenomen voor de Indische **Gemeenschap**. Ik spreek hier van „Gemeenschap” en versta, dat die bestaat uit Nederlanders en in Indië geboren Nederlanders.

Voor de specifieke noden en behoeften van de in Indië geboren Nederlanders is niet veel gedaan. Ook de heren in de Kamer van deze partijen hebben geweten, dat wij NU nog in die hangpositie staan. Waarom hebben zij geen pogingen gedaan ons daaruit te trekken? Dit verwijt blijf ik hun steeds geven.

Indien de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID niet ware opgericht en deze partij in het maandblad „Burgerrecht” (m.i. Lijfsblad Minister Welter) zo gezegd naar voren is gebracht zonder enige critiek, zou ik u allen nog aanraden u bij de verkiezingen achter de Anti-Revolutionnaires en de Katholieke Nationale Partij te scharen.

De PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID is bovendien een partij waar de religie geen parten speelt.

Deze partij heeft mij persoonlijk uitgenodigd deel uit te maken van hun partij en een candidaatstelling te aanvaarden. Ik hoef u niet te vertellen, dat ik dit aanbod eerst na rijp beraad en serieuze overweging en onderzoek heb aangenomen. De redenen zijn, dat in hoofdzaak overwogen is, of ik door een candidaatstelling onze Stichting daarmee wel zou dienen en er geen gevaren voor de Stichting bestaan. Ik moet dit, na **spoedbespreking** met het te bereiken bestuur, in gunstige zin beantwoorden. Wij kunnen er alleen maar voordeel uit trekken. En dit vooral, omdat ik, al zou mijn candidatuur niet tot in de Kamer zelf komen, voor onze positie en gemeenschap een goede invloed zou kunnen uitoefenen. Wie kan zulks ook beter doen dan ik zelf, waar ik als promotor, oprichter en voorman van de Stichting zelf heb waar te maken, dat ik **GEEN LEUGENAAR** ben en/of **COMEDIANT** voor MIJN en uw levensidealen. Zal ik **MIJZELF-ONTROUW ZIJN** of WOR-

DEN? Heb ik daarvoor alle leed en bitterheid moeten verduren? NEEN en nogmaals NEEN!

Ik ZAL en BLIJF strijden om de in Indië geboren Nederlanders nu eindelijk een vaste voet op de grond te doen krijgen, waardoor zij niet te tweeden male in een positie worden gedrongen, als waarin zij thans verkeren. Ik zal de door mijzelf opgenomen strijd desnoods tot het bittere einde toe strijden! De Stichting ZAL blijven bestaan en ZAL zich ontwikkelen in de uitgestippelde banen.

Aan u ligt het nu u wederom homogeen te tonen niet alleen, doch gij moet nu tonen hoever uw strijd voor uw levensideaal reikt. Gij moet de bal verder rollen en uw vrienden, kennissen en familieleden aansporen zich te scharen achter de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID. In dit orgaan zult u vinden het urgentieprogramma van de partij en moge ik u verwijzen naar de artikelen 17 en 23 alsmede de kandidatenlijst.

Van u allen hangt het thans af of gij een eigen vertegenwoordiger uit uw midden in de Kamer wilt hebben. Zo dit het geval is, dan zal het mede van u afhangen of dit gelukken zal. Gij moet dan alle krachten en machten inzetten uw familieleden, vrienden en kennissen te bereiken en hen tot eendracht aansporen in onze gemeenschappelijke strijd. Laat alle persoonlijke bijkomstige gevoelens varen en gaat gij ter verkiezing staande achter uw voorman, achter de PARTIJ voor RECHT en VRIJHEID.

Er is een kans. Mijn candidatuur bengelt niet onder aan de lijst. Ik sta op no. 9, dus een redelijke kans makend.

De kansen voor een benoeming zullen nog vergroot worden, wanneer de uitbreiding van het aantal zetels in de Tweede Kamer er door komt en deze gebracht wordt van 100 op 150 zetels.

Denk er vooral aan, dat de verkiezingsstrijd in Holland nog te veel gaat met de meest onoirbare methoden en middelen. Men tracht iedere tegenstander te kraken en men ontziet niets. De verkiezingsleuzen zijn: „Ik moet gekozen worden!”, „Het doel heiligt de middelen!”

Laat u zich dus door niets en niemand van de wijs brengen en door niemand iets op de mouw spelden. Laat alle geroddel en laster u voorbij gaan en laat uw eigen „ik” uw eigen raadsman zijn. Constateer zelf wat er was en is gedaan.

HEB IK TEVERGEEFS EEN BEROEP OP U

GEDAAN? ZAL ONZE EENDRACHT JUIST OP HET HOOGSTE PUNT INEEN STORTEN?

Ik ben er van overtuigd, dat gij uw leergeld hebt betaald en dat gij uw plaats thans weet in te nemen.

IK REKEN OP U en ... GIJ KUNT ALS VAN OUDS OP MIJ REKENEN.

R. A. JACOBS.

S L I A P G E D O E

In de Indische Courant van 30 April II. stond een berichtje, waaraan wij het volgende ontleen:

„Van de Indonesische regering wordt, zo schrijven de Indonesische couranten, ten aanzien van de uitlevering van Westerling een krachtige houding verwacht.

Rakjat Berdojang herinnert in dit verband aan de **kwetsbare** positie van de **Nederlanders** in Indonesië en wil, dat de Indonesische regering de eis tot uitlevering stelt met **sancties**. Het blad zegt onder meer, dat „de Nederlanders veel belangen hebben in Indonesië, die voor ons een **houvast betekenen** bij het nemen van **geëigende sancties**”.

En in de Haagsche Courant van 1 dezer: „De Indonesische regering heeft de waarnemend Hoge Commissaris in Nederland, Mr Soesanto Tirtoprodjo, de nodige instructies gegeven om de Nederlandse regering uitlevering te verzoeken van ex-kapitein Westerling. De Indonesische Minister van van Justitie, Loekman Wiradinata, heeft dit gisteravond in Djakarta bekend gemaakt”. En de houding van onze regering ten opzichte van gevangenen gehouden Nederlanders in Indonesië?

Haagsche Courant van 2 April II.:

„De behandeling van Nederlanders in Indonesië.

De Eerste Kamer heeft gisteren de behandeling van de begroting van Unie-aangelegenheden en Overzeese Rijksdelen voortgezet. Minister Peters zeide in zijn antwoordrede, dat Nederland nimmer initiatieven heeft genomen tot wijziging van de betrekkingen in de Unie. Gedurende 1950 heeft de Unie **niet onbelangrijke resultaten opgeleverd**”.

En verder: „Secretaris Blom deelde mede, dat zich 95 Nederlanders in Indonesië in arrest bevinden. Daaronder zijn er 13, die al meer dan twee jaar van hun vrijheid zijn beroofd uit **politieke overwegingen**. Dit betreft allen mensen, wier zaken **nog niet**

zijn behandeld. Het tempo waarin de zaken worden afgehandeld is uitermate traag. Er is **geen enkele andere democratische staat**, waar een dergelijke **bejegening van Nederland** plaats heeft. Hiermede is niet gezegd, dat iedere arrestatie onrechtvaardig was. **Tot represailles zou de regering niet gaarne overgaan.** Of de belangen der betrokkenen zouden zijn gediend met deze zaak voor te brengen voor een internationaal forum, valt te betwijfelen. De regering zal zich echter nader beraden indien haar besprekingen met de commissie-Soepomo niet spoedig tot resultaat leiden".

En verder: „Dupliek van de Minister.

Minister Peters wees er nog op, dat bij het overwegen van maatregelen wegens het overgenomen houden van landgenoten en de noodtoestand op Ambon niet uit het oog mag worden verloren, dat deze maatregelen, **gezien de gevoeligheid aan Indonesische zijde**, wel eens in het nadeel van betrokkenen zouden kunnen uitvallen. Staatssecretaris Blom zegde toe, dat alles zal worden gedaan om de gearresteerden te helpen".

Uit de Indonesische Kroniek van de Indische Courant van 26 April II. citeren wij een stukje, dat ons als het ware uit het hart is gegrepen.

„Als het Indonesische sentiment met Nederlands sentiment beantwoord zou worden, dan zou de ellende niet te overzien zijn. Men gaat in Nederland echter te ver — ik heb daar meer op gewezen — wanneer men terwille van een goede verstandhouding ALLES over zijn kant laat gaan en ook de AVERECHTSE handelingen van Indonesië jegens Nederland en de Nederlanders tolereert, want zo raakt men van de wal in de sloot en gaat het hier van kwaad tot erger.

Geduld en tact.

Met geduld en tact moeten we bouwen aan de basis van de nieuwe verhouding tussen beide landen en volken. Eén ons geduld is meer dan één pond verstand en tact is het vermogen, om zich in te denken in de gevoelens van anderen en dus te vermijden wat hen kwetsen kan. Maar bij alle geduld en tact zullen wij niet mogen aflaten de Indonesiërs telkens weer te herinneren aan het spreekwoord: Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet.

Voor die slijmerige Nederlanders, die alles prijzen wat de Indonesiërs wijzen, is dan

het vermaan, dat het om pro-Indonesisch te zijn niet nodig is anti-Nederlands te worden. Maar dat zal wel boter aan de galg zijn". Meer willen wij thans niet als commentaar op de kwestie geven. Dat laatste is o.i. wel duidelijk en afdoende genoeg.

OOK HIJ.

Over een „opmerking" van een Staatssecretaris.

In de Haagsche Courant van 2 April jl. staat onder de titel: „de Behandeling van Nederlanders in Indonesië" een verslag van de behandeling in de Eerste Kamer van de begroting voor Unie-aangelegenheden en Overzeese Rijksdelen.

Wij zullen u, waarde lezers, niet met dit vele kolommen beslaande verslag, dat overigens niet oninteressant is, vermoeien, doch slechts één enkele passage citeren, welke naar onze bescheiden mening wel bijzonder ons (Indische) Nederlanders moet treffen.

„Staatssecretaris Götzen merkte op over de afvloeiing van ambtenaren in Indonesië, dat **Indonesiërs, die een Nederlandse vader hebben gehad en zich steeds als Nederlander hebben beschouwd**, aanspraak kunnen maken op volledige garantie met inbegrip van het recht op vrijwillige afvloeiing".

Dat doet de deur dicht! Ook hij dus! Maar wij kunnen er met de beste wil van de wereld nu geen touw meer aan vast knopen. Eerst wordt erkend, dat hun vader een Nederlander is. Dan zijn toch immers de „kinders" NEDERLANDERS, meneer Götzen, en geen „Indonesiërs", zoals u hen belooft te noemen. En dat u onze in Indië geboren Nederlanders in uw opmerking bedoelde, laat geen twijfel door uw toevoeging daaraan: „en zich steeds als Nederlander hebben beschouwd". Werd deze stelling met opzet gelanceerd, zo vragen wij ons af? Want volgens ons Nederlands Burgerlijk Wetboek althans bezitten zij, die in Indië geboren Nederlanders, de STATUS VAN NEDERLANDER. Wij zouden wel eens gaarne een en ander nader door de geachte Staatssecretaris, heer Götzen, uitgelegd willen zien.

WAAROM ZIJN ZE DAAR NOG STEEDS?

In Indonesië zijn momenteel (voor zover officieel bekend is — Red.) reeds 4000 Nederlanders steunbehoevend, lazen wij in het Algemeen Handelsblad van 27 Maart II. En wat dat in een land als Indonesië

betekent, behoeft toch zeker geen verder betoog. Wat we alleen niet begrijpen is, dat deze Nederlanders nog niet naar Holland werden getransporteerd. Of zou het weer het Hoge Commissariaat in Djakarta zijn, dat, zo het de overtocht naar Nederland niet botweg weigerde, dan toch zoveel moeilijkheden daartoe in de weg legde, dat deze Nederlanders, zelf niet meer bij machte door geldsanering etc. etc. om de overtocht zelf te bekostigen, daar maar blijven „hangen“?

NIEUWE HEBRIDEN EXIT.

Met deze aanhef begint in Pleiter en Vraagbaak van 16 Maart II. een artikeltje, hetwelk wij onze lezers niet willen onthouden en deswege hieronder in zijn geheel zullen weergeven.

„De door P. I. Aneta met zoveel spoed en . . . woorden uitgeselde emigratiemogelijkheden naar de Nieuwe Hebriden, blijken ver beneden de opgewekte verwachtingen te liggen.

Het ietwat verholde verwijt aan de B.E.G.I., als zouden de mogelijkheden op de Hebriden niet bekend zijn geweest aan deze jonge stichting uit de organisaties van gepatrieerden gevormd, blijkt thans eerder een compliment te zijn. Want het staat thans wel vast, dat:

- a. deze „emigratie“ niet mogelijk is, daar de ondernemingen wel het transport van Indonesië naar de Nieuwe Hebriden willen betalen, maar niet het transport van Nederland uit;
- b. er aanvankelijk niet meer dan 150 arbeiders zullen worden uitgezonden;
- c. er slechts sprake is van een arbeidsovereenkomst van drie jaar;
- d. de huisvesting vrij primitief is (gezinnen hoogstens twee kleine kamers, vrijgezellen gemeenschappelijk bedrijf);
- e. het loon per maand „ongeveer“ 275 rupiahs bedraagt, hetgeen dus ligt tussen f 50,— en f 90,— per maand;
- f. er gedwongen winkelnering bestaat met een toeslag van 5 % boven de tokoprijzen (zulks tot dekking van het risico van de onderneming!);
- g. het I.E.V. de kleine Indo ontraadt in te gaan op de aanbiedingen van de heer Verkuyl, die als „werf-agent“ schijnt op te treden, zonder nochtans de zaken mooier voor te stellen dan ze zijn.

Van welke feiten hierbij acte!

Hè, hè, gelukkig alweer een zoet fluitende vogelaar minder. Eerst signaleerde Brazilië en daarna de Hebriden, en toen nog zoveel anderen en ziet, de feiten achterhalen onze waarschuwingen. En niet alleen wij, doch ook anderen signaleren. Dat de hele Nederlandse pers dit geluid eveneens late horen, dat is onze wens.

Zoals reeds gezegd, we signaleerden Brazilië en daar verschijnt in de Haagsche Courant van 9 April jl. een artikeltje onder de titel: „De moeilijkheden in Nederlandse kolonie in Brazilië“.

We citeren uit dit stukje o.m.:

„De Minister van Sociale Zaken heeft thans geantwoord op de schriftelijke vragen van het Eerste Kamerlid Mr Ruijs (A.R.) over de toestanden, welke, blijkens enige publicaties, zouden heersen in de Nederlandse kolonie Ribeirao in Brazilië . . .

Inderdaad is de commissaris bij de kolonie, de heer Hoogeboom, teneinde de onderlinge verdeeldheid en de onwil van bepaalde elementen te doorbreken, met kracht opgetreden. Dit was noodzakelijk om de in moeilijkheden geraakte kolonie VOOR ONDERGANG TE BEHOEDEN . . .

Besloten is de commissaris in zijn moeilijke en delicate zaak te doen bijstaan door een commissie van advies en bijstand, welke uit in Brazilië gevestigde Nederlanders zal bestaan en de regering op gezette tijden zal rapporteren, in het bijzonder over de FINANCIËLE EN ECONOMISCHE ONTWIKKELING der kolonie“.

Zó erg was, of is het nog met die kolonie daar blijkbaar gesteld, dat ze voor de „ondergang behoed“ moest worden en dat de regering thans eerst op de hoogte gebracht wil worden over de gang van zaken in die kolonie! Neen, we bedankten er laatst al voor, hoor. Ons niet gezien!

En dat W.N.-schap! In de Indische Courant van 12 dezer wordt in een verslag van een vergadering van de afdeling Bogor van het Indo Eenheids Verbond door drs J. B. A. F. Mayor Polak, hoofdbestuurslid van het genoemde Verbond, o.a. t volgende gezegd: „Er bestaat nog steeds discriminatie van Indonesische zijde tegen de Indo-W.N., over de hele linie, met name bij benoemingen in het ambtelijke apparaat en bij opname in Indonesische coöperaties, waar zij apart geregistreerd worden. De Indo-warganegara's worden meer ten achter gesteld dan de zgn. coöperatoren“.

Dat hij meent dat hier een einde aan moet komen en de middelen er toe aangeeft voor de Indonesiërs doet niets aan de feiten af, dat over de hele linie rasdiscriminatie wordt gepleegd tegen de W.N. En dan komt nog hierbij, dat het hemd altijd nader is dan de rok. Het aantal werkloze Indonesiërs is ontstellend groot. Hieronder enkele cijfers. „Remillingbedrijven in Zuid-Sumatra gesloten, tengevolge waarvan 4000 arbeiders (totaal met hun gezinnen 12.000 zielen) op nonactief”, aldus vernemen we uit de Indische Courant van 29 Maart II., waarin we voorts nog lezen: „Djakarta telt thans 100.000 landlopers; in die van 12 dezer: „In de nacht van Vrijdag op Zaterdag is de actie begonnen om Surabaja geleidelijk aan te ontdoen van de onbeschrijflijke ellende van de circa 10.000 werk- en dakloze zwervers”. Dat waren nog maar een paar plaatsen in Indonesië; wat nog van de rest? En dacht de W.N. nu heus aan bod te kunnen komen? Wij denken er het onze van, vandaar ons signaleren.

EINDELIJK?

Een ander geluid.

Verschillende Nederlandse couranten gaven van het debat in de Eerste Kamer inzake het beleid van Minister Peters van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen een breedvoerig verslag in hun „headlines”. Wij zullen een en ander uit het Nieuws v. d. Dag van 27 Maart II. daarover aanhalen.

„Beschuldiging aan 't adres van Indonesië. Samenwerking onmogelijk gemaakt. Rede van H. Algra (A.R.) in de Eerste Kamer”.

„De Indonesische regering maakt opzettelijk en welbewust samenwerking met Nederland onmogelijk. De onwil wordt door de Indonesische regering opzettelijk gedemonstreerd door de gevangenneming van Nederlandse functionarissen in Indonesië. Tientallen Nederlanders zuchten in de gevangnissen, zonder dat zij weten waarom, hoelang en zonder dat zij rechtskundige bijstand kunnen krijgen. Spreker noemde het een krenking van de menselijke rechten. De Nederlandse regering stuurt zonder resultaat brieven en nota's naar Indonesië. Is er één staat in de gehele vrije democratische wereld, -waar men een dergelijke bejegening ooit heeft ondervonden?

Veroorlooft de Indonesische regering zich een dergelijke bejegening ook ten opzichte van andere regeringen van soevereine staten, zoals de Verenigde Staten of West-Duitsland?

Is het mogelijk te achten, dat voor een dergelijke bejegening een andere verklaring bestaat, dan om te pogen bewust en opzettelijk het Nederlandse volk en zijn regering te kwetsen?

Wat gaat de regering doen behalve al maar nota's zenden? De houding van de regering is symptomatisch. Zij volgt de lijn van de minste weerstand. Ook critiseerde hij de houding der regering ten aanzien van Nieuw-Guinea. Zij behoort in deze een standpunt te hebben, maar dat heeft zij niet. Zij zegt: laat een volgend kabinet maar beslissen. Een duidelijke politiek is meer dan een Nederlands belang.

Tenslotte betreurde hij, dat aan dit departement een minister is gekomen, die niets van Indonesische zaken afweet.”

Tot zover enkele door ons geciteerde passages uit dat verslag. Als de voortekenen ons niet bedriegen, dan zijn verschillende leiders der regering volkomen wakker en beginnen anderen nu ook wakker te worden. Dat was nu eens mannentaal en niet zo'n slappe, halfbakken houding. Dat was een man, die daar het woord voerde. En dergelijke mannen hadden wij in onze historie in de glansperiodes van Nederland.

Op z'n Hollands en ongezoeten werd het nu maar eens gezegd en de „puntjes op de i ook”! Het moet nu maar eens uit zijn met dat gesot met Nederlanders in Indonesië! Is het daar een rechtstaat of niet? In het laatste geval zal de Uno wel weten wat haar te doen staat, dunkt ons. En als het is om opzettelijk ons volk en zijn regering te kwetsen, zullen wij dienen te weten wat ons te doen staat.

En wat er met voor hun taak onvoldoende bekwame lieden (ook ministers zijn mensen) moet gebeuren, wel, daarover behoeft men niet lang te praten. In het Algemeen Handelsblad van diezelfde datum lazen we daarover: „Felle critiek op minister Peters. Opnieuw zijn er in de Eerste Kamer harde woorden gevallen. Ditmaal bij de behandeling van de begroting van Uniezaken en Overzeese Rijksdelen en nu niet door een enkeling, doch vrijwel door alle afgevaardigden, die over dit onderwerp het woord hebben gehad.

Minister Peters heeft van vele kanten ernstige critiek moeten horen; zijn memorie van antwoord op het voorlopige verslag, dat scherp stelling nam tegen het beleid van deze bewindsman, bleek geenszins in goede aarde te zijn gevallen. Wel zelden zal het bij het afdelingsonderzoek zijn voor-

gekomen, dat Kamerleden zich afvroegen „of het langer aanblijven van de(ze) bewindsman wel kan worden geacht te zijn in 's lands belang". In nauwelijks mildere geest is thans het openbare debat gevoerd".

Zeer juist, Excellentie Algra, nu gij uiteindelijk, zoals ongetwijfeld duizenden, tienduizenden, neen, honderdduizenden Nederlanders, de slappe houding van de regering veroordeelt. Dat „après nous la déluge-systeem" leidde reeds een paar honderd jaar geleden tot niets goeds, laat staan nu in deze tijden.

En daarom deed het ons deugd om in de Indische Courant van 9 dezer het volgende te lezen:

„Rustig, doch zonder verbloeming der feiten, heeft staatssecretaris Blom geantwoord op de bewogen redevoeringen in de Eerste Kamer over de gearresteerde Nederlanders in Indonesië. Na geconstateerd te hebben, dat er de laatste maanden een lichte verbetering is ingetreden bij de afhandeling van de berechting, zegt Mr Blom: „De regering blijft echter met des te zwaarder zorg vervuld voor het lot van diegenen, die lang van hun vrijheid zijn beroofd, zonder berechting.

Dit zijn, voor een bewindsman, zeer ernstige woorden en ook uit het verder betoog van Mr Blom blijkt, hoe hoog de Nederlandse regering deze zaak opneemt".

En dat is maar goed ook. Want als men dan in de Indische Courant van 29 Maart II. het ondervolgende eens leest, dan blijkt, dat de Indonesiërs het ten opzichte van haar eigen mensen (N.B. op eigen grondgebied gearresteerd) bij monde van haar vertegenwoordigers heel hoog opneemt.

„Op 23 Maart", aldus het verslag, „hield Panitya Korban Razzia Augustus van Oost-Java een conferentie in Surabaja. Dertig verschillende vertegenwoordigers uit verschillende residenties waren aanwezig, alsmede vele afgevaardigden van PKI en Gerwis.

Tijdens de vergadering waren de vertegenwoordigers zo geroerd door de berichten over ontberingen van arrestanten te Kediri, dat de tranen en snikken niet van de lucht waren. Men nam een resolutie aan, waarin dringend werd verzocht de gevangenen spoedig vrij te laten en aangedrongen werd op economische steun aan de achtergelatenen en uitbetaling van de salarissen ten

behoefte van de gezinnen van overheidsambtenaren."

Tot zover dit bericht. Bij ons geen snikken. Neen, vuisten op tafel! Er zal recht zijn en dan nog een beetje vlug ook, heren! En schadevergoeding voor onrecht!

OVER SCHADEVERGOEDING GESPROKEN!

Het Mij en Dijn.

Even afrekenen.

Daar lazen wij in het Nieuws v. d. Dag van 28 Februari II.: „Van het aantal behandelde verzoeken om schadeloosstelling van ten onrechte gedetineerden is slechts 24 % toegewezen. In de Eerste Kamer is aangedrongen op een grotere eenheid in de behandeling der gevallen, waardoor voorkomen wordt, dat de bedoeling van de wetgever illusoir wordt gemaakt". En „what about" de tienduizenden geïnterneerden uit de Japanse bezettingsperioden en de gearresteerde Nederlanders in Indonesië? Dat vragen wij ons af.

Lazen we nog op 18 April II. in diezelfde courant: „De heer Joseph Schreieder heeft een eis tot schadeloosstelling ingediend wegens ten onrechte ondergane detentie... Men heeft de vijand Schreieder natuurlijk vastgehouden om hem te ondervragen, doch wij zijn zo netjes geweest om hem weer naar huis te sturen... Nadat de man — op bevel of niet — zijn werk gedaan had en nadat hij het zo goed of zo slecht gedaan had als hij kon, zou het misschien in zijn treurige hersens opgekomen kunnen zijn, dat hij aan vele mensen in Nederland onnoemelijk veel leed veroorzaakt heeft (onze mensen, die via een Maciavellistisch spelletje in de armen van de Gestapo werden gedropt) — (Englandspiel — Red.).

Nu wil hij, vanwege dat „oponthoud" een vergoeding van f 6400,—".

En dan lazen we met stomme verbazing in de Nederlandse pers, dat de Tweede Kamer het VREDESVERDRAG MET JAPAN met bezwaard gemoed heeft **goedgekeurd!**

Een vredesverdrag, door de geallieerde partners, o.m. Amerika en Engeland, opgesteld, waarbij voor Nederland bitter weinig werd bepaald inzake de schadevergoedingen, doch alleen een soort van gentleman's agreement met de Minister-President van Japan, Yoshida, tot stand kwam, dat alleen van enige betekenis is, indien Japan zich bereid toont naar de geest van het vredesverdrag te willen handelen.

Maar als men dan daar tegenover stelt de **eisen**, welke Amerika, Engeland, de Philipijnen etc. inzake die schadevergoedingen stellen aan Japan, dan begrijpen wij niet, waarom Nederland, dat met het **offer** van Nederlandsch-Indië (en de Nederlanders daar) de Japanse opmars naar Australië en misschien zelfs naar Amerika heeft gestuit, niet een krachtig „neen“ heeft doen horen. Gelijke monniken, gelijke kappen, schijnt niet nodig te zijn als het op verdelen van „de buit“ aankomt. En dan kan men nog zo schoon redeneren, dat Japan eerst op de been geholpen moet worden, maar daar schieten de gedupeerden geen cent mee op. Zij worden niet eerst op de been geholpen! Genadebrood moeten aannemen is ook niet alles. Maar nu terzijde van dit alles. Wat denkt de Nederlandse regering, dat zij, wier eigendommen door de Jappen geroofd, c.q. door de oorlogstoestand vernield werden, thans moeten geloven, dat er voor hun RECHT op de bres werd gestaan daar in San Francisco? Beschikt men dus zo over het mijn en dijn? Het mijn en dijn, dat door de Jappen niet behoeft geëerbiedigd te worden als ze er geen zin in hebben. Het is dus geoorloofd eens anders eigendommen te roven (zij het niet helemaal ongestraft, want de Amerikaanse overwinning op Japan en de bezetting daarna zijn reeds een straf voor Japan, welke straf echter nu weer in een „Japan weer op de been helpen“ is veranderd, om Moskou c.q. Mao Tse Thung een halt toe te roepen). Maar over schadevergoeding mag Nederland niet praten. Dus geroofd blijft geroofd en dan krijg je nog reclasseringshulp ook. Het is fraai, moeten we zeggen. Maar het meest keken we op over het antwoord, dat Minister-President Drees tijdens het debat in de Tweede Kamer over dit onderwerp gaf. Zijn Excellentie beweerde dan, dat er niet meer te bereiken viel voor Nederland, alhoewel Minister Stikker in de conferentie te San Francisco met „kracht“ was opgekomen voor wat Nederland terzake nodig achtte. De voorbereidingen van het verdrag waren te vergelijken met die van al die andere vredesverdragen, zoals o.m. die van Versailles, en de behandeling daarvan is in het algemeen weinig bevredigend. Echter was goedkeuring noodzakelijk met het oog op de algehele ontwikkeling in Oost-Azië. En dan somt zijn Excellentie Minister Drees een aantal onbelangrijke (om het niet an-

ders te zeggen) punten op van hetgeen zou gebeuren bij niet aanvaarding. Er zou zijn: niet-herleven van vooroorlogse met Japan gesloten verdragen (contractbreuk mag dus straffeloos door Japan worden gepleegd, want waarom zouden wij anders bang zijn voor die niet-herleving dier verdragen — Red.?) ; geen onderhandelingen over het vissen in de wateren van (Nederlands — Red.) Nieuw-Guinea (kunnen wij beter zelf doen — Red.); geen recht op handels-, scheepvaart- en luchtvaartbelangen (wel, dan niet, zouden wij zeggen: er zijn nog andere landen genoeg — Red.); geen compensatie voor verlies van Nederlandse eigendommen op Japans territorium (maar wel verlies op ons eigen territorium Ned.-Indië — Red.); achterwege blijven van de betaling van achterstallige schulden (hoe rijmt dat met dat gentleman's agreement? — Red.); geen diplomatieke bescherming, ook niet van missie en zending (dan maar geen diplomatieke betrekkingen met die heren! — Red.) (en wat de zending betreft, ach, er zullen wel anderen zijn, die dat zullen willen proberen — Red.).

Dus, om der wille van al die „argumenten“ (waarachter wij ons commentaar plaatsten) moet coûte que coûte dat voor ons schadebrengende verdrag worden goedgekeurd. We vinden maar, dat de woorden van Minister Welter, die van een **MAN zijn met ideeën over menselijke rechten**; van een MAN, die een motie durfde in te dienen en niet wenste terug te trekken, ondanks het geroep uit de hoek van die machtige K.V.P. „Trek ze nu maar in“ en ondanks de „idealistische“ motieven van mej. Klompé (K.V.P.) en ondanks diezelfde motieven van de heer Korthals (V.V.D.) en ondanks „het de heer Schouten (A.R.) leed deed“ dat Minister Welter die motie niet introk, en ondanks, toen het puntje bij paaltje kwam, drie A.R.-mede-ondertekenaars-van-die-motie Minister Welter in de steek lieten en opeens tegen zijn motie stemden.

Enfin, hoe het ook zij, wij hopen, dat Nederland werkelijk zal laten zien, dat het niet voor niets de Leeuw in zijn schild voert en dat het Nederlandse volk behoorlijk van zich af kan bijten als het er op aan komt. Een fiere houding en rotsvast staan heeft ons volk altijd goed gedaan en in de ogen der wereld respect ingeboezemd.

NAAR BRAZILIË? Neen, dat nooit!

Reeds verschillende malen opperden we bezwaren tegen de reclame, welke gemaakt wordt (ook van bepaalde zijde der Nederlandse regering), om o.a. de in Indië geboren Nederlanders te bewegen naar Brazilië te emigreren. Ook in dit orgaan waar- schuwden we er weer met klem tegen. Na het plegen van het desbetreffende artikel bereikte ons een stukje uit het dagblad „De Telegraaf” van 3 Mei jl. Om u, waarde lezers, een duidelijk beeld te geven wat „koloniseren in Brazilië” betekent, menen we er goed aan te doen, het bewuste arti- kel in extenso in ons orgaan over te nemen. Goede voorlichting mogen en zullen wij u niet onthouden en dit stukje in De Telegraaf is wel zó duidelijk, dat nadere voorlichting o.i. overbodig is.

ONBEKWAME LEIDING. F. 2.500.000 GING VERLOREN IN BRAZILIË.

Nederlandse Staat springt in voor gedupeerde van kolonialisatie-experiment.

„NAO METEQUE (Brasil), 23 Sept. — Beste vrienden, wij zijn dat concentratiekamp van Sao Paulo ontvlucht en overgeplaatst naar hier. Hier is men tenminste zo vrij als een vogel in de lucht. Wij hebben echter een tractor op de fazenda moeten achterlaten.”

„Als wij nog maar zoveel geld hadden, dat wij in de Parana goed konden beginnen, dan waren wij gered. Maar thuis is alles ge- deeld en ons eigen geld hebben wij gestort, terwijl wij nu nooit weer iets er van zullen zien, of het valt mee. Ik voor mij hoop, dat wij hier niet lang meer hoeven te blijven, want het mes geraakt hier hoe langer hoe dieper in de keel.”

„Wij zitten met voldoende materiaal, maar zonder geld en krijgen hier ook geen eigen- dom voor de schuld is afgelost. En dat loopt over een termijn van zestien jaar. Daar komt nog bij als ze het niet kunnen halen, mogen ze het materiaal van de boeren nog aanslaan.”

„Men kan aan de coöperatie alles leveren, maar geld ziet men nooit en het spreek- woord zegt toch: men moet een zekere welvaart genieten om gelukkig te zijn.”

„Er zijn hier 2 irs., 1 commissaris, daarbij nog veel kantoorpersoneel en er worden nog 6 meisjes opgeleid voor kantoor en dat op zo'n handjevol mensen. Wij liggen hier

aan handen en voeten gebonden te midden van de vrijheid. Alle in- en verkoop moet door de coöperatie geschieden. Men hoeft hier geen hoofd te hebben om te boeren, nog enkel om er een pet op te zetten. Als wij ons geld niet hadden gestort konden wij het rustig afkijken en stond het ons niet aan, dan ons geld en materiaal over laten komen en elders beginnen. Heymeyer zegt wel: de enkeling mislukt hier, maar ik zeg op mijn beurt met 'n ir. in de rug, even vrolijk. Als men zijn ogen de kost geeft, mislukken die mensen, die totaal geen verstand hebben van boeren en toch boeren. Ik zeg tegen mijn man, nog liever elders heel mijn leven rijst en bonen dan hier blijven in dit wes- pennest en ook niets dan rijst en bonen eten. Wil men het hoofd boven water houden, er liggen kansen genoeg voor een boer.”

TRIESTE GESCHIEDENIS.

Dit zijn enkele brokstukken uit „brieven naar huis” van Katholieke Brabantse boeren en boerinnen, die indertijd — het is nog maar een paar jaar geleden — vertrokken naar de Fazenda Ribeirao in een gemeente van de Braziliaanse staat Sao Paulo, om daar in kolonieverband onder leiding van ir J. C. Heymeyer aan de slag te gaan. De kolonie ging werken op coöperatieve basis, de gezamenlijke onderneming, want dat was de bedoeling, heette voluit de Coöperatieve Agro Pecuaría Holambra.

En men kent haar trieste geschiedenis. De idealist Heymeyer, die startte zoals nog zel- den een stichter ener kolonie in het buiten- land zal hebben kunnen starten, d.w.z. met steun van practisch alle zijden, van de deel- nemers zelf (geld en idealisme), van de Staat der Nederlanden (deviezenfaciliteiten voor de uitvoer van vee en zaden of poot- goed, geld en bedrijfsbenodigdheden), van hun organisatie (R.K. Boeren- en Tuinders- bond), van de geestelijkheid en last but not least van officiële Braziliaanse zijde (rente- loze leningen van de fed. regering en van de staat Sao Paulo en algehele gastvrij- heid), kon het niet bolwerken. Goede be- doelingen, zelfs de allerbeste, zijn nu een- maal niet voldoende in zulke gevallen.

DWAAS BEWIND.

Daar kwam nog bij, dat de leiding over- tuigd scheen te zijn van haar eigen voor- treffelijkheid, dat zij goede raad van insi- ders uit het land zelf van de hand wees, alsmede de verstandige adviezen van tot inkeer geraakte kolonisten, onder wie goed

onderlegde boeren, en dat zij een dwaas dictatoriaal bewind bleef voeren, hetwelk des te vreemder was, omdat de coöperatie bewust was gebaseerd op een soort communistisch ideaal.

Men heeft in de krant ook kunnen lezen wat er nadien gebeurde. Toen de duiten waren opgesoupeerd, het vee goeddeels aan ziekte bezwaken, de zaaizaden verteerd, etc. etc., werd een beroep gedaan op de Ned. Staat, en kwam bij het namens deze ingestelde onderzoek in loco aan de dag, welke grove fouten er waren gemaakt. Staatsgarantie voor een nieuwe lening van niet minder dan twee en een half miljoen gulden werd verleend — het desbetreffend wetsontwerp werd na enkele vragen van Kamerleden, die er een gevaarlijk precedent in zagen en zuur-zoete vermaningen voor de toekomst uitten, zonder meer aangenomen, en verder hebben de Nederlandse staatsburgers er niet veel van vernomen.

INDIVIDUELEN SLAAGDEN.

Het waren merendeels prima emigranten, die de banier van de heer Heymeyer hadden gevolgd, en die toen zij eenmaal vrij hun wieken konden uitslaan, zich elders wisten te redden en de goede naam van ons land en volk, welke zeer geleden had door het armzalige experiment van de Cooperatieve Holambra, weer een beetje herstelden.

Ook had onze regering een commissaris benoemd en naar de fazenda gezonden, om te redden wat er te redden viel en te voorkomen dat er nieuwe brokken zouden worden gemaakt. Welnu, deze deed zijn best om de doodzieke patiënt nog in het leven te houden, maar hij deed het verkeerd. Zijn dwangmaatregelen, waarmee hij de zaak trachtte te redden, misten het psychologische inzicht, hij intimideerde de boeren en zij, hoewel te weinig organisatie-minded om collectief verzet te plegen, begonnen hem te ontwijken, zij zochten een goed heenkomen, zij trachtten het althans. Intussen er op bedacht blijvende hun geld terug en hun schade vergoed te krijgen.

PROCES VAN DE BOEREN.

De slachtoffers zijn namelijk een proces tegen de leiding begonnen en hebben daartoe juridische bijstand gekregen van Braziliaanse zijde.

Intussen is reeds de Ned. Schatkist aanmerkelijk lichter geworden door dit lichtvaardig opgezet en uitgevoerd idealistisch-communistisch kolonisatieplan, terwijl individuele pogingen om als boer ergens in het rijke

Brazilië te slagen gelukten. De vruchtbare bodem wacht op verstandige exploitatie.

„De eerste twee jaren zullen zwaar zijn en hard,” schreef een der gedupeerden van de Cooperatieve, die elders opnieuw en voor zichzelf kon beginnen, „maar hier liggen kansen van slagen en voor iemand met voldoende kapitaal zeer goede. Wij zijn bezig met de Braziliaanse regering een contract af te sluiten. Als dit lukt, en die kans is groot, zitten hier grote perspectieven in.”

En een brief als deze, is niet de enige. Wij komen op de deplorabele zaak terug.

Tot zover De Telegraaf. Experiment zei u? Nou, en wat voor één! Onbekwame leiding? Vindt u? Wij hebben er alleen het woordje „misdadig” voor kunnen vinden. „Nap me toque” staat er. Wij zouden dit willen vertalen met: „Nou (heb u) me tuk”. Reeds ettelijke keren verwezen we naar de hoge kosten van levensonderhoud in Nederland, ten laste van de Nederlandse regering ten behoeve van de repatriés. En dat dit niet nodig zou zijn, doch beter aan hen besteed zou kunnen worden om zich in Nieuw-Guinea een bestaan te scheppen. Men zou, zelfs met financiële steun ter overkoepeling van de eerste jaren, veel voordeliger uit zijn. Waarom, zo vragen wij ons uit den treure af, weigert de regering **per-finent** toelating van de in Indië geboren Nederlanders in Nieuw-Guinea? Waarom wordt alleen opzettelijk melding gemaakt van hen, die daar niet c.q. niet zo goed slaagden en wordt in alle talen hen, die wel slaagden, doodgezwegen? Waarom al dat afkammen van de in Indië geboren Nederlanders; dat zij o.m. niet voor Nieuw-Guinea deugen? Wat dit laatste betreft kunnen wij naar een artikeltje uit het Rottamsch Nieuwsblad van 14-7-'51 verwijzen, waarin het door de vertegenwoordiger van de Nederlandse Kroon in Nieuw-Guinea, Gouverneur van Waardenburg, geuite **in flagrante tegenspraak** is met al die afkammerij. Wij citeren dan uit dat artikel: „Indische Nederlanders bleken goede werkers... Het gebrek aan arbeidskrachten heeft overigens zijn scherpste kanten verloren, doordat (even opletten nu — Red. de N.G.), de Indische Nederlanders, die zich in Nieuw-Guinea bevinden, zeer bruikbare arbeidskrachten zijn gebleken... Het gaat in Nieuw-Guinea opwaarts, vertelde hij, maar het gaat er „met geweën en knersing der tanden”... Verder is het woningprobleem nog alles overheersend.”

En dan maar 2½ miljoen harde Nederlandse pegulanten in Brazilië verloren laten gaan. Wie zal dat betalen? Tja, ook nu nog zijn de laatste woorden van onze grote Willem van Oranje van toepassing, zelfs in deze moderne tijd: „Mon Dieu, ayé pitié de moi et de ce pauvre peuple”.

INDONESISCHE ZANDSTROOIERIJ IN 'S WERELDS OGEN.

Onze Klaas Vaak daarbij nog maar een baby.

„Veiligheid is verbeterd”, stond er in de Indische Courant van 7 Mei jl. „In een onderhoud,” zo schreef die courant verder, „met P.I. Aneta, verklaarde de Minister van Defensie, Sultan Hamengku Buwono, dat over het algemeen genomen de veiligheids-toestand in Indonesië de laatste tijd **merkbaar verbeterd** en dat hij **optimistisch is over de veiligheidssituatie.**”

Tot zover dit berichtje. En weet u, waarde lezers, wat er nog meer in diezelfde courant en nog wel pal onder dat verhaaltje stond? **„Administrateur vermoord”**. Er stond nog meer in die courant. „Bij Kedungwuni, 10 km ten zuiden van Pekalongan vond wederom een gevecht plaats tussen leger en een gewapende bende, waarbij 13 militairen sneuvelde. Het was dezelfde bende, die de vorige week bij Blado in gevecht raakte met het leger”. Een paar kolom verder lezen we: „Gezagsapparaten voorkwamen bezetting van Sumedang”. Politie en leger-eenheden in dat plaatsje wisten echter de aldaar naar het centrum van het stadje oprukkende bende van ca. 200 man tot staan te brengen, doch ze konden niet verhinderen, dat deze bende de aan de rand van Sumedang gelegen dessa Sindangredja bezette, waarbij door brandschatting aan de bevolking een schade van ruim een kwart miljoen rupiahs werd geleden, aldus het verdere relaas van de bende-activiteit. En in diezelfde courant nog: „Incidenten in Semarang. Ex-T.P.-ers bezetten sectie III van de politie na schietpartij. Eerste treffen gevolgd door tweede schietpartij in Oost”. En in de Ind. Courant van 19 April jl.: „Bandungs bevolking wordt gemobiliseerd. Groot offensief in bestrijding van de onveiligheid” ... en ... „Roofoverval te Djakarta. Op klaarlichte dag werd horlogezaak (N.B. in 't centrum van de v/h genoemde „Europeese” winkelwijk — Red. N.G.) geplunderd (N.B. met de van het Nederl. Hoge Commissariaat geroofde auto).” En in die van 3 Mei jl.: „Twee ton losgeld voor B.A.T.-vertegenwoordiger” ...

en „Noodlottig misverstand in Makassar. Hierbij schoten een patrouille van de Mobile Brigade en die van de C.P.M. op elkaar, waarbij aan weerszijden doden vielen”. En in Elsevier van die datum: „Nieuwe Stakingsgolf. Uit haar telegrafische gelukwensen aan het adres van de nieuwe premier was af te leiden, dat de communistische vakbondcentrale Sobsi van het nieuwe kabinet goede verwachtingen had. Tot dusver is zij in die verwachtingen niet beschaamd geworden.

De eisen van dagloners in overheidsdienst op W.-Java, waaraan door een staking kracht werd bijgezet, zijn ingewilligd. Aan de actie v. d. arbeiders in scheepvaart- en havenbedrijf, welke grote opstopping in de voornaamste havens veroorzaakte en het goederenverkeer in hoge mate belemmerd heeft, werd een einde gemaakt door de werkgevers te verplichten het loon in geld van de havenarbeiders met 25 % te verhogen. Deze toeschietelijkheid van het nieuwe kabinet tegenover de communistische elementen heeft er toe geleid, dat thans een nieuwe stakingsgolf over Indonesië gaat. Zowel op de ondernemingen, als bij vele diensten van de centrale en lokale overheid hebben de arbeiders het werk neergelegd zonder de bepalingen van de noodwet betreffende de beslechting van arbeidsgeschillen in acht te nemen.”

(Wilde stakingen op ondernemingen; die zelfs gevaar voor gezinnen opleveren; SMIN stakingen in metaalbedrijven; sit-down-stakingen bij de Aniemi te Malang; stakingsdreigingen bij verschillende openbare lichamen, etc. etc.).

En wat zei de Indonesische Minister van Arbeid wel hiervan? Ziehier zijn antwoord, in Elsevier weergegeven:

„Gevraagd naar zijn mening over de groeiende arbeidsonrust, heeft de Minister van Arbeid, Tejdasoekmana verklaard, dat **stakingen een gewoon verschijnsel zijn en het niet in de bedoeling ligt ze coûte que coûte te verbieden.**

Tot zover deze berichten. En dat is dan nog maar wat naar buiten uitlekt. We belichten reeds verschillende malen de toestanden in Indonesië, opdat men wete waar men aan toe is, indien toch naar het „zoet gefluit des vogelaars” wordt geluisterd. Tja, als je zo kapitaalkrachtig bent, dat je niet prompt failliet gaat, indien je winkel op klaarlichte dag wordt leeggeplunderd, of indien je twee ton losgeld stante béde kan neertellen, of indien je de stakers niet alleen hun dagen van sitdown-staken uitbe-

taalt, maar nog meer loon verstrekt ook, ja, dan zou je het misschien wel kunnen bolwerken, indien je niet op een of andere manier om een of andere duistere reden abrupt het hoekje om geholpen wordt. Want bij zo'n plotselinge bezetting, welke meestal niet met goedkeuring van de aangevallenen gepaard gaat, vallen wel eens mensenlevens te betreuren, al was het maar door verdwaalde kogels.

Vele pogingen werden bereids door Indonesië gedaan, om toch vooral maar tegenover de wereld te doen voorkomen, dat zij, nochtans een jonge staat zijnde en dus nog niet geheel bij machte om alles binnen korte termijn in kannen en kruiken te krijgen, alles doet wat er gedaan kan worden en dat het daarom al veel beter wordt.

Maar dan lazen we in de Ind. Courant van 26 Maart II.: „Verhoging tarieven electriciteit in geheel Indonesië. Uitgaven voor stroomopwekking zijn vertienvoudigd”... de verhogingen van de G.E.B.E.O. in Bandung en de O.G.E.M. in Djakarta zullen worden gesteld op resp. 40 en 20 % **en zullen hierdoor de laagste tarieven zijn in geheel Indonesië**”. Indien wij ons niet vergissen, werden in 1948 voor de eerste maal de G.E.B.E.O.-tarieven te Bandung reeds met 15 % verhoogd, ondanks het feit, dat men driekwart van de maand des avonds zonder stroom zat. En in 1950 werden de tarieven nog eens met 20 % verhoogd, waarbij men in de maand des avonds meer wél dan niet in het duister zat en dan, met beperkte stroomverbruikvergunning, toch nog een hoge rekening te slikken kreeg. En nu wéér verhoging. En dat met de „witte steenkool”, welke er in overvloed in dat land aanwezig is! We denken bv. aan het grote meer „Tjileuntja” van Pengalongan, hoog in de bergen, vlak bij Bandung, en aan het daaraan verbonden waterkrachtstation.

Gaat het met Indonesië nu naar het „absolute” dieptepunt? De grote massa van het volk heeft een tekort aan alles en nog wat; aan recht, veiligheid, rust, zelfs aan rijst, want wordt er niet van Indon. regeringswege propaganda gemaakt om meer ketella (sago) en mais te eten in plaats van rijst, welke zó duur is geworden, dat ze voor de gewone „kleine man” niet meer te betalen is. Aan deze „massa” zijn de vruchten van de vrijheidstrijd en deszelfs overwinning volkomen voorbijgegaan. Moskou heeft er maar een al te aandachtig gehoor verkregen. Trouwens, wie had ook anders verwacht?

We lazen in de Nieuwe Rotterdamse Crt. van 30 April II. een opvallend artikeltje onder de titel: „Indonesië niet afkerig van handel met Oost-Europa en China”. Wij citeren verder:

„Indonesië, een van de voornaamste leveranciers ter wereld van rubber, tin en plantageproducten, zal wellicht binnenkort beginnen met de verkoop van een deel van zijn rijkdommen aan landen achter het ijzeren gordijn, aldus meldt Ass. Press.

Dit zou een rechtstreeks resultaat zijn van de internationale economische conferentie te Moskou.

Ofschoon de uit 47 personen bestaande Indonesische delegatie ter conferentie (die geen officiële status had) met de Sowjet-Unie geen definitieve verplichtingen heeft aangegaan, hebben verschillende autoriteiten te Djakarta duidelijk laten blijken, dat uitbreiding van de handel met „het Oosten” hun voldoende aantrekkelijk voorkomt om haar in ernstige overweging te nemen.

De Minister van Economische Zaken, Dr Soemanang, heeft deze week aan de pers medegedeeld, dat de conferentie te Moskou zeer goede mogelijkheden heeft geopend voor uitbreiding van de handel met de Sowjet-Unie, China en O.-Europese landen”.

Met uitzondering van beperkte ruiltransacties met Tsjecho-Slowakije en Polen gaat op het ogenblik de gehele export van Indonesië naar het Westen.

De Indonesische pers heeft zich over het algemeen gunstig uitgelaten over het doen van zaken met de Sowjet-Unie en haar satellieten.

Twee vooraanstaande dagbladen te Djakarta, Pedoman en Abadi, hebben onlangs in artikelen uiting gegeven aan hun geestdrift voor een „Stalinplan” ten behoeve van onderontwikkelde landen.

Het verlangen naar een „Stalinplan” komt volgens Abadi voort uit de teleurstelling, welke de „Amerikaanse politiek in Azië en het Midden-Oosten heeft gewekt”.

Toen de „delegatie-Palar” naar Moskou vertrok, wisten we reeds hoe laat het was. We zullen er nu maar geen doekjes meer om winden. Alles wijst er immers op, dat dat land naar het communisme toedrijft; naar het Moskou-communisme wel te verstaan. Vandaar ook, dat geflirt met alles wat des Sowjet-Unies is. Nederland beging de fout om de waarde van „reclame voor eigen zaak” over het hoofd te zien en bracht het er deswege in het buitenland slecht af tegen de propaganda van Indonesië. Maar, zo vragen wij ons af, hebben

we met het overdragen van de soevereiniteit aan de Indonesiërs over Indonesië ook niet plichten en verplichtingen ons opgelegd? Mogen wij tolereren wat daar nu gebeurt? Mogen wij onze landgenoten maar straffeloos daar in gevangenissen laten verkommeren sinds vele jaren, zonder dat hun zaak in behandeling werd genomen en zonder dat de redenen bekend werden gemaakt, waarom zij daar gevangen zaten? Mogen wij de schending van het Volkenrecht, zoals daar in Ambon gebeurt, negeren? Wij menen van niet. Indonesië wil immers zo vlug mogelijk en zelfs eenzijdig desnoods, het Unieverband met Nederland opzeggen. Een contract verbreken moet echter met goedkeuring der beide partijen geschieden en zo dit door slechts één partij gebeurt, is er sprake van contractbreuk door deze partij. Wij menen nu, dat juist dat Unieverband heel nuttig kan zijn om de tegenpartij aan haar afspraken te houden en te dwingen tot naleving van haar bepalingen, vervat in de statuten van de Unie, zoals vastgelegd ter R.T.C. Er bestaat o.i. nog zo iets als de UNO. En daar wilden we maar even op wijzen.

ARM LAND ... ARM VOLK.

Men verwijt ons in Indië geboren Nederlanders en ex-Indië-gewortelden, dat wij nog steeds een zwak voor dat land, thans Indonesië geheten, hebben. Niets toch is meer natuurlijker dan dat. Enige honderdduizenden van ons zijn daar geboren en getogen en bijna even zovele duizenden anderen vonden daar een prettige werkring en een goede toekomst, zowel voor zichzelf als voor hun nakomelingen. Hoewel velen waren er niet, die gaarne als blijver zich daar voorgoed hadden willen vestigen en er reeds hun eigen huis bezaten. Aan dat alles werd abrupt een einde gemaakt. Geen enkel lichtpuntje meer voor hen ten opzichte van zelfs de naaste toekomst. Maar over dezulken wilden we het nu niet hebben.

O.a. in ons hieraan voorafgaand artikel „Zandstrooierij” wezen we reeds op de **chaotische** toestand in dat land, dat door Multatuli eens „de Gordel van Smaragd” werd genoemd.

Maar nog meer sloeg ons thans de schrik om het hart. Want daar lazen we in de Ind. Courant van 29 Maart II.: „Geen subsidie meer voor Pro Juventute” en in die van 19 April II.: „Duizenden Midden-Javanen willen transmigreren ... naar buitengebieden

buiten Java. Als argumenten voor het verzoek worden naar voren gebracht de moeite, die de bevolking heeft om in het levensonderhoud te voorzien, het gebrek aan vast werk, terwijl ook het gebrek aan veiligheid op het platteland meermalen wordt genoemd”. En lazen we voorts in die courant van 3 Mei II.: „De Officier van Justitie, Jusuf Suwondo, eiste in de zaak van malversaties bij de prioriteitscommissie tegen Ir A. een gevangenisstraf van vijf jaar met aftrek van voorarrest. Daarnevens vroeg de officier in beslagneming van een totaal bedrag van ongeveer 108.000 rupiahs, welke Ir A. op zijn naam op de banken had staan. In zijn requisitoir bracht deze Officier van Justitie naar voren, dat de corruptie momenteel in alle lagen van het ambtenarencorps hoogtij viert. Het in ontvangst nemen van steekpenningen is een kwaad, dat maar al te welig tiert in de hedendaagse ambtenarij. Het publiek heeft zijn vertrouwen verloren in de oprechtheid en integriteit van de ambtenaar”. Dat zegt een intellectueel Indonesiër er zelf van. Arm land ... arm volk betitelden we dit artikel. Enige honderdduizenden werkloze Indonesiërs; enige honderdduizenden daklozen, welke zelfs het enorme absorptievermogen in de kampongs niet meer vermocht te verwerken; geen subsidie meer voor Pro Juventute, met al de verschrikkelijke gevolgen voor de thans reeds over een zo breed oppervlak losgeslagen Indonesische jeugd (op Nusantara in Djakarta bv. maakt een bende opgeschoten lumfels van een jaar of 19 de hele buurt onveilig met een soort van bersiap-spelletje-in-het-klein); moeders in Solo hebben hun babys in het ziekenhuis achtergelaten, aangezien zij de zuigelingen niet meer kunnen voeden wegens de hongersnood; corruptie viert hoogtij aan alle zijden; rechteloosheid; orde- en rustverstoringen allerwegen. Droevig, indroevig stemt ons dit alles. Arm land ... arm volk.

OVER TROUW ZIJN EN NOG WAT.

Onder de pakkende kop: „Rehabilitatiegeld voor hen, die trouw zijn gebleven”, lazen wij in het Algemeen Indisch Dagblad De Preangerbode van Bandung op 24-6-1950 het volgende:

„Naar wij van bevoegde zijde vernemen, zullen aan de regeringsambtenaren, die „steeds trouw zijn gebleven” **aan de Republiek** Indonesia, rehabilitatiegelden worden uitgekeerd”. Daar mochten wij, Nederlanders, wel eens een voorbeeld aan nemen, want al is deze Indonesische Staat een

jonge Staat, hij weet hen, die loyaal waren en hem trouw bleven, te waarderen. Dat zij toegegeven.

In het bovengenoemde blad lezen we enkele jaren geleden o.a. nóg het volgende: „Personeelsvoorziening”. „Na een woord van hulde aan de ambtenaren in dienst van de Ned.-Indische regering, die onder moeilijke omstandigheden hun taak goed vervullen, zei de minister (v. Overzeese Gebiedsdelen — Red.), dat . . .”

Ja, dat deden ze inderdaad, zelfs soms met de inzet van hun leven en dientengevolge met totaal voorbijzien van mogelijke desastreuze gevolgen voor hen en hun gezin!

Maar wat is de dankbaarheid van onze regering voor dezulken?

Rehabilitatie-uitkering moet thans onderzocht worden door de Commissie van Achterstallige Betalingen, gratis overtocht naar Nederland, omdat doordienen in Indonesië niet langer geveerd kan worden (petitie op petitie werd aan de Ned. regering gezonden), wordt in de meeste gevallen zo niet geweigerd, dan toch wel op de lange baan geschoven; het KNIL werd opgedoekt door de Nederlandse regering, dus behoeft zij zich ook het lot van deze ex-KNILLERS c.q. hun nagelaten betrekkingen zo goed als niets meer aan te trekken; vergoedingen, wegens geleden schaden door Japan en/of Indonesiërs, daar gaan ze eens over praten, maar er wordt niets bedongen bij het te sluiten vredesverdrag met Japan.

We zullen het nu maar eens hard zeggen. Tien- en nog eens tienduizenden landgenoten hebben in het ex-Nederlands-Indië hun have en hun goed voor de Nederlandse zaak feil gehad. Vanaf de capitulatie van Japan in 1945 tot op heden wachtten ze en wachten nog steeds op **rehabilitatie**. Maar er werd weer eens een commissie (met alle respect voor hun capaciteit en het door haar te verrichten monnikenwerk) in het leven geroepen om te onderzoeken, wie er wat en hoeveel zij op het hun rechtens toekomstige mogen bogen. En als men dan weet, dat men dit reeds in 1946—1947 voor 't grootste gedeelte had kunnen uitpuzzlen, doch dit gerekt en nog eens gerekt werd, dan ergert men zich, neen, schaamt men zich Nederlander te zijn. Zijn, zo vragen wij ons af, de Nederlanders, die daar in dat ex-Ned.-Indië de rijkdommen en deviezen voor Nederland oprachten, soms zoveel minder dan de Nederlanders in dit land? Want het is toch bekend, dat bij wijze van spreken een tafel en een stoel, welke ten-

gevolge van de oorlog en/of de bezetting van de Duitsers werden beschadigd, redelijk werden vergoed. En zo dit nog niet werd gedaan in contanten, men een bewijs kreeg van de Nationale Schuld Grootboek, waarvan de obligaties in ieder geval tegen ongeveer 99 % van hun waarde verhandelbaar waren tegen contanten.

En wat kregen zij, die zich in Indië opofferden voor Nederland en de geallieerden? Wel, als antwoord citeren wij uit een treffend stukje in Elsevier van 21 Juli vorig jaar: „OORLOG MET JAPAN VERLOREN. Nederland heeft niets bedongen.

En Nederland? Het was, door zijn regering te Londen, het eerste land dat Japan de oorlog verklaarde. De luchtmacht in Indië ging in de strijd met Japan verloren. De Nederlandse vloot ging in de oorlog met Japan goeddeels ten onder. Alle Nederlanders in Indië geraakten in Japanse kampen en meer dan dertigduizend Nederlandse mannen, vrouwen en kinderen zijn in die kampen gestorven. Het leed, dat aan ongetelde Nederlanders door de Japanners werd toegebracht, is onzegbaar; de materiële schade aan hun belangen toegebracht is onberekenbaar. En het verlies van Indonesië is onherstelbaar.

Denkt iemand ter wereld er aan, dat juist Nederland door de Japanse agressie de smartelijkste verliezen heeft geleden? Neen, daar denkt niemand aan. Er zal niet aan gedacht worden, dat van alle landen ter wereld juist Nederland het zwaarste is getroffen en het meest berooid, het ergst beschadigd en het meest gehavend uit de oorlog is gekomen. Toch zou juist Nederland het recht hebben op de erkenning, dat het, zijn fiat gevend op dit vredesverdrag, daarbij de aanspraak prijsgeeft op de vergoeding ener schade, die met vele miljarden nog niet bij benadering betaald zou zijn.

Nog herinneren wij ons de gevoelens bij het horen van die laatste stem uit Indië, toen de Japanners Bandung binnentrokken. Toen zei een bewogen stem door de radio: „de vijand komt, wij gaan nu sluiten — tot betere tijden komen”. Even later hoorde men het dof gerommel, toen men de zender in de lucht liet springen . . .

Wel — wij gaan vrede sluiten met Japan. De doden in Indië blijven in hun graven rusten. Japan wordt aanstonds vrolijk, vrij en soeverein. Maar de betere tijden zijn nog niet gekomen. Niet voor Indonesië. En niet voor Nederland”.

I.D.No. 199

VERTROUWELIJK

Betreft: "De Nieuw Guineër"

Bijl. 4

*Afgelezen
W. B. Jacobs
Rechtspraak*

Ridam

*6.615
05.26*

<i>6.615</i>
<i>6.19.7</i>
<i>05.26</i>
14 JUNI 1952 F
ACB/141600

136611 - 20132322

13 JUNI 1952

Mede ten verfolge op het dezerzijds schrijver I.D.No. 199 van 15-4-1952 wordt hierbij toegezonden eer exemplaar van het officieel orgaan van de te Rotterdam gevestigde Stichting Nieuw-Guinea Verbond Nederland, "De Nieuw Guineër" no. 3 - 1952, 2e jaargang.

Exemplaren van dit nummer werden enige dagen geleden door de leden van de S.N.G.V.N. per post ontvangen.

Ten aanzien van de inhoud van dit nummer zij opgemerkt, dat, zoals te doen gebruikelijk, in vrijwel al de daarin opgenomen artikelen de doelstelling der stichting tot uiting komt, n.l. het behoud van Nieuw-Guinea voor Nederland en het openstellen daarvan in het bijzonder voor de Indische Nederlanders.

Al deze hierbedoelde artikelen zijn, zoals steeds, in vrij heftige en vaak anti-Nederlandse bewoordingen gesteld.

In dit nummer is tevens opgenomen het IIIe er slot vervolg-artikel getiteld: "Wat is Uw eigen wens". Dit artikel is thans getekend door Jacobs, Richard Arthur, geboren 17-6-1897 te Batavia (bekend), landelijk voorzitter van de S.N.G.V.N.

*6158
in 2e of 3e hand
B.V.N.*

In dit artikel wordt door Jacobs, R.A. medegedeeld, dat hij door de partij voor "Recht en Vrijheid" werd aangezocht om bij de a.s. verkiezing voor de 2de Kamer een candidatuur te aanvaarden voor "Recht en Vrijheid" en na rijp beraad deze candidatuur heeft aanvaard.

In het artikel wordt aangespoord om bij de a.s. verkiezing te stemmen op de kandidaten van de partij voor "Recht en Vrijheid".

In al de exemplaren van dit nummer werden aangetroffen:

- a. een kandidatenlijst van de partij voor "Recht en Vrijheid", met de doelstelling en het "urgentieprogramma" der partij,
- b. een gestencilde verklaring van het "Nationaal Verbond", gedateerd, 's Gravenhage, 14 Mei 1952.

In deze verklaring wordt een uiteenzetting gegeven, waarom door het Verbond bij de a.s. verkiezing zal worden samengewerkt met de partij voor "Vrijheid en Recht".

- c. een inschrijvingsbiljet om als lid of donateur toe te treden tot de Stichting Nieuw Guinea Verbond Nederland", met aan de achterzijde een oproep om bij de a.s. verkiezing te stemmen op de kandidaten van "Recht en Vrijheid".

Van ieder der onder a, b, en c bedoelde bescheiden wordt een exemplaar hierbij gevoegd. Einde.

Aan B.V.D.

ADK

I.D.No. 199

VERTROUWELIJK.

Betreft: R.A. Jacobs c.s.

R' dan 132322

OP KAART
ACDI

16. 333.1
09/5-09.1
18 APR. 1952
ACDI 136844

11. 383

17 APR. 1952

Mede ten verfolge op het dezerzijds schrijven I.D.No. 199 dd. 16 April 1952 wordt hierbij toegezonden een door Jacobs, Richard Arthur, geboren 17-6-1897 te Batavia (bekend) samengesteld, gestencild pamflet, getiteld "De tijd is daar", waarin opgenomen afschriften van andermaal door hem verzonden requesten aan Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden te Soest en Zijne Excellentie de Minister voor Uniezaken en Overzese Rijksdelen te 's-Gravenhage.

NIET O.K.
ACDI 4C
DAT: 4/16 52
PAR: 27

Exemplaren van dit pamflet werden door Jacobs, R.A., voornoemd, per post gezonden aan de leden van de Stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland". Einde

Aan B.V.D.

1/10/11/14

De Tijd is daar!

Rotterdam, 10 April 1952.-

Ten vervolge op mijn open brief van 28 Maart 1952 deel ik U mede, dat door mij op mijn rekest, en alsnog zijn ontvangen:

1 - van de EERSTE KAMER der Staten-Generaal een mededelingen blad, Vel 137 van de 30ste Vergadering - 23 Maart 1952 - bladzij 522 - Uittreksel van verslag door de Commissie voor de Verzoekschriften, waarin ondermeer het volgende is gedrukt, n.l.:

" In handen van de Commissie voor de Verzoekschriften, zijn gesteld de volgende adressen:

" een, van J. Meijer, te Rotterdam, houdende verzoek, hem thans reeds in rechten gelijk te doen stellen met de autochtone bevolking van Nieuw-Guinea, en

" een, van R.A. Jacobs, te Rotterdam, houdende verzoek hem te willen toestaan Nieuw-Guinea tot zijn Vaderland te mogen maken en hem te willen doen beschouwen als behorende tot de Papoea-bevolking.

" Uw commissie, van oordeel, dat de in deze adressen behandelde aangelegenheden, desgewenst, ter sprake kan worden gebracht bij de mondelinge behandeling van het ontwerp van wet tot vaststelling van hoofdstuk XIII B (Departement voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen) der Rijksbegroting voor het dienstjaar 1952 (2300), heeft de eer aan de Kamer voor te stellen, deze adressen neder te leggen ter griffie, ter inzage voor de leden; "

U moet namelijk weten dat ook de heren J. Meijer en R. Boom, beiden leden van het Stichtingsbestuur, soortgelijke verzoekschriften hebben ingediend 2 - van het Ministerie voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen een brief, waarvan afschrift hieronder volgt, n.l.:

Afdeling: Nieuw-Guinea

No. 14638/Doss: 1349.

ONDERWERP: Nederlands onderdaanschap.

's-GRAVENHAGE, 1 April 1952.

de Heer R.A. Jacobs.
Claes de Vrieselaan 73a
ROTTERDAM

Naar aanleiding van Uw aan H.M. de Koningin gericht schrijven van 10 Maart j.l., hetwelk ter behandeling in mijn handen werd gesteld en waarin U verzocht U vooralsnog Nederlands onderdaan te doen zijn, omdat U een gelijke status wenst als de Papoea-bevolking, met welke bevolkingsgroep U zich zou willen assimileren, deel ik U het volgende mede.

De Papoea's zijn in het algemeen krachtens de wet op het Nederlands-onderdaanschap van 1910 Nederlands onderdaan gebleven.

Ook U echter bent als Nederlander ingevolge artikel 12 van de wet op het Nederlandschap van 1892 Nederlands onderdaan, zodat U als zodanig reeds dezelfde rechten heeft, welke de Papoea-bevolking aan haar Nederlands-onderdaanschap ontleent. (onderstropping door mij.)

Zo U echter mocht bedoelen uit gevoelsoverwegingen geen prijs te stellen op de Nederlandse nationaliteit ingevolge de wet van 1892, maar evenals de Papoea's alleen het Nederlands-onderdaanschap krachtens de wet van 1910 te willen bezitten, dan moge U worden medegedeeld dat zulks niet mogelijk is, in de eerste plaats omdat het verlies van het Nederlandschap alleen kan plaats hebben in de gevallen waarin dat volgens de wet van 1892 mogelijk is, ten tweede omdat de toepas-

selijkheid van de wet van 1910 ingevolge artikel 3 van de wet van 21 December 1951 (Ned. Stbld. 593) is beperkt tot de inwoners van Nieuw-Guinea op het tijdstip van de soevereiniteitsoverdracht. Uw verzoek in bovenomschreven zin is derhalve niet voor verwezenlijking vatbaar.

Ns. Het Hoofd van de Afdeling Nieuw-Guinea,
(w.g.) Onleesbaar
C.M. Dioudonné.

Door mij is op deze brief het volgende ingezonden, n.l.
Rotterdam, den 7den April 1952.

A a n
Zijne Excellentie de Minister voor
Uniezaken en Overzeese Rijksdelen
te 's-GRAVENHAGE

Geeft met de meest verschuldigde eerbied te kennen, ondergetekende Richard Arthur JACOBS, wonende aan de Glaes de Vrieselaan No. 73a te Rotterdam; dat rekestrant in het bezit is gekomen van het schrijven van Uw Ministerie, afdeling Nieuw-Guinea No. 14638/Doss: 1349 gedateerd 's-Gravenhage, 1 April 1952;

dat hij daaruit gelezen heeft, dat:

- a - rekestrant en met hem alle in Indië geboren Nederlanders, die in dezelfde schoenen staan als hij, dus niet hebben kunnen aantonen dat zij geboren zijn uit huwelijken van VOLWAARDIGE Nederlandse ouders, óók in NEDERLAND nog ingeschreven staan als "NEDERLANDS-ONDERDANEN", zodat zij allen als zodanig reeds dezelfde rechten hebben, welke de Papoea-bevolking aan haar Nederlands-onderdaanschap ontleent;
- b - dat door het Nederlands-onderdaanschap van rekestrant en aldus alle land- en lotgenoten van hem, zij in Nederland geen rechten hebben als de "VOLWAARDIGE" Nederlanders en derhalve vreemdelingen in Nederland zijn;
- c - dat rekestrant en met hem alle land- en lotgenoten ook in Nieuw-Guinea vreemdelingen zijn;

dat zijns inziens thans OFFICIEEL bevestigd is geworden, dat rekestrant en zijn land- en lotgenoten Waardeloze Nederlanders zijn, waarom het begrijpelijk is geworden dat Zijn Excellentie de Minister-President Dr. W. DREES in eigen persoon in de Kamer ten aanzien van deze groep Nederlanders?, de woorden gebedigd heeft als "Nederlanders in engeren zin";

dat het de ZWARTE-Nederlanders, aldus de "Nederlanders in engeren zin" - de Nederlandse-onderdanen - de "Waardeloze Nederlanders", geen bevreemding meer hoeft te wekken, dat zij DAAROM in Nederland niet in het Nederlands arbeids-proces worden opgenomen en overal worden geweerd;

dat in verband daarmee, het begrijpelijk is geworden, dat de Nederlandse regering hen tracht te dwingen "Indonesiër" te worden en tracht te dirigeren naar de Hybriden, Brazilië, Marekko enz, hen buiten Nieuw-Guinea tracht te houden en bovendien hen, die zich nog in Indonesië bevinden, allerlei moeilijkheden in de weg legt, ter voorkoming van een gang naar Nederland;

dat het dan ook daarom van hem en zijn land- en lotgenoten niet is uit "Gevoelsoverwegingen", Nieuw-Guinea tot hun Vaderland te maken en zich te assimileren met de autochtone bevolking aldaar, doch zulks is, doordat de Nederlandse regering hen in een dusdanige dwang-positie heeft gebracht, dat hij en groep die zich achter hem schaart - tot op heden zijn er reeds ettelijke tientallen brieven door rekestrant ontvangen met de mededeling dat zij zich met de inhoud en de strekking van zijn eerder ingezonden verzoekschriften kunnen verenigen en zich achter hem scharen - tot die stap zijn overgegaan;

dat rekestrant bovendien daartoe is overgegaan is, omdat hij bij het VOLWAARDIG Nederlandse volk, dat eveneens gespuut moet worden, geen antecedenten en scheve verhoudingen WENST te scheppen en NIET aangemerkt WENST te worden als INDRINGER en het brood uit de mond nemend van die VOLWAARDIGE Nederlanders;

dat rekestrant dit niet als een sentiments-kwestie en evenmin als een anti-Nederlandse uiting heeft beschouwd moge dan ook blijken uit alle door hem geschreven artikelen voorkomende in het orgaan "De Nieuw-Guineër" van de Stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland", waarvan hij promotor en oprichter is en het wapen op het briefpapier van de Stichting, mede door hem ontworpen, welke ook Uwe Excellentie regelmatig werd en wordt toegezonden;

Redenen waarom rekestrant zich noemaals tot Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden, de Minister-President Dr. W. DRLES, de Voorzitter der Eerste Kamer der Staten-Generaal, de Minister van Justitie en Uwe Excellentie wendt, met het eerbiedige doch dringende verzoek hem wel te willen toestaan Nieuw-Guinea als zijn VADERLAND te mogen beschouwen en zich te assimileren met de autochtone bevolking aldaar en aldus dispensatie te verlenen op het bepaalde bij artikel 3 van de Wet van 21 December 1951 (Ned. Stbld. 593).-

't Welkdoende, enz.

De rekesten welke aan Hare Majesteit de Koningin, de Voorzitter Eerste Kamer, de Minister-President en de Minister van Justitie zijn gezonden luiden als volgt:

Rotterdam, den 7den April 1952.

A g n

Hare Majesteit de
Koningin der Nederlanden
te S O E S T

Geeft met de meest verschuldigde eerbied te kennen, ondergetekende Richard Arthur JACOBS wonende aan de Claes de Vrieselaan No. 73a te Rotterdam; dat hij heeft mogen ontvangen een schrijven van het Ministerie voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen, afdeling Nieuw-Guinea No. 14638/Doss: 1349 gedateerd 's-Gravenhage, 1 April 1952 waarvan afschrift Uwe Majesteit hierbij beleefd moge worden aangeboden;

dat naar aanleiding hiervan door rekestrant aan de Minister voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen een rekest daarop is ingediend, zoals een doorslag daarvan eveneens Uwe Majesteit hierbij beleefd moge worden aangeboden;

dat rekestrant wederom eerbiedig een beroep doet op Uwe Majesteit om hem en alle in Indië geboren Nederlanders - Nederlandse onderdanen - voor zover zij althans daartoe eveneens het verzoek doen, tegemoet te komen en hen toe te staan Nieuw-Guinea tot hun Vaderland te mogen maken, zich te assimileren met de autochtone bevolking aldaar en aldus dispensatie te verlenen op het bepaalde bij artikel 3 van de Wet van 21 December 1951 (Ned. Stbld. 593), waardoor zij met genoemde bevolking in rechten gelijk staan en zich zouden kunnen en mogen noemen "Papoea", "Iriaan" of "Nieuw-Guineër", al naar gelang die bevolking zich te zijner tijd officieel zal noemen.

't Welkdoende, enz.

Het bevenstaande spreekt voor zichzelf. MAG en MOET ik NU nog voor mijzelf spreken? Is het niet de tijd, dat ik mij uitspreek namens U? Moet er nog langer gewacht worden? Wat willen de "Nederlanders in engeren zin" - de "Nederlands-onderdanen" - de "Waardeloze Nederlanders" ? Hebt gij NU nog de moed "passief" te blijven? W e l a a n d a n :

DE TIJD IS THANS AANGEBROKEN !

Wacht niet langer en neemt Uw besluit.-

Gij kent de doelstelling van onze Stichting. Het staat steeds vermeld op de voorpagina van onze Organen "De Nieuw-Guineër". Blijkens de doelstelling hebben wij in onze Stichting derhalve TWEE groepen van contribuanten (leden), n.l.:

- 1 - de groep die het absoluut eens is om Nieuw-Guinea onder Nederlandse souvereiniteit te behouden, todat het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders; waarbij zij zich stellen achter hen, die Nieuw-Guinea tot Vaderland willen maken en zich wenssen te assimileren met de Papoea-bevolking.- Zij wenssen aldus die groep, die zich punt 2 van de doelstelling wenssen eigen te maken, krachtig te steunen.
 - 2 - De groep, die Nieuw-Guinea tot hun Vaderland wenssen te maken en aldaar wenssen te leven in absolute harmonie en assimilatie met de autochtone bevolking van dat land onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEËR (PAPOEA of IRIAN)
- Deze groep is het van zelf sprekend ook eens met de doelstelling in punt 1 genoemd.

Zoals reeds eerder in dit stuk geschreven zijn door mij reeds tientallen brieven ontvangen van personen, die zich uitgesproken hebben met de door mij gepleegde rekestten eens te zijn en dat zij zich scharen bij de groep onder punt 2 doelstelling genoemd. Nu is mijn vraag aan ALLE leden of zij zich thans ook willen uitspreken, bij welke groep zij zich stellen,- Zend aan het bureau der Stichting een brief of briefkaart met ongeveer de volgende inhoud:

Ondergetokende (naam en voornamen), wonende

No... te heeft zich als lid bij de Stichting aangesloten, omreden van de doelstelling vastgelegd bij punt 1 en wenst de groep onder punt 2 krachtig te steunen. Hij steunt tevens de rekestten van de Landelijk Voorzitter.

o f
heeft zich als lid bij de Stichting aangesloten omdat hij zich geheel kan verenigen met de doelstelling. Hij sluit zich aan bij hetgeen door de Landelijk Voorzitter in zijn rekestten is aangehaald en wordt gewenst tevens verzoekende namens hem te handelen.

Nieuwe leden gelieven zulks te vermelden achter op de inschrijvings-formulieren.

Leden en begunstigers tracht te Uwent openbare bijeenkomsten te beleggen. Tracht zulks te doen met eigen middelen door bijdragen van de leden en begunstigers van de plaats. Wie neemt dit op zich en willen hieraan hun medewerking verlenen. Doe te Uwent wat in Uw vermogen is. De tijd dringt en HET GAAT OM UW EIGEN BELANG, DE TOEKOMST VAN U EN UW GEZIN EN VAN UW NAKOMELINGEN. Wacht niet langer en kom in actie.

Z O N D E R S T R I J D G E E N O V E R W I N N I N G .

Ende dispereert niet!!

De eerste schapp
over de brug!
Het eerste Indisch
Meisje treedt in
Mei a.s. in het
huwelijk met een
Papoea. 'n Ere saluut
aan die kranigo vreuw

R.A. Jacobs.
Landelijk Voorzitter S.N.G.V.N.
Glaes de Vrieselaan 73a
ROTTERDAM

Hebt gij U vergist?
Schroom niet langer.
Wij schrijven U op-
nieuw in.

I.D.No. 199
VERTROUWELIJK.

Betreft: De Nieuw-Guineër

Ridam

OP KAART
ACD/ 4c
DAT: 4/6 52
PAR: 27

<i>6.619.7</i>	<i>6.649.9</i>
<i>0513</i>	<i>02 31</i>
18 APR. 1952	
ACD/ 136611	

06.333.1
09.15.09.1

co 132322

16 APR. 1952

Ten vervolge op dezerzijds schrijven I.D.No. 199 dd. 28-2-1952 wordt hierbij toegezonden één exemplaar van het blad "De Nieuw Guineër", No. 2 van de 2e jaargang 1952. Exemplaren van dit nummer werden enige dagen geleden door de leden van de S.N.G.V.N. per post ontvangen.

T.a.v. de inhoud van dit nummer zij medegedeeld, dat het merendeel van de daarin opgenomen artikelen zijn voorzien van de initialen H.K. Aangenomen moet worden, dat dit de initialen zijn van H. Kepper, wonende te Amerongen, Drift 129, wiens naam in dit nummer voor het eerst is vermeld als redacteur van het blad.

Hoewel ook in vrijwel al deze artikelen het doel der Stichting tot uiting komt, n.l. het behouden van Nieuw-Guinea voor Nederland en de openstelling daarvan in het bijzonder voor de Indische Nederlanders, zijn de met deze initialen getekende artikelen over het algemeen in vrij gematigde bewoordingen gesteld.

Dit n.l. in tegenstelling met het eveneens in dit nummer opgenomen vervolgartikel, getiteld: "Wat is Uw eigen wens?" II, dat is getekend met "Jac".

50.16
Exponen
aan
artikel
over
1952

Dit vervolgartikel is in dusdanige heftige, scherpe en kwetsende anti-Nederlandse bewoordingen gesteld, dat het in zijn geheel moet worden aangemerkt als grievend en beledigend, vooral voor de thans in Nederland verblijvende grote groep Indische Nederlanders.

Naast het ongetwijfeld kwetsende en beledigende karakter van dit artikel valt daarin tevens een bepaalde opruiende tendenz te beluisteren.

Gezien de taal en de redactie, waarin het artikel is gesteld, alsmede de ondertekening met "Jac", kan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden aangenomen, dat het werd geschreven door de landelijk voorzitter der S.N.G.V.N., de bekende R.A. Jacobs verder bekend -, wonende te Rotterdam, Claes de Vriese- laan 75c.

In vrijwel alle exemplaren van dit nummer werd aangetroffen een gestencilde "Open Brief" van de evengenoemde R.A. Jacobs, gedateerd Rotterdam, 28 Maart 1952 en getiteld: "De tijd is daar!", met afschriften van twee door Jacobs getekende en verzonden rekestten, resp. aan H.M. de Koningin der Nederlanden te Soest en Z.E. de Minister van Justitie te 's-Gravenhage.

In het rekest aan H.M. de Koningin verzoekt Jacobs:

" hem wel te willen toestaan Nieuw Guinea tot zijn vaderland te mogen maken en hem derhalve te willen doen beschouwen als behorende tot de Papoea-bevolking en aldus voorsnog te zijn Nederlands Onderdaan."

In het rekest aan Z.E. de Minister van Justitie verzoekt Jacobs:

" hem wel toe te staan de Nederlandse Nationaliteit te mogen verwerpen en de Nationaliteit te mogen aannemen van de Papoea's in het Westelijk deel van Nieuw-Guinea

-waarvan-

waarvan de Papoea-vertegenwoordiger, de heer Nicolaas Jouwe deel uitmaakt".

In de reeds genoemde "Open Brief", welke is gesteld op papier met het briefhoofd der "Stichting Nieuw-Guinea Verbond Nederland", zegt Jacobs zich persoonlijk en niet in zijn hoedanigheid van landelijk voorzitter van de S.N.G.V.N. tot de lezers te richten, daar hij meent, dat thans de tijd gekomen is voorde in Indië geboren Nederlanders om hun keuze te bepalen.

Het geheel is - met vooropstelling van zichzelf - een aansporing voor alle in Nederland verblijvende Indische Nederlanders om zijn - Jacobs - voorbeeld te volgen en openlijk Nieuw-Guinea als hun vaderland te kiezen.

Opmerkelijk is een "Mededeling" van het "Stichtingsbestuur", waarin wordt medegedeeld, dat door de stichting beduidende financiële steun wordt ontvangen van Jhr. G.C. Quarles van Ufford, wonende te Bloemendaal.

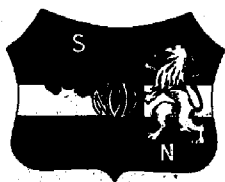
In deze mededeling is een circulaire opgenomen van evengenoemde Jhr. G.C. Quarles van Ufford, gedateerd Bloemendaal, 1 Februari 1952, waarin deze o.a. mededeelt dat door hem ook belangrijke financiële steun wordt verleend aan de stichtingen:

Door de Eeuwen Trouw,
Het Nat. Nieuw Guinea Comité,
Rijksbehoud,
De Vaderlandse Kring, enz.

Einde.

Aan B.V.D.

hank

STICHTING

„Nieuw-Guinea Verbond Nederland”

ALGEMEEN SECRETARIAAT: JUBILEUMPLEIN 21, TELEFOON: 44774 - ROTTERDAM
Bankrekening: Ned. Handel-Mij. Rotterdam - Giro: 709 (Ned. Handel-Mij)

Rotterdam, 28 Maart 1952.-

Ressort

Correspondent

De Tijd is daar!

Geachte Lezeressen en Lezers, 195

Ref. No. Deze open brief richt ik persoonlijk en niet als Landelijk Voorzitter van de S.N.G.V.N. tot U, omdat ik verleen, dat de tijd thans gekomen is. De Tijd, dat de in Indië geboren Nederlander zijn keuze te bepalen heeft. Dat ik hier over deze groep van Nederlanders spreek, is wel omdat ZIJ zwaar in de verdrukking zijn gekomen, en ZIJ hoelanger hoe meer in woord (ook in de pers) en daad worden neergehaald.

Het ligt hier niet in mijn bedoeling U OP TE ZWEPEN of U met mooie woorden en beloften het een en ander op de mouw te spelden, Neen hoor, dit zij verre van mij. GIJ MOET Uw keuze bepalen, GIJ MOET het bittere durven aanvaarden. GIJ MOET durven te STRIJDEN; ja strijden voor Uw zelf, Uw gezin en voor de toekomst van UW nakomelingen.

Hernaaldelijk is gesproken en zijt gij gewaarschuwd geworden, dat GIJ U moet omschakelen; dat gij moet af dalen en dat gij U SUPERIORITEITS-WAAN moet afleggen. De tijden eisen dit van U en van mij.

Ik was U voorgegaan in de strijd en ik ZAL U blijven voorgaan. Wij leven in een strijd; 1)-een strijd met onszelf om te beslissen voor en over onszelf, ons gezin en onze nakomelingen; 2)-een strijd om het bestaan ~~de~~ door niemand anders dan de Nederlandse regering, ~~is~~ opgedrongen; 3)-een strijd tegen alle verdrukkingen in en alle schimp en mogelijk ergere ~~dingen~~. Een strijd die in ieder geval lang niet zo zwaar is als onze Am-bonnesche broeders, die hebben te voeren. Laten wij hopen dat dit niet nodig zal blijken te zijn.

Toen ik mij van de NATIONALE Vereniging "NEVING" liet afschrijven, schreef ik ondermeer aan het Hoofdbestuur het volgende: (ddo. 27/5-'51)
"Een ding staat vast, ik zal alles wat mij lief en dierbaar is hieraan moeten opofferen. Het is nu eenmaal een levens-ideaal, die ik nastreef en ik zal dit ten einde brengen, al zou mijn dood hier het gevolg van zijn.
"Verwar U dit vooral niet met een strijd met wapengeweld, doch een strijd in vrede en vriendschap langs de weg van samenwerking en eerlijke ge-voelens."

Moederziel alleen ben ik toen gestart. Velen Uwer weten hoe bitter mijn strijd is geweest en nu nog is. Leugen, laster, valse verdachtmakingen enz enz heb ik moeten incasseren en verduren. Ik heb die getrotseerd en kon die trotseren, omdat ik de consequenties van mijn stap heb moeten en kunnen voorzien en die derhalve MOET dragen. Bovendien ik streed, en strijd voor een EERLIJKE en RECHTVAARDIGE ZAAK en ik zal deze strijd blijven voeren, al zal het bittere einde mijn deel moeten zijn; ook al zal ik alleen verder moeten gaan. Niemand zal mij enig verwijt kunnen maken, dat ik U niet op de hoogte heb gesteld van mijn strijd. Ik was begonnen deze bekend te maken bij familieleden, vrienden en kennissen en zij hebben de bal aan het rollen gebracht, waardoor deze in korten tijd tot de door mij in het geheel niet verwachte grote is geworden.

Dus, de eerste stap heb ik gedaan en deze volbracht. De Stichting heeft bij overheid en pers een goede naam, n.l.: "De EERSTE met een ABSOLUUT UITGESPROKEN DOELSTELLING!"

Wij, ieder voor zich en de Stichting voor alle, hebben te strijden om consequent en zonder omwegen op ons doel af te stevenen. De Stichting is

niet in zee gegaan met mooie beloften, ronsel-partijen e.a. Er is steeds STRENG gewaakt tegen RONSELARIJ en OPZWEPERIJ. Wij zullen geen valse propaganda-leuzen voeren op openbare vergaderingen en bijeenkomsten met BAL na. De Stichting heeft de ERNST van haar doelstelling voor ogen te houden en te weten, dat zij met het leven en de toekomst van haar leden niet moet spelen. Het gaat hier immers om een levenskwestie, een levens-ideaal en niet om een zetel in de Kamer of om rijkdommen van de enkeling, die graag zijn boeken of brochures aan de man wil brengen.

Tot zover dus heb ik mijn taak op het eerste deel volbracht.

Thans laat ik U weer los om mijn tweede stap te doen; deze heb ik gedaan. Ik heb de daad bij het woord gevoegd en ik MOET U vrijlaten, opdat GIJZELF kunt beslissen of ook GIJ de daad bij het woord durft te voegen. Ik MAG en KAN U niet met mij meetrokken. Gij MOET Uw besluit zelf kenbaar maken. Ik blijf echter voor U vechten, zoals U dit hieronder blijken zal.

Door mij zijn rekestten in zee gezonden, zoals een afschrift van één daarvan hieronder wordt afgedrukt.

A f s c h r i f t

Rotterdam, den 12den Maart 1952

A a n

Hare Majesteit de Koningin der
Nederlanden

te S O E S T

Geeft met de meest verschuldigde eerbied te kennen, ondergetekende Richard Arthur JACOBS geboren te Batavia (Indië), 17 Juni 1897 van beroep gepensioneerd Indisch Politie Ambtenaar, thans Landelijk Voorzitter van de Stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland" gevestigd te Rotterdam, woneende aan de Claes de Vrieselaan No. 73a te Rotterdam;

dat hij zich wenst te assimileren aan de Papoea-bevolking van het tot op heden nog onder Nederlandse souvereiniteit staande gebied van Nieuw-Guinea;

dat de redenen hiervan zijn, dat hij geen scheve verhoudingen wenst te scheppen tussen hem als INDISCHE Nederlander en de eigenlijke Nederlanders, die zoveel mogelijk VRIJWILLIG het eigen grondgebied hebben te verlaten teneinde een nieuw Vaderland voor zich en hunne nakomelingen te zoeken en te vinden in Australië, New-Zeeland, Canada, enz, terwijl de Indi-sche Nederlanders in Nederland slechts ter nauwernood geduld worden;

dat dit niet slechts is een kwestie van oppervlakkigen aard, moge het ondervolgende ten bewijze zijn, n.l.:

- 1 - dat vóór de souvereiniteits-overdracht, de Indische Nederlanders als volwaardige Nederlanders ten strijde mochten trekken en zulks tot aan de souvereiniteits-overdracht;
- 2 - dat de Indische Nederlanders als Nederlanders en volwaardige krachten in alle diensten en werkzaamheden werden gewaardeerd, zulks tot aan de souvereiniteits-overdracht;
- 3 - dat de Indische Nederlanders bij de R.T.C. overeenkomst plotseling als minderheids-groep, zo zonder meer niet meer als Nederlanders werden aangeschreven doch ZONDER HUN MEDEWETEN en TOESTEMMING zo maar werden gedwongen Indonesiërs te worden;
- 4 - dat hoewel zij zich daartoe niet wensden te laten overhalen, alles nog in het werk wordt gesteld, om hen daartoe te brengen;
- 5 - dat men dit doet door de Indische Nederlanders alles in de weg te leggen om hen niet naar Nieuw-Guinea en zelfs niet naar Nederland te doen gaan;
- 6 - dat de Indische Nederlanders thans hoe langer hoe meer gegenerali-

- seerd in de kranten beschreven worden als oncapabele en absoluut ongeschikte krachten en zelfs voor Nieuw-Guinea niet deugen, doch wel voor de wildernissen van Frans Caledonië (Noumea) en andere;
- 7 - dat zij in Nederland niet in het Nederlands arbeids-proces worden opgenomen en daardoor tot statisch armoede gedoemd worden;
 - 8 - dat zelfs insinuaties werden gepleegd als "Indische Nederlanders beschouwen Nederland als Lullokkerland", omdat zij geen Indonesiër wenssen te worden en zich wilden laten overbrengen naar de Hybriden, doch blijven op hun wens naar Nieuw-Guinea te gaan;
 - 9 - dat zij verder als volwaardige Nederlanders hebben afgedaan moge worden bewezen door de uittaling van de Minister-President van de 2e Kamer, Zijne Excellentie Dr. DREES, die de woorden "Nederlanders in engoren zin" tegen hen in de Kamer bezigde;
 - 10 - dat honderden om niet te spreken van duizenden Indische Nederlanders die vóór de R.F.C. en ook kort daarna, in Nederland vertoevende en de geboorte-acten van hun ouders, en/of groot-ouders niet hebben kunnen tonen, naar de Kantonrechter zijn moeten gaan om aldaar mededeling te doen, dat zij Nederlanders wenssen te zijn en te blijven;
 - 11 - dat zij toen een papiertje kregen waarop staat:
"Verwerpt het Indonesische Staatsburgerschap"
en "Herkrijgt het Nederlandse Staatsburgerschap"
(Rekestrant en zijn zoon zijn in het bezit van zulk een stuk);
 - 12 - dat zij hierdoor in feite slechts "NEDERLANDERS op PAPIER" zijn geworden en derhalve Nederlanders met honderden vraagtekens;
dat, waar de Nederlanders VRIJWILLIG een andere Vaderland mogen kiezen het aan de INDISCHE Nederlanders ook gegeven moge zijn, VRIJWILLIG hun keuze van een Vaderland te mogen nemen;
- dat in verband met deze DEMOCRATISCHE opvatting, ondergetekende, die tot de groep behoort als onder 11 genoemd, de gelegenheid aangrijpt zich tot Uwe Majesteit te wenden met het eerbiedig verzoek hem in rechten te willen doen gelijkstellen met en behoren tot de Papoea-bevolking van het gebied, hetwelk tot nog toe onder Nederlandse soevereiniteit staat;
- dat hij volkomen bereid is alle consequenties, zowel de nadelige en eventueel voordelige geheel te aanvaarden - juist in en met de wetenschap, dat over de status van Nieuw-Guinea nog niet is beslist geworden;
- dat hij niet wenst af te wachten en ook niet wenst te wachten op de tijd, dat wanneer de autochtone bevolking daartoe rijp zijnde, haar eigen status zou mogen kiezen - zoals met Indië het geval - eerst zou MOETEN beslissen;

dat verzoekschriften van gelijke strekking ook zijn gericht aan de Voorzitter van de 1e en 2e Kamer der Staten Generaal, de Minister van Justitie en de Papoease Politieke Vertegenwoordiger, de heer Nic. Jouwe.

Redenen waarom requestant zich eerbiedig tot Uwe Majesteit wendt met het verzoek hem wel te willen toestaan Nieuw-Guinea tot zijn Vaderland te mogen maken, hem derhalve te willen doen beschouwen als behorende tot de Papoea-bevolking en aldus vooral nog als te zijn "NEDERLANDS ONDERDAAN".

Hetwelk doende

Uwe Majesteit's Dienstwillige dienaar

(w.g.) R. A. Jacobs.

Hare Majesteit de Koningin heeft hierop doen antwoorden, dat het stuk in handen van de Minister voor Uniezaken en Overzeese Rijksdelen is gesteld. Zijne Excellentie de Minister-President antwoordde, dat mijn verzoek betreffende o.a. verzoek om toestemming mij in Nieuw-Guinea te vestigen te

gezonden naar M.U.Z.O.R.

Ook van de Minister van Justitie is bereids bericht ontvangen. Mij is medegedeeld geworden dat mijn verzoek om verlening van het Nederlands onderdaanschap ingevolge de wet niet voor inwilliging vatbaar is.

Naar aanleiding hiervan is door mij het volgende rekest verzonden.
A f s c h r i f t. Rotterdam, 26 Maart 1952.

A a n

Zijne Excellentie
de Minister van Justitie
te 's-GRAVENHAGE.

Met eerbiedige verwijzing naar Uwe Excellenties schrijven van 24 Maart 1952 No. 152/1550-le Afdeling D, waarbij aan rekestrant wordt medegedeeld, dat zijn verzoek om verlening van het Nederlands onderdaanschap ingevolge de wet niet voor inwilliging vatbaar is, neemt rekestrant de vrijheid, zich middels dit verzoekschrift wederom tot Uwe Excellentie te wenden met het verzoek hem te willen toestaan:

- a - de Nederlandse Nationaliteit te mogen verwerpen;
- b - de Nationaliteit van de Papoeas, die voornamelijk onder Nederlandse soevereiniteit staan, te mogen aannemen, waarbij hij alle consequenties op zich neemt;

dat hij vermeent hiertoe te mogen overgaan, is, omreden de Status van het Westelijk deel van Nieuw-Guinea nog niet is vastgesteld;

dat indien zulks toch het geval moge zijn, hij vermeent, dat zulks zal zijn voor een bepaalde tijd, teneinde de autochtone bevolking op te voeden en politiek rijp te maken, opdat zij dan over haar eigen status zou mogen beschikken;

dat hij vermeent, dat dit verzoek om verwerping van de Nederlandse Nationaliteit en aaneming van de Papoea-Nationaliteit niet bij de verouderde wetgeving is geregeld, omdat die verouderde wetgeving is opgesteld voor "KONIALE" gebieden en niet voor gebieden waarover Nederland een tijdelijke soevereiniteit, aldus een beheer op zich heeft genomen, althans het tegendeel van dit laatste nog niet is bewezen en zijns inziens ook niet bewezen zal worden;

dat de Nederlandse regering hem en de zijnen om met hem duizenden, zonder zijn (hun) voorkennis en goedvinden, de Indonesische nationaliteit heeft doen aannemen en aldus zonder meer aan de Indonesiërs heeft overgedragen - het lijkt wel dat de in Indië geboren Nederlanders in de schoenen staan van de negers uit de "Negerhut van Oom Tom";

dat rekestrant immers daardoor in het bezit is gekomen van een "stuk papier", waarop vermeld staat: "verwerpt de Indonesische Nationaliteit en herkrijgt mitsdien de Nederlandse Nationaliteit".

dat hij in verband met het bovenstaande Uwe Excellentie met klem eerbiediglijk verzoekt, hem wel toe te staan de Nederlandse Nationaliteit te mogen verwerpen en de Nationaliteit te mogen aannemen van de Papoea's in het Westelijk deel van Nieuw-Guinea, waarvan de Papoea-vertegenwoordiger, de heer Nicolaas JOWE deel uitmaakt;

dat hij hierbij nogmaals en met nadruk verklaart, ALLE consequenties onder de ogen te durven zien en die te dragen.

't Welk doende enz.

Uw dienstwillige dienaar,

(w.g.) R.A. Jacobs.

Claes de Vrieselaan 73a
Rotterdam

WAT IS UW EIGEN WENS?

R.A. Jacobs.

De Nieuw-Guineër

OFFICIËEL ORGAAN

STICHTING

„NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND“

GEVESTIGD: ROTTERDAM

Notariële acte verleden do. 9 Januari 1952 Mr. J. W. de Heer, Notaris te Rotterdam

Kantoor S.N.G.V.N. en

Administratie Orgaan: Claes de Vrieselaan No. 73a - Rotterdam-C. - Tel. No. 52462

Algemeen Secretaris: Jubileumplein No. 21 - Rotterdam - Telefoon K 1800 No. 44774

Redacteur: H. Kepper - Drift C. 129 - Amerongen - Tel. K 3434 No. 250

Bankrekening en Postgiro: No. 709 (Ned. Handel Mij) Penningm. S.N.G.V.N., Rotterdam

2e JAARGANG

No. 2 - 1952

DOEL.

Artikel 2 Statuten S.N.G.V.N.:

Doel van de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland“ is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder de soevereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders“.
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor die Nederlanders, die zich daar blijvend wens en te vestigen, in absolute harmonie en assimilatie (aanpassing of oplossing) met de eigen bevolking van dat land, onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEËRS

Wordt geen LID als U zich niet geheel verenigen kunt met de doelstelling van de S.N.G.V.N.

Wat is Uw eigen wens ?

II.

Alvorens dit artikel te beginnen wordt de lezers medegedeeld, dat de artikelen die in „De Nieuw-Guineër“ voorkomen, niet uitsluitend bedoeld zijn om alleen voor de in Indië geboren Nederlanders te strijden en de Stichting er niet één is ván en vóór deze groep. De doelstelling van de Stichting wordt in ieder orgaan op de voorpagina afgedrukt. Wanneer er in de organen steeds, en steeds weer, over de in Indië geboren Nederlanders wordt gesproken, dan is zulks alleen door de noodzaak.

In de eerste plaats is de Stichting dóór die groep van Nederlanders opgericht. Reeds sinds 1927 begonnen zij hun oog op Nieuw-Guinea te vestigen, om dit land tot hun Vaderland te bestemmen;

ten tweede, omdat zij na de soevereiniteits-overdracht van Indonesië aldaar ernstig in

de verdrukking zijn gekomen; aldaar ge-weerd worden en geen bestaan kunnen hebben; al zouden zij Warga Negara willen worden;

ten derde, omdat zij zelfs in Nederland als vreemdelingen worden beschouwd en nergens een mogelijke en redelijke kans hebben en krijgen om in het Nederlandse arbeids-proces ingeschakeld te worden.

Niet ontkend mag worden, dat de Nederlanders zelf in eigen land het moeilijk hebben vanwege de overbevolking. Ook zij komen hoe langer hoe meer in de verdrukking. De Nederlandse regering doet alle moeite voor hén een nieuw Vaderland te zoeken. Zij kunnen naar Australië, Nieuw-Zeeland, Canada en..... te zijner tijd zelfs naar Nieuw-Guinea, om daar dominerende functies te bekleden. Hiervoor moge worden verwezen naar een

artikel in de Nieuwe Haagse Courant van 26 Februari 1952, welke hieronder wordt afgedrukt (vette druk door JAC).

Anti-Nederlandse stemming in Sur. Staten.

De Staten van Suriname hebben Donderdagavond de interpellatie inzake het deviezenbeleid voortgezet met critiek op de regering en wantrouwen in Nederlands bedoelingen. Het Statenlid Pengal zeide, dat de deviezencommissie, welke gefaald heeft, geheel uit overzeese Nederlanders bestond, zodat hij de sterker wordende anti-Nederlandse geest begrijpt. Hij zal de leus: „Suriname voor de Surinamers” prediken.

De heer Kolader achtte de morele schade groter dan de materiële.

Het Statenlid Rens geloofde, dat de directeur van de Surinaamse Bank, de heer Renooy, opdracht heeft, Suriname economisch te veroveren. Suriname is niet autonoom, zolang geen Surinamers of welmenenden van buiten de strategische posten bekleden. Thans bevinden zich op die posten zonen van Piet Hein bij wie het gaat om de zilveren vloot.

De heer Munggra vroeg zich af, waarom Dr. Buischool voor Suriname zou voelen. Gebleken is dat het voor Dr. Buischool van groter belang was, de belangen van zijn landgenoten te dienen dan Suriname uit een moeilijke positie te helpen. Alle plannen voor de bouw beogen tot dusverre de import van Hollanders, zeide hij.

Ook in Nieuw-Guinea schijnt men dit te willen doen, want de Papoea Politieke Vertegenwoordiger, de heer Nic. Jouwe kreeg er vermoedelijk reeds een luchtje van. Uit het interview van deze heer door de correspondent van het Rotterdams Nieuwsblad (zie Rotterd. Nwsbl. 4-2-'52) — gedeeltelijk besproken in orgaan No. 1-1952 bladzij 2). De heer Nic. Jouwe zou verklaard hebben dat het in Nieuw-Guinea **op het ogenblik niet naar wens gaat**. Tot dusverre hebben de Papoea's een onbeperkt vertrouwen gehad in de Nederlandse regering, **maar zij volgen met kritische belangstelling de gang van zaken**. Zij zijn van oordeel, dat de financiële offers, welke Nederland zich ten behoeve van hun land getroost, niet volledig tot hun recht komen. Er is een 40 miljoenplan voor de bouw van een bestuurscentrum, voor wegeaanleg en havenverbetering, maar de eerste concrete resultaten zijn, dat enkele maanden geleden **een tennisbaan** is gereedgekomen, die **f 60.000,—** heeft gekost en dat Kota Baroe nu **een hotel** heeft, dat **8 ton** heeft opgesoupeerd. De Gouverneur acht dit object zeer urgent en het is begrijpelijk, dat Europeanen in zo'n primitieve omgeving meer dan ooit behoefte hebben aan wat sport. Maar het moet ook begrijpelijk zijn dat zulks niet mag gaan ten koste van de belangen van de Papoease bevolking. Doordat de kustplaatsen op Nieuw-Guinea op 8 na nauwelijks enige verbinding hebben met de buitenwereld, liggen de bosproducten en de copra vaak maandenlang vergeefs op transport te

wachten. Vooral de copra daalt dan in kwaliteit en de bevolking is er de dupe van en moet de strop dragen. Zo zijn er nog meer dringende zaken.

Is het dan wonder, dat de heer Nic. Jouwe de tijd van 3 jaren een veel te lange tijd vindt om een Nieuw-Guinea-Raad in te stellen? Is het dan wonder, dat hij vraagt om zo spoedig mogelijk medezeggenschap te krijgen en dat de trage voldoening daaraan ongewenste spanningen bij de autochtone bevolking met zich brengt?

ik ben over e.e.a. wat gaan uitweiden, omdat zulks m.i. noodzakelijk is om ook U de ogen te openen. Gij kunt dan verder zelf Uw gevolgtrekkingen maken, waarom de in Indië geboren Nederlanders in alle geleidingen worden gekraakt!

Wie, en wat, was en is de in Indië geboren Nederlander en welke behandeling moet hij tot op heden ervaren?

Ter voorkoming telkens weer in herhaling te treden, zal daarom slechts worden verwezen naar hetgeen geschreven staat in „De Nieuw-Guineër” No. 7-1951, 1e Jaargang (gedrukt ex.) bladzijde 2 tot en met 6 (van dezelfde hand als dit artikel) onder het hoofd: „De Status van de in Indië geboren Nederlanders”.

Hier wordt slechts meer uitgebreid gesproken uit de tijd der oorlogsjaren tot op heden. De oorlog in Europa ontbrandde; ook Azië voerde strijd. De algemene mobilisatie in Indië werd afgekondigd. De in Indië geboren Nederlanders werden als „volwaardige” Nederlanders bij leger, vloot en luchtmacht ingedeeld. Zij streden als „volwaardige” Nederlanders. Have, goed en bloed hadden zij feil voor..... de Nederlandse zaak. Zij dachten door de volwaardigstelling met de Nederlanders, dat zij ook voor **hún** zaak vochten.

De inval der Jappen bij Rembang kwam. Overall officiers-uniformen en wapens ~~voor~~ langs de wegen; de wegen vol met auto's en vrachtauto's, waarin gezeten waren de Hollanders al dan niet met vrouwen en kinderen. Zij trokken zich terug op door hen van tevoren bereidde stellingen, maar dan niet in uniformen, doch in burger kleding.

Bestuur en politie deed hetzelfde. De in Indië geboren Nederlanders en Ambonnezen bleven op hun post, om deze strategische terugtochten te dekken.

De interneringen kwamen. De hoge ambtenaren en Hollanders waren in de interne-

ringskampen de dappersten, vooral wanneer het ging, om van achter het prikkeldraad naar vrouwen en kinderen om te zien. Zij waren de beste kankeraars en klagers in de kampen; zij waren de hardste werkers.

Gouden beloften werden door hen gedaan aan de in Indië geboren Nederlanders, als zij die heren maar wilden helpen aan... eten. In de kampen werden bevorderings-besluiten geslagen, die nooit tot uitvoering werden gebracht.

De bevrijding kwam. De Hollanders gingen naar Nederland om op krachten te komen, teneinde de hoge posten weer te kunnen innemen, die zo lang aan de in Indië geboren Nederlanders werden **overgelaten**; hoewel zij nog aan ondervoeding en oedeem leden. Zij bleven op hun post. De knillers met allerlei ziekten en kwalen uit Birma, waar zij gewerkt hadden aan de doden-spoorweg, kwamen terug en stonden direct op hun post, om orde, rust en veiligheid te handhaven. Zij dachten, dat zij als „volwaardige” Nederlanders, ook vochten voor hún zaak.

bersiap-tijd kwam. KNIL en in Indië geboren Nederlanders (burgers) vochten zij aan zij, wederom als „volwaardige” Nederlanders voor..... de Nederlandse zaak.

De R.T.C. kwam. De Hollanders bleven Nederlanders en werden in veiligheid gebracht. K.L.'ers keerden naar hun hemat terug; ook zij waren veilig. Zij ZIJN immers Nederlanders en dáárom moesten zij in veiligheid gebracht worden, hoewel zij met de Knillers en de in Indië geboren Nederlandse burgers wilden blijven en lief en leed met hen wilden delen.

De N.S.B.'ers, de landverraders, werden gerehabiliteerd; zij kregen goede baantjes en hebben thans een goed bestaan.

De communisten, die hun land en volk aan Rusland wenschen over te dragen, hebben een behoorlijk bestaan. Ook zij zitten in goede baantjes, hebben goede posities en zitten zelfs in de Kamer. Zó worden de echte Nederlanders behandeld.

Hoe worden de in Indië geboren Nederlanders behandeld? Zij zijn toch ook bloed van hun bloed, niet waar? Men zegt, dat zij „halfbloeds” zijn. Dit is waar, maar welke Nederlander is van „zuiver” ras? Het verschil ligt hem alleen hierin, dat zij huwelijken gesloten hebben met „blanken” en niet met „zwarten”. Niet voor niets laat men dit ten aanzien van „de in Indië geboren en duidelijk uitkomen, door hen „Zwartjes” te noemen.

Bij de R.T.C. werden de in Indië geboren

Nederlanders, zonder hun voorkennis en goedvinden, als minderheidsgroep zonder meer overgedragen aan de Indonesiërs. Zij zijn gewoonweg verkocht geworden, voor enige zilverlingen, die men nog moet zien te krijgen. Zij zijn plotseling geen Nederlanders meer.

Na vele protesten wordt er bij de overgave van dit vee, of deze inboedel, in de R.T.C. overeengekomen, dat er geopteerd mag worden. Honderden, om niet te spreken van duizenden van hen, die zich in Nederland bevonden, zijn niettegenstaande de protesten en requesten naar de Kantonrechter moeten gaan, omdat zij deze overdracht niet toereerden. Van de Kantonrechter ontvingen zij een briefje, waarop vermeld staat: „VERWERPT DE INDONESISCHE NATIONALITEIT EN HERKRIJGT MITSDIEN DE NEDERLANDSE NATIONALITEIT”.

Dit vodie papier dragen zij als EREMEDAILLE thans bij zich voor hun TROUW en AANHANKELUKHEID, voor door HEN GEBRACHTTE OFFERS. Have, goed en bloed hebben zij opgeofferd aan de NEDERLANDSE ZAAK en als dank en beloning daarvoor kregen zij dit vodie papier en worden verder op de vuilnisbelt geworpen.

Ja, zij zijn thans geworden: „Nederlanders” op een vodie papier; zij zijn Nederlanders met honderde vraagtekens. Zijn inderdaad W.N.'s geworden. Niet WARGA NEGARA hoor, maar WAARDELOZE NEDERLANDERS. De Minister-President, Dr DREES in eigen persoon, noemde hen eens in de Kamer: „Nederlanders in engeren zin”. En alsof dit nog niet voldoende is, worden zij in Nederland in een hoekje gedrukt. Ontijdig zijn zij uit verschillende diensten gestoten. In Nederland moeten zij het nog verduren, dat een volwaardig bouwkundig-opzichter het minste baantje moet ambiëren zonder verdere vooruitzichten. Het is niet om die baantjes als minderwaardig te beschouwen, doch om aan te tonen, welke waardering men heeft. De diploma's en praktijk in Indonesië respectievelijk behaald, verworven en opgedaan, zijn van NUL en GENER WAARDE, zelfs niet, als het gaat om naar Nieuw-Guinea te gaan. De Hollandse vak-arbeider wordt daarvoor uitverkoren en, om zulks nog te verergeren, prefereert men, althans men denkt hiertoe over te gaan, om 500 Brits-Indiërs derwaarts te zenden.

Neen hoor, de in Indië geboren Nederlanders zijn niet geschikt voor Nieuw-Guinea, maar wel voor de wildernissen van de

Hybriden. Voelt U nu, waar men met ons heen wil?

In de kranten wordt hoe langer hoe meer over hun incapabelheid en ongeschiktheid geschreven. Men durft zelfs generaliserend in de kranten te schrijven en te verkondigen: „Indische Nederlanders beschouwen Nederland als Luilekkerland". Dit, omdat deze mensen in Indonesië voet bij stuk hielden ALLEËN naar Nieuw-Guinea te willen gaan en zo dit niet mogelijk was, dan naar Nederland. Zij wensten en wensden geen Indonesiërs te worden, noch naar de Hybriden te gaan. Een olie-concern vroeg om 100 ongeschoolde arbeiders, die echter geen Indonesische type mochten hebben (want deze deugen niet, of men doet aan ras-discriminatie? — Jac).

Ga maar door. Zo zijn er meer gevallen te noemen. In de vorige organen zijn zij reeds opgesomd.

Eén enkel geval: dat één in Indië geboren Nederlander het niet weet, dat in Nederland een Nederlander ook „straatveger" is, wordt in de krant zodanig beschreven, dat de in Indië geboren Nederlanders in Holland belachelijk gemaakt worden. Maar als vooraanstaande personen ons nog vragen, waar de Indischen de Nederlandse taal geleerd hebben en de Nederlanders zelfs NU nog niet weten, wie en wat deze mensen zijn, wordt over zulke domheden niets gezegd.

Zolang de in Indië geboren Nederlander ZICHZELF nog niet is en er verdeeldheid heerst onder hen, maakt men er gebruik van deze tweespalt uit te buiten en die te vergroten. Reeds meerdere malen is door middel van de organen U bekend gemaakt, dat u een vast besluit hebt te nemen. Gijzelf moet weten wat U wilt. Hebt gij Uw keuze bepaald, gaat dan naar die vereniging of stichting, die aan Uw doel en wens beantwoordt. Gij zijt zelf verantwoordelijk jegens Uzelf, Uw gezin en Uw nakomelingen. De vereniging of stichting treedt slechts op voor de uitvoering van de wensen en verlangens van de bij deze aangesloten personen. Daarom is het nodig, dat, wanneer gij Uw keuze bepaald hebt, gij U op de hoogte stelt van de Statuten van die vereniging of stichting, want daar staat de doelstelling omschreven. Neem geen afwachtende houding aan; wéét wat U doet en draag de consequenties. Op het gebied van Nieuw-Guinea mogen er slechts twee groepen zijn: n.l. één met een uitgesproken doel van het NATIONAAL NEDERLANDSE en één, zoals onze stichting er één is.

Een tussengroep KAN er niet bestaan. Van de Nederlandse regering KUNT U niet eisen en verwachten, dat zij een deel van dat land gaan roven, om daar INDO's te plaatsen, opdat dit gebied, als zelfstandigheid, zich weer gaat beschouwen als een Nederlandse Provincie. Bovendien; er bestaan geen INDO's. Gij zijt Nederlander of gij zijt het niet! Geen enkele partij zal een tussengroep ooit willen of kunnen steunen en de eigenaren van Nieuw-Guinea zullen geen stuk grond van zich laten ROVEN.

De mensen (prominenten), die deze z.g.n. groep steunen, hebben slechts de bedoeling om eigen belangen daardoor te bevorderen. Heeft men het doel bereikt, dan laat het hen verder koud, hoe deze groep reilt en zeilt. Het devies van deze mensen zal slechts gebaseerd zijn op het doel dat de middelen heiligt.

De S.N.G.V.N. maakt GEEN propaganda om ZIELTJES te winnen. Deze Stichting heeft een UITGESPROKEN DOELSTELLING en GIJ, die LID van deze Stichting wenst te worden, moet OVERTUIGD zijn van UW EIGEN WENS.

Schrijver dezès is U voorgegaan en zal trachten voor U de baan te openen. Wilt gij Uw doel bereiken, dan zult gij MEDE MOETEN STRIJDEN. Hij zal U niet overhalen hem te volgen en hij KAN U niets beloven, omdat hijzelf moet strijden, om het beoogde doel te bereiken.

De Stichting is de plaats voor een gezamenlijke strijd ter bereiking van het gemeenschappelijke doel. Hier moet gij U homogeen tonen; één front maken, één zijn; Uw één-dracht bewaren en Stichtings-discipline hebben.

Wordt vervolgd!

JAC.

LAAT DE BAL ROLLEN.

Zorg, dat Uw vrienden en kennissen Uw familie-leden in Nederland, in Indonesië en Nieuw-Guinea van het bestaan van onze Stichting op de hoogte zijn.

Geef ons hun adressen op en wij zorgen, dat ook zij in het bezit komen van ons orgaan.

PUBLIEKE „VOORLICHTING” ONDER DE LOUPE.

Couranten moeten het publiek voorlichting geven, zoals dit van Regeringswege reeds wel of niet is geschied. Dat is de juiste opvatting van de taak van een organisatie, welke zich een onderdeel weet van het machtige lichaam, de PERS.

In het Algemeen Handelsblad van 14 Februari j.l. gaf de redacteur voor Indonesië een staaltje van „voorlichting” over Nieuw Guinea. Wij zullen zijn pennevruchten eens onder de loupe nemen en citeren dan hieruit enkele passages (Vetdruk van ons - Red.) met daarop aansluitend ons commentaar.

„Over de bevolking zijn interessante studies geschreven, van het land WETEN WIJ ZO GOED ALS NIETS”. Wij veronderstellen, dat de geachte redacteur van het bewuste artikel, zoals in courantenstijl te doen gebruikelijk, over zichzelf in meervoud sprak, toen hij dat woordje „wij” plaatste. Anders zouden we wel willen adviseren: „speak for yourself, please”. Want wij weten wel niet alles, maar dan toch veel, zeer veel reeds over Nieuw Guinea. Wij zouden genoemde redacteur echter willen aanraden o.a. eens het uit drie delen bestaande werk, hetwelk onder redactie van Dr. W. C. KLEIN m.i., Secretaris van het Nieuw Guinea Comité, door de drukkerij en uitgeverij J. H. Busy te Amsterdam in 1937 voor het Molukken-Instituut werd uitgegeven. Mr. K. A. Hovenkamp schreef daarin over **Het Bestuur**; K. v. d. Veer over **Landbouw**; Prof. Dr. Boschma over **Zeeproducten**; Ir. P. Höving m.i. over **Mijnbouw**; Dr. Kelin m.i. over **Handel** en J. W. Tissot van Patot over **Scheepvaart**. Ons dunkt een respectabele lijst van medewerkers, die toch heus wel als terzake deskundig gequalificeerd kunnen worden en die reeds in 1937 een schat van gegevens over Nieuw Guinea openbaarden. Nadien zijn er trouwens nog heel wat rapporten en studies binnengekomen met nog veel meer waardevol cijfer- en ander materiaal.

„Het is mogelijk”, schreef die redacteur dan verder, „dat er op de duur exploitabele, mineralen voorkomen”. Uit de zinsbouw zou men wel moeten opmaken, dat er mogelijk mineralen zouden kunnen voorkomen, hetgeen vanzelf inhoudt, dat ze er ook niet zouden kunnen voorkomen, of althans niet in die mate, dat exploitatie daarvan eco-

nomisch verantwoord zou zijn. Want immers direct liet die redacteur daarop de bewering volgen: „Immers er zijn goud, koper en nikkel aangetroffen. Er zijn kolen. Men sprak van Bauxiet. Maar **BEREKENINGEN KUNNEN NIET WORDEN GEMAAKT. Wel bestaan er, SOMS TE HOOG GESPANNEN VERWACHTINGEN**”.

Wel, dit alles wekt immers de indruk, dat er wel iets van mineralen werd aangetroffen (er zijn gevonden; men sprak van), maar.....

Wist die redacteur, zo vragen wij ons af, dan bijvoorbeeld niet, dat nabij Hollandia de RIJKSTE NIKKELLAAG ter wereld is gevonden. Dat klinkt heel wat anders dan er is nikkel aangetroffen.

In een andere passage schreef die redacteur o.m., dat het geen zin had erover te twisten, zolang de deskundigen geen duidelijker oordeel hadden uitgesproken..... en verderop weer..... maar dat het nog minder zin had om te loochenen, dat er minerale „rijkdommen” kunnen zijn, omdat men deze rijkdommen nog NIET KAN AANTONEN. Ook dit moest wel de indruk wekken, dat het maar een gokje zou zijn en dat er nog niets aangetoond kon worden. Edoch, men kan wel degelijk een en ander aantonen en deswege is ons inziens dat werk van Dr. KLEIN o.a. zo belangrijk reeds.

Volgens die redacteur van het Algemeen Handelsblad was het, zoals hij in een verdere passage in zijn artikel schreef, al evenmin mogelijk een oordeel uit te spreken omtrent de landbouwkundige waarde van Nieuw Guinea.

Alweer onjuiste voorlichting. Mochten wij reeds naar de werken van Dr. KLEIN verwijzen, er zijn nog talloze verdere onderzoeken geweest en naar aanleiding hiervan proeven op landbouwkundig gebied genomen, welke bijvoorbeeld hebben uitgewezen, dat er op Nieuw Guinea voor wat het stuk, dat onderzocht werd en dat maar een klein gedeelte van Nieuw Guinea is, betreft. 1 $\frac{3}{4}$ miljoen hektare grond zich uitstekend voor cultuurgrond leent. Terwijl op Java slecht 1 $\frac{1}{4}$ miljoen hektare cultuurgrond bestaat.

En de producten van vele dezer proefaanplantingen op Nieuw Guinea bleken die van Java in vele gevallen nog verre te overtreffen ook.

En als die redacteur dan in een verdere passage in zijn artikel erkent, **dat op Java topprestatie's werden bereikt door zijn uitzonderlijke rijkheid van bodem**, dan alleen al is het de moeite waard dank ons, om die gronden, die gelijke zo niet beter resultaten dan Java's topprestatie's opleverden en daarenboven nog eens een 1/2 miljoen hektare **meer** bedragen, in cultuur te brengen.

Zodoende wordt des redacteur's „voorlichtende" passage daarna: „**dat men ten aanzien van Nieuw Guinea niet kan berekenen, maar „moet" speculeren**" wel funest voor het oordeel van een ieder, die met dit land en de mogelijkheden welke het biedt onbekend is. Er zijn tegenwoordig immers niet meer zoveel voor een lucratieve speculatie te vinden. Maar daarom is **juiste voorlichting** wel een eerste vereiste. Ook, en dit vinden wij wel van het ALLERGROOTSTE BELANG, dient het Nederlandse volk te weten, wat Nieuw Guinea reeds nu voor Nederland betekent: „Het behoud van Nederland; ook als Mogendheid in de Wereld".

Op 29 Februari j.l. schreef, indien wij ons niet vergissen, diezelfde redacteur weer een artikel in het Algemeen Handelsblad onder de titel: „Grote landbouw in N.-Guinea". Daarin beweerde hij o.a.: „**Enige proeven, die wij hebben genomen, leverden teleurstellingen op, hetgeen niet veel zegt, want (zo ging hij dan een beetje vergoelijkend verder) de geschiedenis van de grote ondernemingslandbouw is doorweven met teleurstellingen. Bovendien waren de proeven betrekkelijk klein van opzet en werden zij tengevolge van de oorlog niet voltooid**". Juist zou dit naar onze mening een reden temeer zijn, om het tegendeel nu te gaan doen.

Verder schreef die redacteur nog: „**Toch mag men aannemen, dat de gronden van Nieuw Guinea evenals die van Borneo VERRE VAN RIJK ZIJN**"

Nogmaals, het boek van Dr. KLEIN zou hem wel wat anders verteld hebben en ook de rapporten, die later over de rijkdommen van Nieuw Guinea zijn binnengekomen. Zulk een geschrijf, zoals nu ons onder de ogen kwam, en waarin bijvoorbeeld nog gezegd werd: „**Verrassingen behoeven zich niet te herhalen, maar zijn overal MOGELIJK, ZELFS IN NIEUW GUINEA**", achten wij uit de boze. Het zou immers de gevaarlijke stemming te weeg kunnen brengen, dat wij Nederlanders er misschien beter aan zouden doen, om maar niet te speculeren en Nieuw

Guinea maar los te laten. Er zijn in het verleden fouten gemaakt, doch laten wij hopen, dat ze NU niet gemaakt zullen worden. Wij zullen er in ieder geval met kracht tegen blijven waarschuwen. Om der wille van Nederland; om der wille van onszelven en onze naten en niet in de laatste plaats om Nieuw Guinea en zijn bevolking. H. K.

Neemt NU Uw beslissing door U NU uit te spreken V O O R of T E G E N onze doelstelling.

SLUIT DE GELEDEREN, MAAK EÉN FRONT
De tijd dringt, GIJ MOET in actie komen.
GIJ MOET medestrijden en opkomen voor
UW EIGEN BELANGEN en de TOEKOMST
van UW NAGESLACHT.

in EÉN VERBOND, de..... „S.N.G.V.N."

JUIST!

DAAR WRINGT HEM DE SCHOEN.

Pas op voor de Warga-Negara-
RONSELAARS.

Aan de Indische Courant van 20 Februari ontleenen wij het volgende (Ondersteppingen van ons - Red.).

Suchjar Tedjasukmana

NIET ACCOORD OVER GELIJKE
RECHTEN WARGA-NEGARA'S

Economisch-zwakken moeten
beschermd

„Gelijk bekend heeft de Dewan Ekonomi Indonesia Pusat in haar vergadering van 30 Januari j.l. besloten niet accoord te gaan met het verlenen van gelijke rechten aan autochtone en niet-autochtone staatsburgers" (W-N's o.a. -Red.). Naar aanleiding van dit besluit heeft de minister van Binnenlandse Zaken medegedeeld, dat de Regering vasthoudt aan het principe van „geen verschil tussen autochtone en niet-autochtone Indonesiërs en derhalve gelijke rechten aan beide groepen toekent.

P.I.-Aneta heeft de Algemeen Secretaris van de Dewan Ekonomi Indonesia Pusat, de heer Suchjar Tedjasukmana die momenteel in Surabaya vertoeft, naar zijn oordeel over deze kwestie gevraagd. Deze heer zeide van me-

ning te zijn, dat men bij het beschouwen van de maatschappelijke problemen de **WERKELIJKHEID niet uit het oog mag verliezen**. In het **verleden** bestond er **steeds** een **duidelijke kloof** tussen de economisch zwakken. De **SCHEIDINGSLIJN WAS DIE VAN DE RASSEN**. Bijna alle asli-warga-negara's behoren tot de economisch zwakke groep, de **niet-asli's** tot de economisch sterke. Het evenwicht tussen de beide groepen **dient** te worden hersteld en dat zal alleen kunnen gebeuren door het geven van bescherming. Die **protectie zal geseerd moeten** zijn op het **RASVERSCHIL**" (Voelt U het? -Red.). „Dat is nu eenmaal een **noodzaak**, die voortvloeit uit het **verleden**, zo besloot de alg. secr. van de DEIP"

Wel, wel, daar wringt hem de schoen. Wisten we al, hoor! Hebben we trouwens al ook in vorig nummer van ons orgaan over gehad. Opgepast dus voor de ronselaars voor het W.-N.-schap. Deze Regering van Indonesië (of was het de vorige; we zijn de tel kwijt) houdt bij monde van haar Minister van Binnenlandse Zaken vast aan het zeer loflijk principe van gelijke rechten, maar wie garandeert ons, dat een volgende (het Kabinet Subardjo kwam intussen bereids ten val) eveneens dit principe huldigt? „**Het is de wil van het volk**" hebben we al eens horen zeggen. En daar moet men rekening mee houden.

H. K.

WAAR BLEEF HET I?

Vóór ons ligt het dagblad Nieuws van de Dag van 23 Januari. Onder de samenvatting van het belangrijkste nieuws van dien dag, hetwelk doorgaands in deze courant op de frontpagina in pakkende opschriften vermeld wordt, vinden wij letterlijk het volgende bericht:

„Oprechte Samenwerking”.

Herdenkingsdag in Indonesië
NIJEUWE KLAP IN NEERLANDS AANGEZICHT. (Spat. van ons -Red.).

Wat er nu precies met het bewuste artikel, waarop dit opschrift dan zou slaan, gebeurd is, weten wij niet, maar een feit is het, dat wij, ondanks naarstig speuren in het hele blad tot en met de advertentie's toe, geen sylabe verder over deze herdenkingsdag, noch een relaas van de klap in Neerlands aangezicht mochten vinden. Waar bleef, zo vragen wij ons ernstig af, het artikel, dat de

ogen van het Nederlandse volk misschien had kunnen openen? Wij vinden maar, dat, ingeval een heel Volk een klap in het aangezicht krijgt, het toch zeker wel mag weten door wie en op welke wijze de klap werd toegediend, opdat het terug kan slaan. Wij maken ons sterk, dat wij Nederlanders ons dat zo maar zouden laten welgevallen en niet zouden terugslaan. Hopenlijk zal het bewuste artikel spoedig wel gepubliceerd worden.

H. K.

SLECHT REKENEN OF?

Over rekenen gesproken. In de Indische Courant van 20 Februari werden enige cijfers (officiële afkomstig van de Indonesische Regering -Red.) gepubliceerd, welke wij hieronder laten volgen.

„Als gevolg van de ordeverstoringen door gewapende benden, zoals de Darul Islam, T.I.I., Bambu Runtjing e.a. zijn volgens officiële gegevens in het afgelopen jaar in totaal 6.615 huizen **in geheel Indonesië** vernield (onderstreping van ons -Red.).

Volgens officiële gegevens is het aantal evacuee's respectievelijk vernielde huizen als volgt:

Res. Priangan (Java)	129.452	—	3.254
„ Tjirebon	12.662	—	1.830
„ Djakarta	10.000	—	—
„ Semarang	10.123	—	129
„ Pati	1.200	—	—
„ Solo	5.000	—	—
„ Kedu	3.000	—	800
„ Banjumas	5.925	—	600
„ Pekalongan	48.000	—	—
„ Besuki	8.000	—	—
	233.362	—	6.613

Tja, nu zijn er naar onze bescheiden mening drie dingen mogelijk: of, de juiste cijfers werden opzettelijk door de Indonesische Regering verzwegen, om toch vooral de wereld niet te laten weten, hoe ontstellend het eigenlijk met Indonesië gesteld is; of, de Indonesische Regering erkent, dat Sumatra, Borneo, etc. etc. niet bij Indonesië behoren; of, dat lagere-school-rekenen-Bartjes-methode is niet ieders werk. Met opzet hebben we telkens achter de residentie-vermeldingen „Java” geplaatst. En dan zouden volgens Bartjes in de rest van **GEHEEL INDONESIË** slechts zegge en schrijve 2 huizen vernield zijn door subversive elementen. Want rekenen we, dat Java én Madoera altijd vroeger tezamen werden genoemd in één adem en dat dit thans

nog zo is, dan komen we tot het volgende feit, dat er dus op Java volgens het staatje 6613 huizen werden vernield en dan blijft er voor Madoera 2, hetgeen dan samen die officiële 6615 zou uitmaken. Ergo blijken dus Java en Madoera dan GEHEEL INDONESIË uit te maken, hetgeen weer inhoudt, dat Sumatra, Borneo, etc. etc. er NIET TOE BEHOREN. Erkenning dus, dat Java geheel Indonesië is? Want, zo vragen wij ons af, in geval van het tegendeel, hoe staat het dan met de door benden vernielde huizen op Sumatra, Borneo, Celebes, etc. etc. Of is het vanwege de afschaffing van alles wat Nederlands is op de scholen, dat rekenen te moeilijk is geworden?

Voor ons is het allemaal maar een vraag en voor hen..... een weet.
H. K.

WAAR BLEEF HET 2?

Indertijd werden in het voormalige Nederlands-Indië kort na de Japanse bezettingsperiode kantoren van den Raad voor Rechtsherstel opgericht. Dat er door deze instantie veel goeds werd verricht, zullen wij niet ontkennen. Wat wij wel naar voren wilden brengen is het volgende.

In verschillende loodsen van o.a. de Jaarbeurs te Bandoeng waren o.m. goederen, vooral meubilair en huisraad, door Jappen geconfisceerd op de door hen geïnterneerde Nederlanders. Op de M.T.D.-autodumps stonden honderden auto's van ex-geïnterneerde Nederlanders. Het was maar enkelingen beschoren, om hun eigendommen welke door de Jappen geroofd waren, terug te vinden, zodat de Raad van Rechtsherstel geen andere uitweg ten langen leste meer zag, dan eindelijk in 1949 tot veiling van deze enorme hoeveelheid over te gaan. Men was er gewoonweg niet meer uitgekomen en was dit wel een goede oplossing, althans, dit zou het geweest zijn, indien men aan hen, wier geroofde eigendommen soms over heel Java verspreid waren en dus niet meer opgespoord konden worden, een schadeloosstelling had doen toekomen uit de opbrengsten van deze veilingen, die fantastische bedragen opbrachten. Wij hebben eens zo'n veiling medege maakt en als wij u vertellen, dat voor enkele tientallen, soms nog kapotte djatihouten kasten, tafels, stoelen, complete en incompleete naaimachines en een zestal frigidaires, welke geen van allen functioneerden, omdat ze meestal de motor en het vriesgas misten (door extemisten gesloopt), nog wat versleten karpetten, een kleine 50-tal kapotte warm-

water-apparaten en wat schilderijtjes, honderdvijftigduizend gulden (geen Rupias!) werd gemaakt, dan kunt u wel begrijpen wat deze veilingen over heel Java en elders opleverden. Er zou nog bepaald worden, zo vernamen wij eens van de administrateur van het kantoor van den Raad voor Rechtsherstel te Bandoeng, op welke wijze de opbrengsten over de ex-tawanans (geïnterneerden) verdeeld zou worden, na aftrek natuurlijk van de kosten voor het beheer en de veilingen, welk laatst vermelde aftrek ook zeer logisch zou zijn. Maar tot op heden vernamen wij er niets meer van. Velen hebben complete lijsten ingediend van hetgeen zij door toedoen van de Jap en/of in de bersiap-periode nadien waren kwijtgeraakt.

Een grote nul op request. Waar bleef het geld van al die veilingen van geroofde eigendommen van Nederlanders? En wat gebeurde er met het geld van de opbrengsten van de autodumps?

Deze bestonden voor het overgrote deel uit geroofde eigendommen van Nederlanders. De oorlogsbuit van de Jappen was na de capitulatie van Japan weer in handen van de Nederlandse Regering gekomen. De bedragen, die voor deze auto's, soms wrakken, soms onderling van motor verwisseld of onherkenbaar gemaakt, door M.T.D.-rechtsherstel werden gemaakt, waren dikwijls bij het fantastische af Vooral Chinezen lieten zich toch immers niet weerhouden om hun geld in dit materiaal vast te leggen.
En waar bleef dat geld?

H. K.

HET WAS EEN VERGISSING.

Aardrijkskunde en... nogmaals het Zoet Gefluit Des Vogelaars.

Het wordt toch wel eens tijd, vinden wij naar onze bescheiden mening, dat enkele voor- aanstaande mensen wat beter op de hoogte van aardrijkskunde komen, alvorens zich te wagen aan aanbevelingen voor emigratie. Daar schijnt een zekere meneer WEISS, die in Soerabaja voorzitter van het I.E.V. is, de Nieuwe Hebriden met Nieuw Caledonië verward te hebben als oord voor emigratie voor Indische Nederlanders. En, alsof dat nog niet genoeg is, dat je mensen in zo'n ernstige zaak als emigreren nog verkeerde voorlichting geeft, strooit deze meneer met kwistige hand het praatje rond, dat er voor de Indo's die Warga-Negara zijn geworden in Indonesië een behoorlijke toekomst is. Het schijnt,

dat die meneer WEISS, behalve niet goed wijs op aardrijkskundig gebied, ook niet goed geïnformeerd is op politiek gebeuren in Indonesië. Blijkbaar is het hier geen nomen est omen, want hij ziet de **behandeling**, die de W.N.'s momenteel van verschillende INSTANTI's ondergaan glad over het hoofd. Mogelijk is hij als leider terzake volkomen ondeskundig, om behoorlijk ingelicht te zijn, van wat er in werkelijkheid gebeurt. Wij behoeven onze lezers maar te verwijzen naar ons artikel „**De aap uit de mouw**” in ons vorig nummer (1) van ons orgaan van dit jaar en naar ons artikel „**juist**” in dit nummer. O, dat zoet gefuit des vogelaars, past daar vooral voor op. „Laat je niet 'n d' luren leggen” zouden wij gevoelig kunnen waarschuwen, zoals ze in Negen Heit de Klok doen. Want er zijn momenteel een „stelletje heren” bezig, om het gefluit des vogelaars zoet, zo walgelijk zoet te doen klinken, dat we er beoerd van worden. Vandaar dat we deze heren maar eens zullen signaleren. Een waarschuwd man telt voor twee, zegt het spreekwoord, maar we zullen niet voor twee, maar desnoods voor tien of meer tellen, dat kunnen we ze op een briefje geven. Want denkt u, waarde lezers, dat een Warga-Negara, indien het hem ooit zou gelukken gelijkgerechtigd te worden (wat wel nimmer zal zijn), zou moeten verdienen, om als Westers-beschaafde te kunnen blijven bestaan? Schrikt u niet. In het orgaan „Pleiter en Vraagbaak” van 15 Februari j.l. stond een aardig overzichtelijk optelsommetje met als conclusie eronder: „De prijzen te Soerabaja liggen lager dan in Batavia. De kosten van LEVENSONDERHOUD te Djakarta voor een gezin van vier personen liggen dan ook HOGER dan R 1750.

EÉN DUIZEND ZEVENHONDERD EN VIJFTIG Rupiah's !!!!) per maand. Nog niet eens gesproken van de schadeposten, welke door de heren rampokkers etc. zo van tijd tot tijd veroorzaakt wordt, want deze „heren” schromen zelfs niet, om op klaarlichte dag te „opereren” en de **politie steekt geen hand uit**, zelfs als ze er bij tegenwoordig is, zoals o.a. bij die aanval van wandadenbedrijvende te Semarang op de Soeara Merdeka en dagblad de Locomotief. Volgens de Haagse courant van 31 Januari waren zelfs twee leden van de militaire politie aanwezig, die echter geen hand uitstaken. Niet voor niets dat zelfs in de Indonesische Pers het vraagstuk van de **toenemende ONVEILIGHEID** in het brandpunt van de belangstelling staat. En dat het met Indonesië

hard bergafwaarts gaat, dat behoeft toch zeker geen nader betoog. In Elseviërs Weekblad van 1 Maart stond o.m. het volgende te lezen.

„De bevolking van de eilanden buiten Java — vroeger buitengewesten geheten — klagen steen en been over gebrek aan belangstelling van de centrale regering voor haar primaire belangen. Op het te Bandoeng gehouden congres van de Partai Sosialis Indonesia onder leiderschap van Soetan Sjahrir, zei een spreker uit de **Daerah Atjeh**, dat de **wegen aldaar in de regentijd zeer geschikt zijn voor het beplanten van rijst**. Een spreker van de **Daerah Benkoelen** verklaarde, dat **Benkoelen thans berucht is wegens de vele tiggers, die er rondlopen**. Een spreker uit de **Daerah Bali** zei verrast te zijn over de **vele luxe wagens, die op Java rondrijden**. Met het daaraan ten koste gelegde geld had men Bali aan de **zo noodzakelijke nieuwe irrigatiewerken** kunnen helpen. En afgevaardigde van **Makassar** zei, dat het anti-Javaanse sentiment onder de bevolking toeneemt (geen wonder -Red.), doordat aan de ontwikkeling van het land zo weinig aandacht besteed wordt. In een beschouwing o.a. van het Nieuwsblad voor Sumatra wordt opgemerkt, dat de **levensaders van Sumatra's Oostkust**, de weg van Belawan naar Medan en de wegen naar het Zuiden **tot kraterachtige modderpoelen zijn vervallen**. Dr. Soeroso, hoofd van de Roemah Sakit Poeroe te Medan (vroeger Koningin Emma-kliniek) heeft in een toespraak voor Radio-Medan medegedeeld, dat van de 4,7 miljoen inwoners van **Noord Sumatra** er **150.000** aan t.b.c. lijden; van de 2 miljoen van **Sumatra's Oostkust** **65.000** en van de 300.000 van de stad Medan **9000**. Al deze patiënten zouden tezamen **alle ziekenhuizen in geheel Indonesië tot het iaatste bed kunnen vullen**. Alleen al ter Oostkust sterven jaarlijks 11.000 mensen aan t.b.c. De tinproductie daalt voortdurend en heeft thans het laagste cijfer sinds Februari 1948 behaalt. Voedselgebrek in Krawang en Bonang; spoorwegen, die nog steeds met verlies werken door o.m. te weinig experts, te weinig materiaal, een surplus van 10.000 arbeiders, 40-urige werkweek, onveiligheid en hoge brandstofkosten; moeilijkheden in de industrie; moeilijkheden op de ondernemingen; moeilijkheden in de havens; hongersnood in Surakarta; voedselnood in de Kleine Molukken.

Gaat u maar door! Rubberproductie, die ongeveer 1/3 van de vooroorlogse is; theeuitvoer die sterk is achteruitgegaan en een ge-

heel stopgezette suikertoevoer. Ach, we zullen er maar mee ophouden; er komt anders geen einde aan. En dan maar in dure auto's rijden! Tja heren, het valt niet mee, om de was nu eens helemaal zelf alleen te doen, he? Maar wij maken ons geen illusies over de toekomst van de Warga Negara's, hoor. Niks, geen enkel illusietje! H. K.

WAT HEBBEN WE GEZEGD!

Dáár begint het al!!!

De door ons eerdergenoemde heer Suchjar Tedjsukmana, thans vice-voorzitter van de Indonesische Kamer van Koophandel en Ondernemers, heeft kortelings geleden op een persconferentie het nieuwe economische programma van de Dewan Madjelis Perniagaan Peroesahan Indonesia (voorheen DEIP -Red.) ontvouwen. Er wordt uitgegaan van de verdeling der Indonesische aanwezige niet-Indonesische ondernemingen en wel: a) die van bijzonder nut zijn voor het land; b) die weliswaar niet nadelig zijn, maar die een ZWARE CONCURRENTIE betekenen voor de Indonesische ondernemingen; c) die een nadelige invloed hebben op de ontwikkeling van de Indonesische nationale economie. Nou, ons dunkt dat onder sub b) wel alle Nederlandse cultuurondernemingen vallen, denkt u ook niet? Veel te zware concurrentie voor onze brave bruine broeders, dus..... Nationalisering! En dan lezen we nog in de Indische Courant van 27 Februari, dat een zekere meneer A. Rachman, hoofd van de olie-exploitatie in Atjeh er tegen opkomt, dat de olievelden in N. Sumatra aan de B.P.M. zullen teruggegeven worden en dat hij vindt, dat de exploitatie moet geschieden door nationale krachten, omdat ze het nu wel zelf kunnen. Dus..... Nationalisering? Wat hebben we gezegd? H. K.

NOGMAALS HET ZOET GEFLUIT DES VOGELAARS.

Emigreren!

Wie gaarne eens inlichtingen wil verkrijgen over Brazilië, als hij op de onzalige gedachte mocht komen, om daarheen te willen emigreren, kunnen wij met een warm hart de missionaris aanbevelen, die onlangs uit de „groene hel”, zoals het weekblad „De Linie” 8 Februari j.l. schreef, was teruggekeerd naar Nederland; terug uit die „legendarische”, **vochtige, gloeiende uithoek onder** de evenaar aan de grens van Brazilië en Peru. Neen, geef **ONS** maar **NIEUW GUINEA!**

H. K.

WAT EEN SMOESJE.

„Tragisch Incident” stond er als aanhef boven een stukje in de Indische Courant. We zullen het hieronder weergeven.

„Dezer dagen heeft zich in een politiepsthuis te Medan een tragisch incident afgespeeld, toen een Chinees, die ondervraagd werd voor een verkeersovertreding, dodelijk werd getroffen door vier kogels uit een stengun van een der politieagenten, die plotseling afging. (Niet die politieagent, hoor, maar wel die stengun -Red.). Zwaar gewond werd het slachtoffer naar het ziekenhuis gebracht, alwaar hij kort na aankomst overleed”.

Wat een smoesje! Vindt u het ook niet hoogst merkwaardig; een stengun die zomaar afgaat en dan precies op die te ondervragen persoon gericht blijkt te zijn? Enfin, het moet als zoete koek geslikt worden. Maar wij weten wel een en ander. We hebben ze medege maakt in hun bravoure-houding met de stengun schietvaardig gericht op onze kinderen van nog lang geen zes jaar, als verwachtten ze een voor hen onmiddellijk dodelijke actie van die arme onnozele schaapjes, die welijks een paplepel nog konden vasthouden. En wij maar bang, dat die sten per ongeluk eens zou kunnen afgaan. Brrrr, we moeten er niet meer aan denken; we krijgen er nog kippevel van. H. K.

VRAAG EN ANTWOORD.

Onder deze titel openen wij in ons orgaan voor onze lezers een rubriek, waarin vragen **uitsluitend over Nieuw Guinea**, voor zover het in onze macht ligt, beantwoord zullen worden. Persoonlijke correspondentie kan hierover niet gevoerd worden. Wij behouden ons het recht voor een en ander verkort al dan niet weer te geven. De bedoeling is, om zoveel mogelijk voorlichting te geven over dit land en wij zullen er steeds naar streven, om dit naar ons beste weten zo goed mogelijk te doen. Redactie.

HAAR OP DE TANDENII

Velen vragen zich af of het nu gerechtvaardigd is om N. Guinea voor ons op te eisen..... en ik spreek nu wel over eisen, maar in feite eisen we helemaal niet. De Indonesiërs eisen. Zij zijn meer eensgezind wat Nieuw Guinea betreft dan Nederland. Wij en onze regeerders, mitsgaders onze gehele boerenfamilie kan een voorbeeld nemen aan die Indonesiërs. Het in Indië alom gehoorde „Irian bij Indonesië” moet spoedig overstemd worden door een krachtig: „Ne-

"derlands N.G. blijft bij Nederland." Ja, het IS gerechtvaardigd, dat we N.G. onder Nederlandse Souvereiniteit houden. WIJ moeten eisen en die eisen van de andere partij met een hoffelijke glimlach naast ons neerleggen. De Nederlandse Souvereiniteit van N.G. staat onomstotelijk vast. Bij het accoord van Lingardjatti werd bepaald dat N.G. niet aan de Ver. Staten van Indonesië overgedragen zou worden zoals de Nederlandse regering in haar verklaring van 16 December 1946 met nadruk heeft vastgelegd. De Indonesiërs hebben toen niet geprotesteerd. Integendeel, zij berustten, blijkens hun brief van 15 Maart 1947. In deze positie is noch door de Renville-overeenkomst, noch door de van Royen-Roem verklaringen verandering gebracht en dit blijkt uit het feit dat de N.G.-kwestie een der agendapunten van de Ronde-Tafel-Conferentie vormde. Dit dan de juridische zijde.

Ook **moreel** staat Nederland sterk, want N.G. is in geologisch, botanisch en zoölogisch opzicht een eigen gebied. De Papoea en Indonesiër zijn twee geheel verschillende rassen. In cultureel opzicht kan N.G. eveneens als een eigen gebied beschouwd worden met duidelijke beïnvloeding van het Melanoderme Oosten. Dit kan zeer in het kort enkele belangrijke punten waar ik niet verder over wil uitwijden.

Maar,..... het allerbelangrijkste is, hetgeen de Papoea zelf wil en wat Nederland tegenover de Papoea **verplicht** is. De Papoea zelf heeft veel gezien en geleerd in de laatste wereldoorlog. Wakker als hij is, zijn z'n ogen verder open gegaan en heeft het gevoel van eigenwaarde bij hem verhoogd. De Papoea vraagt zich echter doodsbenauwd af: „Zal het mij vergaan als de Ambonnees?"

Deze schuldlast mogen en kunnen wij niet op onze, toch al zo zwaar beladen schouders bij nemen. Dit zou misdadig zijn. De Papoea heeft het volste vertrouwen in de toekomst, indien zij niet uitgeleverd zullen worden aan hun Indonesische vijanden. Deze afkeer is te verkennen want de Indonesiërs beschouwen de Papoea als een minderwaardig ras en het „Papoea bodok" ligt hen in de mond bestorven. De Sultan van Tidore gebruikte destijds Noord-Nieuw-Guinea als een gebied voor de slavenjacht. De Papoea is door hen mishandeld en geslagen, wat van Nederlandse zijde nimmer is geschied. Dit is enige eeuwen het geval geweest en eerst het Nederlandse bestuur heeft hieraan een eind gemaakt. Bovendien voelt de Papoea dat zijn achterstand bij de Indonesiërs voor een deel

veroorzaakt is door het feit dat Nederland zijn aandacht in hoofdzaak op Indonesië richtte. De Papoea loopt nog naakt, omdat de Indonesiër kleren aan heeft, verklaarde de heer Jouwe, de afgevaardigde secretaris van de Papoea-delegatie op een persconferentie. Wij mogen de Papoea-bevolking niet als vee verkopen. Handhaving van Nederlandse souvereiniteit is niet alleen gerechtvaardigd; maar is ook niet meer dan een kwestie van politiek fatsoen tegenover het zeer bevriende Papoea-volk. Overdracht van de Souvereiniteit aan Indonesië zou een daad van politieke immoraliteit zijn en tevens tekort doen aan ons nationaal zelfrespect. Van progressieve zijde wordt N.G. veelvuldig als een onvruchtbaar en uiterst ongezond, dus economisch waardeloos gebied afgeschilderd, maar dit is „bewuste" volksmisleiding.

Het doel van deze progressieve propaganda is duidelijk. Men wenst N.G. aan de Rep. Ind. af te staan in de hoop op deze wijze de nationalisatie der Westerse bedrijven — waarmede het fiasco van de progressieve Ind. politiek volledig zou zijn — nog enige tijd uit te stellen.

De Indische ondernemers steunen deze progressieve politiek krachtig. Het politiek eigenbelang der progressieven en het financieel belang der Indische ondernemers gaat hierbij hand in hand, socialistisch en broederlijk verenigd in de strijd tegen het nationaal belang.

De waarheid is echter anders. N.G. IS NIET een waardeloos gebied, integendeel. Uit een voorlopig onderzoek is gebleken, dat er op geheel N.G. (25 x Nederland) vele mogelijkheden zijn. Een gebied van 4 x Nederland b.v. ten Zuiden van het kustgebergte tussen Demta en de Mamberamo is een gebied van 100.000 ha geschikt voor mechanische landbouw.

Zeker er zijn vele moeilijkheden en er moet veel voorbereidend werk geschieden. Maar als we het aanpakken, zullen vele honderduizenden Nederlanders van ons overbevolkte land er een goed bestaan vinden. Er is nog nooit iets volbracht, zonder dat het werd aangepakt en we kunnen een voorbeeld nemen aan de Joden in Palestina, die dorre vlakten in vruchtbare landstreken veranderden. Zoals onze voorvaders Java tot een der prachtigste eilanden van de archipel maakten, zo kunnen wij het met N.G. Bovendien beschikken we heden ten dage over meer middelen, dan waar onze voorvaders over konden beschikken. Laten we ook zorgen, dat Nederlandse pioniersarbeid niet aan

vreemde landen als Canada, Australië en Nw. Zeeland, maar aan het Koninkrijk der Nederland ten goede komt.

Nieuw-Guinea vraagt om mensen die HART voor dit land hebben. Die er niet komen, om carrière te maken en die niet komen voor een promotie. Aan hen heeft N.-Guinea niets. De Hollandse boer als ruggegraat voor een nieuwe landbouw op Nieuw-Guinea....., dat is een ideaal en dáár moet het heen, alleen, nu nog niet. Nieuw-Guinea heeft momenteel mannen aan het bestuur, die om de drommel wel weten, wat ze willen, maar ze zitten letterlijk om alles verlegen. Geld, personeel, machinerieën, transportmiddelen en noem maar op. Nederland heeft in Nieuw-Guinea een roeping, die blijft bestaan, zolang, tot ook de Papoea de volle wasdom heeft bereikt. Die verantwoordelijkheid kunnen wij ons niet van de schouders werpen. De Papoea heeft de vruchten van de beschaving geproefd; verwacht zijn heil van ons en zal ons ten allen tijde aansprakelijk blijven stellen voor wat er met hem geschiedt.

Strategisch bezit Nederland in N.G. een sleutelpositie van de eerste rang, die het in internationaal aanzien verhoogd en in gewicht aan de conferentietafel doet toenemen. We hebben nu lang genoeg tijd gehad, ons zelf te beloven de Papoea's wat minder schandalig in de steek te laten, dan de Ambonnezen. We moeten hard gaan bijten, zonder onze tanden te breken. Wij hebben grote verplichtingen tegenover de Papoea. De Papoea vertrouwt ons.

Aan de Papoease-delegatie, die enkele maanden in Nederland heeft vertoefd, is o.a. aan de heer Nicolaas Jouwé de vraag gesteld: „Wat is het mooiste dat jullie hier uit Holland naar N.G. meenemen en Nicolaas antwoordde: „De overtuiging, dat Zwart en Wit gelijk zijn! **We hadden dat wel gehoord maar wisten niet dat men dit in Nederland zo natuurlijk vindt.**”

„Maar zoiets is toch logisch en natuurlijk, Nicolaas?”

„Ja zeker, maar in Amerika ziet men dat met de Negers nog niet in. En in Zuid Afrika niet met de Autochtonen. En in Australisch-Nieuw Guinea is dat ook niet zo. Niet eenmaal hebben wij in deze maanden in Nederland gemerkt, dat een blanke ons uit de weg ging en dat zullen wij nooit vergeten. De heer Jouwé zeide ook: „Wij Papoea's houden niet van Indonesiërs, dat deden we nooit en de Indonesiërs houden niet van ons. Kunt u zich voorstellen dat men mensen, van wie men houdt, als slaven rooft? Dat deden de Sul-

tans; iedere Papoea weet dat.”

LEZER, zo denkt de Papoea en wij vragen u..... hoe denkt u erover?

Bent u het met de Papoea's eens? Bent u het met ons eens??? Zo ja, sluit u bij ons aan en laten we gezamenlijk vechten. Laten we vechten voor de Papoea's en laten we vechten voor N.G.

N.G. hopeloos wild en grandioos mooi! Het is een land, waard om voor te vechten en er een offer voor te brengen. Een offer, dat alle voorgelachten geweigerd hebben te brengen!!!
J. H

SLAAT DE HANDEN INEEN!

Over Urker vissers en nog wat....

„Wij zijn maar een kleine minderheidsgroep en worden, toch niet gehoord.....” Dit is de verzuchting, die wij helaas nog steeds horen slaken, wanneer „Indische” Nederlanders worden aangespoord om toch een kleur te bekennen. Soms is het bedoeld als een zwakke noodkreet, als van een „drenkeling”, die er van overtuigd is, dat hij zal verdrieken in een ondergelopen greppel. Maar wij, die dat telkens weer te horen krijgen, ons klinkt het in de oren, als ontevreden geknor van een mestvarken, dat met een trap wordt aangespoord, zijn laatste gang **ook eens op eigen poten** af te leggen.

Dit, Lezers(essen), is de harde realiteit. Doch er móet een einde komen aan die lethargische politiek van: „Soedah, laat maarr...!” en van: „En dhán, wat wil je ààn dhoen...?” Kijkt maar eens om u heen: de Friezen, de Ambonnezen.....! Goed, ook hen gaat het niet altijd voor de wind en nog, vele malen zullen zij worden ondergedompeld. Ook nu weer probeert de regering zich op goedkope wijze van de Ambonse, oud-KNIL militairen te ontdoen. Maar hoe dan ook, het voorname is, dat er thans **aandacht aan hen wordt besteed!**

Zijn de **Urker vissers**, in Argentinië, niet een oneindig veel kleinere groep? Maar hoe vreemd?! Binnen zeer korte tijd hebben zij de aandacht van de gehele wereld op zich weten te vestigen. De Argentijnse Luchtvaart Mij. zelf, heeft een vliegtuig beschikbaar gesteld, teneinden? **de burgemeester van Urk over te laten komen**...!!! Actie's voor inzamelingen werden in allerijl op touw gezet, comité's gevormd etc.

Kunnen wij, „Indische” Nederlanders zeggen, dat onze wensen t.a.v. Nw.-Guinea belangrijk gehoor vinden? Met schaamrood op de kaken zult u dan moeten bekennen: „Neer,

men zegt ons, dat Nederland te arm is....." Is het probleem der „Indische" Nederlanders en van ons nageslacht dan niet minstens even urgent als b.v. de „Friese taalkwestie" of die van „Zondagsrust"?!

Het zwaartepunt ligt echter geheel ergens anders. Juist **omdat** wij potentiëel zoveel zouden (kunnen) bereiken, moet onze kracht worden gebroken. Onze wensen, om N.G. tot ons Vaderland te maken, passen niet in het kader van de Nederlandse politiek. Immers, de bevolking van N.G. zou dan een culturele sprong maken van ca. 20 jaar. Derhalve is ook hier het motto: „Verdeel en heers", weer op haar plaats.

„Verdeel", in de meest letterlijke zin, naar: Indonesië, Nederland, Brazilië, de Hebriden, Madagascar, en in de toekomst wellicht nog vele andere gebieden. En om te kunnen „heersen" doet men ons geloven, dat wij inferieur zijn, dat onze diploma's geen klap waard zijn, hier in Holland. Op de Arbeidsbureaux behandelt men ons al dan niet met de grootste voorkomendheid; maar aan de slaaf komen? Ho maar! („..... ook wel „Indische" Nederlanders, mits géén Indonesische typen.....!!)

Ook de vlieger van financiële onmacht gaat dus niet op, zolang Nederland nog voor miljoenen dirigeert naar „hongerend India", Noord-Italië;..... zolang het nog carillons kan opbrengen voor Amerika.

„Zolang er in Nederland nog 6 à 8 miljoen, die zich Christenen noemen, onbewogen toezien en dulden, dat duizenden in hun eigen midden, totaal berooid, géén recht kunnen krijgen, is deze naastenliefde slechts lariel!"

Dit waren, samengevat, ongeveer de woorden, welke **Pater W. Loop**, Montfoortaan uit Haarlem, sprak voor de K.R.O., in een fel betoog.

Ook de heer **Evert Vermeer** heeft voor de „Vara" een beroep gedaan op de menselijkheid, jegens de „Indische" Nederlanders. Nog anderen hebben het reeds voor ons opgenomen. En zouden de vertegenwoordigers van deze eigen groep nu achterblijven? Dat mag nooit!!

Deze lichtpunten, hoe zwak ook, zijn niettemin de onmiskenbare voortekenen van de dageraad, die eindelijk eens over onze „duisternis" begint te gloren. Het waarnemen ervan geeft de burger moed en wij willen dan ook uitroepen: „Gij lieden, die onze doelstellingen en idealen ook als uw levensbelang beschouwt, ontwaakt nu eens! Schudt die loomheid van u af en laat u niet als speelbal gebruiken, door personen, die met mooie

leuzen en beloften enkel en uitsluitend hun eigen belangen willen dienen. Anderen hebben **uw stem** slechts nodig bij de a.s. verkiezingen!"

Nog tē veel onder ons zijn behept met de opvatting: „Ieder voor zich en God voor ons allen"....., zolang zij hun bord rijst nog maar hebben.

Daarom dus: **Slaat nu de handen ineen!** Schaart u onder het **Oranje-wit-zwart** want:

— WIE LEVEN WIL, MOET OOK DURVEN STERVEN!!!! —

Boeng.

Zijt gij reeds drager van onze

S.N.G.V.N. Speldjes en Broches?

Waarom niet?

Deze staan in de kleuren

ORANJE—WIT—ZWART

Betekenis:

Nieuw-Guinea (symbolisch voorgesteld door S.N.G.V.N.) te brengen uit de duisternis - ZWART - tot het licht - WIT - onder het ORANJE-HUIS. -

Leden en Niet-leden kunnen ze dragen, indien ze het Behoud van Nieuw-Guinea wensen.

Mededelingen

van het Stichtingsbestuur

Herhaaldelijk ontvangen wij brieven van personen, die zich bij onze Stichting wensen aan te sluiten, omdat zij zich geheel kunnen verenigen met de doelstelling. Zij kunnen echter de contributie niet betalen, maar wensen toch medestrijders te zijn.

Ook ontvangen wij dikwijls brieven van leden, die steeds enthousiast en met overtuiging voor de Stichting hebben gewerkt, met de mededeling, dat zij zich door financiële omstandigheden genoodzaakt zien als lid te moeten bedanken. Zij vragen dan tevens of zij in ieder geval regelmatig het orgaan mogen ontvangen, omdat zij niet alleen medeleven, doch actief willen blijven werken voor de Stichting.

Wij kunnen u mededelen, dat wij van de beginne af aan hiermede rekening hebben gehouden. Wij hebben dit echter niet wereldkundig gemaakt, omdat wij in een beginstadium van ons Stichtingsleven verkeerden. Bij de aanvang reeds hebben wij in onze Stichting **minvermogene** leden. Wij zijn absoluut op de hoogte van de moeilijke omstandigheden, waarin de uit Indië gekomenen verkeren. Zolang zij met hun kleine inkomens nog in

de hotels, pensions of kampen verblijven, hebben zij nog een zakgeld. Zij dragen immers slechts 60 % van hun inkomen bij in de kosten voor hun levensonderhoud en onderdak. Niet zodra komen zij in een eigen huishouding of dan is schraalhans keukenmeester en dan komen de misères. Dit is treurig maar waar.

Weet echter dit, dat onze Stichting is opgericht dóór, óm en vóór de kleinen. Wij wensen op te komen voor de belangen **juist van deze kleinen** en wensen met hen een Vaderland te scheppen in Nieuw-Guinea. Voor de kleinen wordt nooit iets gedaan. Deze worden, om niet met grove woorden te spreken, verwaarloosd.

Wij schrijven al deze ernstig willenden dan ook als „minvermogende” leden in. Op de beter gesitueerde leden deden en doen wij steeds een beroep, om wat meer dan hun contributie te geven, opdat wij de kosten van ons orgaan, welke ook onze niet-betalende leden **moet** bereiken, kunnen betalen. Er zijn ook nog duizenden in Nederland en elders, die van onze Stichting niets afweten. Ook hen moeten wij bereiken, opdat zij straks niet zullen kunnen zeggen, dat zij van niets af weten.

Het bovenstaande is niet alleen bedoeld voor de uit Indië gekomenen, doch ook voor alle Nederlanders, die zich met de doelstelling van de Stichting kunnen verenigen en het ernstig menen, om Nieuw-Guinea tot hun Vaderland te bestemmen en aldus te willen leven in volkomen harmonie met- en assimilatie aan de autochtone bevolking van dat land.

Wij mogen ons inderdaad gelukkig achten, dat er zo velen zijn, die dit begrijpen en ons, al ware het met f 0.10 per maand méér dan hun contributie, tegemoet komen. Tot voor kort hebben wij dit slechts onder elkander moeten doen en konden nog niet op de steun van goede gevers rekenen. Wij zijn echter ook niet op bedelen uit. Wij willen **tonen**, dat wij kleinen, met de gebrekkige middelen die ons ten dienste staan, ons doel toch weten te bereiken. Hiermede tonen wij tevens fut en ruggegraat te hebben en wat voornamer is; dat het ons ernst is in ons streven.

Ware het eerst, dat wij het gemis voelden van een ervaren redacteur die zich con amore aan onze Stichting wil geven, thans mogen wij ons gelukkig prijzen er één te hebben, die niet alleen de redactie van ons orgaan op zich wil nemen, doch zich ook geheel wil geven aan onze Stichting.

Thans zijn wij weer een stap verder gekomen, want wij hebben nu ook financiële steun mogen krijgen van een zeer vooraanstaande persoon. Hij deed ons niet alleen een belangrijke gift toekomen, maar heeft zich ook als donateur van onze Stichting doen inschrijven. Het is namelijk Jhr. G. C. Quarles van Ufford, wien wij ook langs deze weg onze bijzondere dank betuigen. Zijn HoogEdelGestrenge gaf ons toestemming hem voor te stellen aan onze leden. Wij ontvingen n.l. daarvoor uit Zijn EdelGestrenge's hand een circulaire, die wij hieronder afdrucken.

L.S.

Mijn oordeel en beschouwing in zake de huidige wereldproblemen zullen wellicht enig gewicht in de schaal leggen, indien ik u ter oriëntering van mijn persoon en carrière het volgende onder de aandacht breng.

Als 87 jarige mag ik mijn oordeel en kennis gronden op een langdurige en veelzijdige ervaring, zowel op politiek, militair, als op zakelijk gebied zoals uit onderstaande gegevens blijkt.

Van a-z werd in zake ons beleid in de Londen gehouden defensie-commissie mijn advies in zake onze Vloot gevolgd, waarvoor ik van bevoegde zijde een HARTELIJKE dankbetuiging mocht ontvangen.

Ruim 16 jaar diende ik met veel genoeg en ambitie bij de Marine, eerst als adjudant van 2 commandanten op reizen naar West-Indië en via Rio de Janeiro naar de Oost en voorts achtereenvolgens bij de hydrographie in Indië, bij de **torpedodienst** en op het **artillerie instructieschip** in Nederland en tenslotte 4 jaar aan het Departement van Marine te Batavia. Ik verliet daarop de Dienst en aanvaardde daarop een benoeming tot Inspecteur bij de Hollandse Stoombootmaatschappij, waaraan ik de voorkeur gaf boven de benoeming tot leraar in de artillerie aan het Koninklijk Instituut.

Bij de Holl. Stoombootmij. maakte ik snelle promotie tot chef van het cargadoorskantoor en waarnemend Directeur. Mijn toekomstige Directeurschap gaf ik echter in 1901 prijs op dringend verzoeg van de N.H.M. om tot eerste Directeur te worden benoemd van de opgerichte Mij. ZEEHAVEN en KOLENSTATION SABANG, waarvan ik thans nog steeds Voorzitter en gedel. Commissaris in functie ben.

Voorts ben ik VOORZITTER-COMMISSARIS geweest van de volgende Maatschappijen verschillende waarvan ook mede-oprichter! **Amsterdamse Superfosfaat Mij. — Nederl.**

Grondbriefbank – De Landbouw Mij. Soekowono – de Tabak Mij. Krapoh – De Ver. Chemische Fabrieken – De Nederlandse Brand en Zee assurantie Mij. van 1842 – alsmede voor de eerste wereldoorlog Commissaris van de **Ned. Duitse Telegraaf Mij.** – **De Handel Mij. Kerkhof en Co.** en **Directeur van de N.V. Deutsche Marmorwerke.**

Ook ben ik thans nog voorzitter en mede-oprichter van het **Bureau voor Handelsinrichtingen** en van het **GENERAAL VAN HEUTSZ-FONDS** beiden te Amsterdam. Vanaf het besluit van het Bestuur van de **Kenemer Golf & Country-club** tot vestiging in Zandvoort, werd ik op dringend verzoek Voorzitter, aldus voor het sluiten van erfpachtcontracten, bouw van het clubgebouw enz. en bekleedde dit voorzitterschap gedurende 16 jaar.

OP POLITIEK GEBIED ben ik lid geweest van de **PROVINCIALE STATEN VAN NOORD-HOLLAND** en door deze ged. 27 jaar benoemd tot lid van de **RAAD VAN TOEZICHT op DE PROV. BEDRIJVEN** en de laatste jaren tot **Gedelegeerde van deze Raad.**

Tot mijn 75ste jaar was ik lid van de **Bloemendaalse Gemeenteraad.**

Ongeveer 45 jaar geleden werd ik door de N.H.M. aangezocht om President te worden van de Factorij te Batavia, terwijl ik gedurende en kort na de eerste wereldoorlog tot tweemaal toe werd uitgenodigd om **Directeur** dezer Bank te worden, wat ik niet aannam in verband met mijn talrijke overige functies. **ONDERSCHEIDINGEN: Officier in de Orde van Oranje Nassau, Ridder van de Ned. Leeuw** en begiftigd met de kleine, zowel als met de grote gouden medaille van de Mij. van Handel en Nijverheid.

Gedurende vele jaren was ik ook Voorzitter van het **Atjehinstituut v/h Kol. Instituut.** Als zodanig werden op mijn kosten uitgegeven het „Overzicht van de ontwikkeling van Atjeh sedert de Pacificatie van 1923–1930 door J. P. Grondrijp.

Thans vind ik mij hoofdzakelijk aan de nationale en sociale belangen door zoveel mogelijk in geschrift en belangrijke financiële steun te verlenen aan Stichtingen als **DOOR DE EEUWEN TROUW**, het **Nat. NIEUW GUINEA COMITÉ. RIJKSBEHOUD, DE VADERLANDSE KRING** enz., benevens een 70-tal vaste contributijs aan instellingen van liefdadigheid.

Bloemendaal, 1 Februari 1952,

Jhr. G. C. Quarles van Ufford.

Nogmaals Zeer HoogGeachte Heer Quarles van Ufford, namens alle leden betuigen wij U onze bijzondere dank.

Langs deze weg mogen wij onze leden dankzeggen voor het feit, dat zij Stichtings-discipline getoond en gedaan hebben, wat het Stichtingsbestuur van hen heeft gevraagd. Laten wij dit houden! Ende dispereert niet! Ook de contributies komen schitterend binnen. Wat wij onze leden willen vragen is echter dit, dat zij geen gelden moeten versturen in brieven. Dit brengt alleen maar moeilijkheden. Voorkomt deze.

Verder vragen wij U geen postwissels te zenden. Deze kosten U meer. Doe het via onze postgiro, zoals zulks op de voorpagina vermeld staat. Het is voor U en voor ons veel gemakkelijker en bespaart tijd aan onze controleur.

Brieven, gericht aan ons Secretariaat dienen voorzien te zijn van duidelijk geschreven naam en adres van de afzender.

Vele leden doen ons regelmatig krantenknipsels toekomen. Dit wordt door ons ten eerste op prijs gesteld en wij hopen dat velen dit goede voorbeeld zullen volgen en ons alles wat van belang is voor de Nieuw-Guinea zaak toen toekomen.

Van harte dank!

Reeds verschillende malen werd door ons een inschrijvingsbiljet ingevuld ontvangen en bleek de betrokkene reeds lid. De bedoeling van dat inschrijfbiljet is, dat U het met het orgaan doorgeeft aan vrienden of kennissen en dat zij het invullen en lid worden.

Wij verzoeken beleefd om voorkomende adresveranderingen van de leden zo spoedig mogelijk aan ons op te geven. We krijgen nog dikwijls post „onbestelbaar” terug.

Leden laat U zich niet spannen voor een of ander politiek wagentje. Er zijn namelijk personen, die zichzelf gaarne door U willen laten kiezen voor de Kamer. Zij hebben mooie leuzen en verkondigen U voorvechter te **ZULLEN** zijn. Tot nog toe hebben zij echter nog niets gedaan voor de in Indië geboren Nederlander.

Willen wij straks onze keuze bepalen en onze stem uitbrengen, wel aan, er zijn genoeg politieke partijen en personen op wie U straks Uw stem zult kunnen uitbrengen. Wij zullen U wel op tijd van advies dienen.

Het Stichtingsbestuur.

NIEUW-GUINEA ACTUALITEITEN.

WIST U?

- dat het in Indonesië de goede richting opgaat nu het heft daar hoe langer hoe meer in Chinese handen komt;
- dat Ambon een grote welvaart tegemoet gaat, omdat een zekere John Lee, die thans Chinese-Indonesiër is, tot maritieme commandant in de Molukken is benoemd;
- dat deze man destijds de grootste wapensmokkelaar tussen Singapore en Sumatra is geweest;
- dat die John Lee, naar men zegt, de wanhoop is geweest van vice-admiraal Pinke en nu de wanhoop van zijn mede-autoriteiten;
- dat de Chinezen op Ambon het geld beheeren;
- dat de electriciteitsvoorziening van Ambon in handen is van een Chinees;
- dat het niet onmogelijk zal zijn wanneer Mao Se Toeng hier ook wat te zeggen zal krijgen;
- dat per „Kota Baroe”, op 16 Febr. j.l. wederom een **motor-polikliniekboot** naar N.G. werd vervoerd;
- dat dit 4 ton metende vaartuig is bestemd voor het zendingstation JOKA aan het Sentanimeer;
- dat het ligging biedt aan 4 patiënten en na een rondvaart door het ca. 140 km. lange meer, in 4 uren te Joka terug kan zijn;
- dat het hier betreft de vierde schenking der stichting SIMAVI en derhalve gedoopt is: „Simavi IV”;
- dat aan boord der „Kota Baroe”, zich ook bevond, de uitrusting der expeditie van dr. Brongersma, uit Leiden, die een onderzoek gaat instellen naar de **vlindersoorten** op N.G.;
- dat zich momenteel op N.G. bevinden: ruim **6 Papoeabataljons**; meer dan **10 Europese Lagere Scholen**; enkele **MULO's, landbouwscholen, twee ambachtsscholen** en zelfs reeds een **H.B.S.**;
- dat het aantal scholen met Maleise voertaal aan het afnemen is;
- dat de **copra** in de opslagplaatsen ligt te **rotten**, omdat de kustverbindingen zo slecht zijn;
- dat het geld, bestemd voor verbetering der kustvaart, echter wél werd besteed aan de bouw van een **hotel van 8 ton** en een **tennisbaan van f 60.000.** — (Ned. Crt.II); maar,
- dat de Indische DETA-contractanten in **krotten** werden ondergebracht en er maar enkele honderdtallen gulden voor verbetering wordt besteed;
- dat nu de Nederlandse regering overweegt, in N.G. **500 Brits-Indiërs** als werkrachten te importeren, omdat..... de Indische Nederlanders „niet deugen”.....;
- dat er in Nederland een film draait over Nw.-Guinea;
- dat daarin echter iedere glimp van kolonisten-nederzettingen angstvallig schijnt te worden vermeden;
- dat het ons echter bekend is, dat de omgeving van **Manokwari** de beste gronden biedt en dat de verhouding tussen Papoea-bevolking en Indische-Nederlandse kolonisten er **uitstekend** is;
- dat de wrijving tussen autochtonen en Europeanen, **bij Hollandia**, wordt **voorzakt**, doordat deze **laatsten** in het viswater der Papoea's zitten;
- dat wij ons afvragen, of de regering niet **moedwillig** bezig is, ons van deze voorlichting te onthouden.....??!!

J. M.

HEEFT DIT BLAD VOOR U GEEN

WERPT HET DAN NIET WEG, DOCH

WAARDE (meer)?

GEEFT HET DOOR AAN ANDEREN!!

Druk: „Roco”

I.D.No. 199

VERTROUWELIJK.

OP KAART
ACD/ 90
DAT: 4/6 52
PAR: 27

6.19.2
25.22
29 FEB 1952
661
05.26
D/132322

Betreft: Stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland"

28 FEB. 1952

Hierbij wordt toegezonden één exemplaar van het door de stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland", uitgegeven, in de Nederlandse taal gesteld, blad, "De Nieuw-Guineër" No. 1 - 1952 van de 2de jaargang.

Zoals bekend mag worden verondersteld, werden i.v.m. de minder gunstige financiële omstandigheden der stichting, na No. 7 van de 1e jaargang November 1951, geen nummers van het blad meer uitgegeven.

Naar uit een mededeling - op de pagina's 8 en 9 - van het stichtingsbestuur van het N.G.V.N. kan blijken, is thans als redacteur aan het blad verbonden, H. Kepper, oud-redacteur van "De Indië Bode", wonende te Amerongen, die tevens ook zitting heeft in het landelijk bestuur der stichting (zie pagina 16)

Opmerkelijk in deze mededeling is de navolgende passage; en dan wel in het bijzonder de dezerzijds onderlijnde woorden:

"Wij wensen hierbij de nadruk te leggen op het feit, dat wij geen AMUSEMENTSCLUB zijn, geen HANDELSZAAKJE (Inkoop- en Technisch bureau) hebben en niet wensen te werken met in costuum geklede zgn. commandotroepen."

Met betrekking tot de inhoud van het blad, zij verder opgemerkt, dat, - met uitzondering dan van het artikel "Wat is Uw eigen Wens" -, de daarin opgenomen artikelen in minder heftige anti-Nederlandse bevoordingen zijn gesteld, dan in de vroeger uitgegeven nummers. Het hierbedoelde artikel, dat getekend is met "Jac", is, naar taal en redactie te oordelen, geschreven door de voorzitter van het stichtingsbestuur R.A. Jacobs.

In dit nummer, dat één dezer dagen per post aan de leden der stichting werd verzonden, is ingesloten de door het stichtingsbestuur uitgegeven "Circulaire no. 3 van 18 Februari 1952".

Uit het op deze circulaire vermelde financieel overzicht tot ultimo December 1951, welk overzicht echter niet getekend is, blijkt, dat de financiële positie der stichting allesbehalve gunstig genoemd kan worden.

Tevens is in dit nummer ingelegd een gedrukt exemplaar van een door de "Vaderlandse Kring" uitgegeven "Manifest aan het Nederlandse Volk", met antwoord kaart.

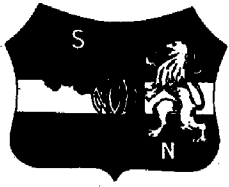
In een mededeling op de evenbedoelde "Circulaire No. 3" wordt door het stichtingsbestuur bij de leden erop aangedrongen, wanneer men met de inhoud van het "Manifest" accoord kan gaan, de antwoordkaart, welke voorzien is van het stempel der stichting, ingevuld terug te zenden. Bij een eventueel tekort aan antwoordkaart kunnen deze bij het stichtingsbestuur van het

-N.G.V.N.-

N.G.V.N. worden aangevraagd. Einde.

Aan B.V.D.

WPH / A

STICHTING

132322

„Nieuw-Guinea Verbond Nederland”

ALGEMEEN SECRETARIAAT: JUBILEUMPLEIN 21, TELEFOON 44774 - ROTTERDAM
Bankrekening: Ned. Handel-Mij., Rotterdam - Giro 709 (Ned. Handel-Mij.)

BUREAU S.N.G.V.N. Claes de Vriesolaan 73a

Ressort telf. K. 1800 - No. 52462 - ROTTERDAM.

Correspondent

C I R C U L A I R E N o . 3 .

195

Ref. No. ALLE S.N.G.V.N. LEDEN.

Bijlage

Nu alle gegevens in ons bezit zijn kunnen wij U een overzicht geven van onze financiële positie op ULTIMO DECEMBER 1951. (Hieronder opgenomen).

Zoals ge ziet heeft de Stichting op dat ogenblik een nadelig saldo van f 1086,46
aan achterstallige contribuanten wegens beleid Ressortsbesturen 504,-
Indien die contributies waren geïnd zou het nadelig saldo zijn f 582,46
Dit bedrag zouden wij schuldig zijn aan de persoon, die ons door een lening in de gelegenheid stelde de Stichting op te bouwen (restant thans f 278,-) en door het drukken van onze kantoor- en schrijfbehoeften.
De persoon aan wie wij ons Stichtingskapitaal, hetwelk wij geleend hebben, laat de afbetaling geheel aan de mogelijkheid van onze Stichting over, terwijl de drukkerij, waar wij onze kantoor- en schrijfbehoeften hebben laten drukken (f 303,64) ons in de gelegenheid stelde deze schuld maandelijks af te betalen.-

Leden, gij moet weten en begrijpen, dat de Stichting in den beginne is gestart zonder enig eigen kapitaal en met slechts eenvoudige, arme leden die met moeite hun gulden contributie kunnen betalen, doch een groot verlangen hebben naar een Vaderland in Nieuw-Guinea om daar met de autochtone bevolking in absolute harmonie en assimilatie wensen te leven.-

Er waren inmiddels vele leden tot onze Stichting toegetreden, die het met de doelstelling onzer Stichting niet zo nauw namen en er een ronselstichting, amusements-club enz., enz. van hebben willen maken, zoals U dit heeft kunnen lezen uit onze circulaire.

Wij hebben er zwaar op in moeten hakken. Thans hopen wij te mogen kunnen bouwen en vertrouwen op onze leden, dat het eerder voorgevallene zich niet meer zal herhalen. Wij bouwen en vertrouwen op U dat gij U bij de Stichting hebt aangesloten met de VASTE WIL en de VOLLEDIGE ERNST te strijden tot het bereiken van ons doel.

Dat gij eensgezind, in eendracht en saamhorigheid een eenheidsfront wilt vormen en de ketting mede zult willen smeden met degelijk materiaal, die door niets en niemand verbroken zou kunnen worden.

Dit kunnen wij alléén doen wanneer wij allen bovenvermelde regelen naleven en onze Stichtings-discipline handhaven.

Bevendien is het van het grootste belang, dat gij U aan Uw financiële verplichtingen jegens de Stichting houdt en op tijd Uw contributie betaalt. Wij zullen U hiervoor in de gelegenheid stellen, door ook op tijd U toe te zenden een postgiro-formulier. Onze correspondenten zullen ook hun best doen, zoals zij dat tot op heden hebben gedaan. WERKT GIJ ALLEN MEDE. Wij weten dat gij dit reeds hebt gedaan, want hierdoor zijn wij thans zover gekomen, dat wij weer op volle toeren kunnen draaien. Wij danken dan ook allen die hieraan hebben medegewerkt.

Rotterdam, 18 Februari 1952.-

Het STICHTINGSBESTUUR.

Z . O . Z .

WERK HARD MEDE AAN DE VERKOOP VAN ONZE INSIGNES. DOET UW BEST.-

FINANTIEEL OVERZICHT per ULTIMO DECEMBER 1951.

Inkomsten:	:	Uitgaven
Geleend aan kapitaal	f 403,98	Terugbetaling geleend ka-
Contributies	f 1934,46	pitaal
Donaties	f 110,65	exploitatie orgaan
Steunfonds	f 56,80	voor vergaderingen en voor-
Bijdragen orgaan	f 104,-	drachtavonden
Opbrengst vergaderingen	f 63,60	aankoop S.N.G.V.N.insignes
en voordrachtavonden	f 14,-	Kantoor- en schrijfbehoeft-
Verkoop insignes	f 135,85	ten
Voorraad insignes	f 1086,46	Porto brieven enz.
NADELIG SALDO	f 3009,80	Inventaris
		Achterstallige contributies
		restart schuld (Kapitaal)
		<u>f 3009,80</u>

BEZITTINGEN	:	SCHULDEN
Deposito Nederl. Handel My	f 108,89	restant kapitaal schuld
Voorraad S.N.G.V.N.insignes	f 135,85	aan drukkerij voor orgaan
NADELIG SALDO	f 1086,46	" voor kantoor- en
		schrijfbehoeften
		" voor programma's
	<u>f 1331,20</u>	<u>f 1331,20</u>

Achterstallige contributies leden

Ressort Rotterdam.....	over October t/m December 1951	f 263,-
Ressort Den Haag.....	" October t/m December 1951	f 72,-
Ressort Deventer.....	" October t/m December 1951	f 53,-
Ressort Valkenburg.....	" November en December 1951	f 52,-
Ressort Zandvoort.....	" November en December 1951	f 30,-
Verspreide leden over October t/m December 1951.....		f 34,-
	t o t a a l	<u>f 504,-</u>

VERKOOP T G I J O N Z E I N S I G N E S O O K ! ! ! ? ? ?
 De insignes staan in de kleuren ORANJE-WIT-ZWART. Betekenis is Nieuw-Guinea (symbool voorgesteld door de initialen S.N.G.V.N.) ten brengen uit de duisternis (ZWART) tot het licht (WIT) onder het Oranje-Huis (ORANJE). De insignes kunnen door een ieder, die Nieuw-Guinea onder Nederlandse souvereiniteit wensen te behouden, worden gedragen.

In de organen zult U aantreffen manifesten en kaarten van de VADERLANDSE KRING (Voorzitter Lt. Adm. C.E.L. HELFRICH). Wij werken met hen samen omdat het onze goedkeuring wegdraagt. Vult daarom de kaarten in, omdat wij overtuigd zijn, dat het ook Uw goedkeuring heeft. Hebt ge tekort, vraagt ons dan om toezending van nog meer kaarten, welke voorzien zijn van ons stempel. Doet ook in deze Uw best, want gij steunt onze en Uw belangen.

132322

MANIFEST

aan het Nederlandse Volk

Het Algemeen Hoofdbestuur van de Vaderlandse Kring, ernstig ongerust over het uiteindelijke resultaat der aanstaande besprekingen omtrent de status van het huidige Nederlands Nieuw-Guinea, richt zich tot het Nederlandse volk met een ernstig en dringend beroep, al het mogelijke te doen om de regering te bewegen het Zelfbeschikkingsrecht der Volken te handhaven en de Rechten van de Mens, ook die van de bewoners van Nederlands Nieuw-Guinea, te respecteren.

Overdracht van onze souvereiniteit over dit gebied aan de Republiek Indonesia zou getuigen van een volkomen gebrek aan verantwoordelijkheidsbesef tegenover de Inheemse bevolking, waarvan onomstotelijk vaststaat, dat zij niet wenst te leven onder het gezag-dezer Republiek.

Overdracht der souvereiniteit zou een nieuwe schending betekenen van hogerbedoelde rechten, welke de fundamenteën zijn van de Organisatie der Verenigde Natien, en eerste voorwaarden voor de Wereldvrede.

Het is reeds ernstig genoeg, dat wij de volkeren van Indonesië hebben overgeleverd aan de Republiek Indonesia Serikat, zonder de handhaving van hun vrijheden en rechten op effectieve wijze te waarborgen.

De regering bleef werkeloos toezien, toen de republiek Djokja de andere deelstaten, met wie wij zo juist accoord gemaakt hadden, onder de voet liep.

De regering liet het bevriende volk van de Zuid-Molukken, dat zich uitgesproken had voor aansluiting bij Nederland, volkomen in de steek toen het overrompeld werd door Djokjase benden, uitgerust met Nederlandse wapenen en getransporteerd in Nederlandse schepen.

Onze regering weigerde de Republiek der Zuid-Molukken te erkennen, ondanks de rechterlijke uitspraak en het gedegen oordeel van leden van de Nederlandse Vereniging voor Internationaal Recht, die beiden het goed recht van de Zuid-Molukkers tot het proclameren van hun onafhankelijkheid erkennen.

Het Nederlandse volk heeft de plicht, zich tegen iedere nieuwe rechtsschending te verzetten. Financiële overwegingen van welke aard ook mogen tegenover deze morele plicht geen enkel gewicht in de schaal werpen.

Overlevering van de ons goedgezinde bevolking van Nederlands Nieuw-Guinea, die ten volle op ons vertrouwt, zou een weergaloze rechtsschending zijn, waarvoor het Nederlandse volk de verantwoordelijkheid niet kan en niet mag dragen.

Wij, volk van Nederland, zouden hiermee zelf het recht verbeuren, ons, indien wij in soortgelijke omstandigheden zouden komen te verkeren, op het zelfbeschikkingsrecht en op het Volkenrecht te beroepen.

Wie het Recht schendt, zal straks aan Onrecht ten prooi vallen.

Wie met ons van oordeel is, dat deze nieuwe schending onder geen beding mag worden gepleegd, geve daarvan blijk door toezending van naam en adres aan: Vaderlandse Kring, Postbus 42, Schiedam.

Namens het Hoofdbestuur V.K.:

C. E. L. HELFRICH, Lt.-Adm. b.d.,
wnd. Voorzitter.

Stichting
„NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”
(S. N. G. V. N.)

H. A. M. ROELANTS,
Alg. Secretaris.

Claes de Vrieselaan 73a
ROTTERDAM

Gelieve dit Manifest voor één van Uw ramen op te hangen, dan wel aan één van Uw vrienden of kennissen buiten den Haag op te zenden.

Meerdere exemplaren zijn gratis verkrijgbaar bij het Secretariaat van de Vaderl. Kring, Burgem. Knappertlaan 36, Schiedam.

Steunt de Vaderl. Kring, vooral financieel, teneinde het deze organisatie mogelijk te maken acties als deze zo breed mogelijk op te zetten.

Laat Uw bijdrage nog heden overschrijven op Postrekening No. 381365 ten name van de Penningmeester van de Vaderl. Kring te Schiedam.

KAN ONGEBFRANKEERD
ZONDER NADERE
ADRES-AANDUIDING
WORDEN VERZONDEN

ANTWOORDKAART

NIJHUIS - GEDRUKTE VERZENDING
G. M. G. O. V. VERZENDING
Claes de Vries

SCHIEDAM
Machtiging No. 28

L.S.,

Met de inhoud van het, door de Vaderlandse Kring gepubliceerde, manifest betreffende de toekomstige status van Nieuw Guinea, stem ik volgaarne in.

Naam.....

Handtekening

Straat.....

Woonplaats

132322

De Nieuw-Guineër

OFFICIËEL ORGAAN
STICHTING

„NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”

GEVESTIGD: ROTTERDAM

Notariële acte verleden do. 9 Januari 1952 Mr. J. W. de Heer, Notaris te Rotterdam

Algemeen Secretaris: Jubileumplein No. 21 - Rotterdam - Telefoon K 1800 No. 44774
Bankrekening en Postgiro: No. 709 (Ned. Handel Mij) Penningm. S.N.G.V.N., Rotterdam
Redactie en Administratie Orgaan: Claes de Vrieselaan No. 73a - Rotterdam-C. - Tel. No. 52464
R e d a c t e u r: H. Kepper - Drift C. 129 - Amerongen - Tel. K. 3434 No. 250

2e JAARGANG

No. 1 - 1952

DOEL.

Artikel 2 Statuten S.N.G.V.N.:

Het doel van de Stichting „Nieuw-Guinea Verbond Nederland” is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder de souvereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders.
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor die Nederlanders, die zich daar blijvend wens te vestigen, in absolute harmonie en assimilatie (aanpassing of oplossing) met de eigen bevolking van dat land, onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEËRS

Wordt *geen* LID als U zich niet *geheel* verenigen kunt met de doelstelling van de S.N.G.V.N.

Wat is Uw eigen wens?

Herhaaldelijk is in deze organen geschreven over het Nederlandse bevolkings-vraagstuk. Nederland is overbevolkt; dat weten we. Nederland MOET binnen 4 jaren ongeveer 3½ miljoen zielen spuien; dat is ook bekend. Nederland tracht dit vraagstuk, hetwelk hij in een te kort tijdsbestek MOET doorvoeren, op te lossen, door het Nederlandse volk te spuien naar Australië, Canada, New Zeeland enz., alwaar het zich MOET ASSIMILEREN met de bevolking van die landen; ook dit is ons bekend, evenals het bekend is, dat door het regeringsbeleid inzake Indonesië door hem een ernstige misrekening is gemaakt geworden.

Nederland tracht ook de in Indië geboren Nederlanders TE TRAPPEN in de Indonesische bevolkingsgroep door hen als een minderheidsgroep uit te verkopen aan de Indone-

siërs en hen het Indonesische Warga Negara-schap op te dringen, hetgeen hem niet gelukt is.

Thans tracht de Nederlandse regering zich van de in Indië geboren Nederlanders te ontdoen door bij hen propaganda te maken voor Frans-Caledonië, Brazilië, Marokko en mogelijk nog meer andere landen. Zij zullen zich dan eveneens hebben te assimileren met de landbevolking van die landen.

Noch het Nederlandse volk, noch de in Indië geboren Nederlander KAN men dwingen een andere nationaliteit op te dringen.

Bij de Nederlanders laat de Nederlandse regering de keuze aan betrokkenen zelf over. Dit wordt niet gedaan met de in Indië geboren Nederlanders, die sinds jaren gewenst hebben naar Nieuw-Guinea te gaan. Deze wens is met nog meer klem gedaan na de

souvereiniteits-overdracht. En wat gebeurt er nu, na de beruchte 27 December 1951?

Het is zelfs zó, dat de **Fries** gezegd heeft, dat hij zich zelf wil zijn, en..... de Nederlandse regering kan hier niets tegen doen. Ook de autochthone bevolking van Nieuw Guinea wil zichzelf zijn. Nederland KAN en WIL deze bevolking niet onderdrukken en het land niet tot Nederlands eigendom maken.

Hare Majesteit de Koningin heeft in haar Troonrede bij de opening van de Staten Generaal op Dinsdag 18 September 1951 het volgende gezegd:

„..... Uit hoofde van zijn verantwoordelijkheid voor Nieuw-Guinea zal Nederland zijn „plichten nakomen ten aanzien van de geestelijke en materiële verheffing en de politieke ontwikkeling der bevolking,.....”

Als de symptomen ons niet bedriegen zal Nieuw-Guinea voor slechts één bepaalde periode onder Nederlandse soevereiniteit komen te staan.

Dit moeten wij opmaken en mede boekstaven uit en met het feit, dat er een nieuwe partij wordt opgericht onder de naam „Nationaal Democratische Partij”.

Deze partij heeft in haar strijdleuze ondermeer, dat géén grondgebied, dat onder Nederlandse soevereiniteit staat, thans wederom van Nederland wordt losgescheurd. Verder is ook bekend geworden, dat door de Verenigde Naties een resolutie is aangenomen, waarin is bepaald, dat beheervoerende mogendheden bekend moeten maken, wanneer onder hun gezag staande gebieden geschikt zullen zijn om onafhankelijk te worden. De Koloniale mogendheden staan derhalve onder curatele van de Verenigde Naties.

Nederland heeft zulks reeds moeten doen ten aanzien van Suriname. Nederland heeft dit echter niet hoeven te doen, omdat Suriname haar soevereiniteit heeft gekregen en dit land verklaard heeft dat het met Nederland in Unieverband wil gaan.

In het Rotterdams Nieuwsblad van Maandag, 4 Februari 1952 lazen wij een voor ons zeer belangrijk artikel onder de kop: **PAPOEA'S WILLEN OVER EIGEN ZAKEN EEN WOORDJE MEESPREKEN**. Het artikel is ontleend aan een interview van een speciale correspondent met de heer Nic. JOUWE.

Dit artikel wordt U allen onder Uw bijzondere aandacht aanbevolen. Het is niet doenlijk het artikel hier in extenso over te nemen. De voor ons meest belangrijke passages worden hier dan ook slechts aangehaald.

De heer Nic. JOUWE zei onder meer, dat hij

in Den Haag gehoor zal vinden voor zijn wensen. Verder zei hij, dat de Papoealeiders steeds sterker het verlangen voelen in ontwikkelingsplannen en in de besteding van de geldmiddelen gekend te worden. Als eerste stap in de richting van het zelfbestuur zijn nu dan eindelijk drie adviesraden in het leven geroepen. Men heeft er nog geen ervaring mee, maar verwacht er veel van. De bedoeling is, na drie jaar uit die adviesraden een Nieuw-Guinea Raad te kiezen, welke samen met de Gouverneur de wetgevende macht zal vormen. Onder de 21 leden zullen 10 Papoea's zijn. De heer JOUWE **acht die termijn van drie jaren te lang.**

Nederlanders en ook Indische Nederlanders, zo gaat hij verder, die aan het openleggen van Nieuw-Guinea kunnen medewerken, zijn in dat land welkom.

Willen zij Nieuw-Guinea als een nieuw vaderland beschouwen, dan zullen zij op de duur echter de Papoease nationaliteit moeten aannemen. Papoea zal te zijner tijd een zelfstandig RIJKSDEEL zijn.

Wie zich daar gaat vestigen, zal dit niet kunnen doen om snel rijk te worden. Hij zal zich zonder speciale voorrechten een eerlijk bestaan moeten veroveren.

Het bovenstaande is de leden der Stichting niet vreemd, want reeds eerder zijn deze wensen in de organen opgenomen. Neemt U b.v. het orgaan No. 6 October 1951 bladzij 15/16, waarin de rede van Nic. JOUWE uitgesproken bij gelegenheid van de Algemene Vergadering van het N.G.V. in Nieuw-Guinea op 4 September 1951 in haar geheel is afgedrukt.

Ten overvloede wordt hierin enkele passages opgenomen, welke wij de in Indië geboren Nederlanders in herinnering wensen te brengen, n.l.:

„Daarom moeten wij van beide kanten ons „verenigen voor de vorming van een vol- „maakte maatschappij, die nuttig is voor de „wereld.”

„Dat kan, doch wacht niet langer en begin „vanaf heden Uw goede wil te tonen. Ik ben „er van overtuigd, dat de ogen van de wereld „scherp op ons gericht zijn om te zien of de „beide partijen, één zullen worden of geschei- „den blijven, waardoor in het laatste geval „één van beiden moet verdwijnen.”

„Laten wij beide partijen, zowel autochthone „als Indische Nederlanders aan de wereld „onze daden laten zien, dat wij géén vijanden „van elkaar zijn, maar wapenbroeders en

„straks kinderen van één Vaderland. Wij zullen delen hetzelfde lot, dat nu nog in handen ligt van Jan en Piet met hun politieke partijen in het lage land aan de Noordzee.”

„Uit politiek oogpunt bezien, is onze strijd nog niet ten einde en daarom moeten wij bewust en standvastig samen strijden om Nieuw-Guinea te behouden. Zo nodig, geven wij alles, zelfs onze ziel voor het behoud van ons Vaderland.”

„Wij zullen dus eerst strijden voor het behoud van Nieuw-Guinea en wanneer dat doel bereikt is, zullen wij met blijdschap onze wegen banen voor ons nageslacht. Dit zal het land leiden tot een algemene bloei en streven naar een waardige plaats in de internationale samenleving.”

Met deze wetenschap, die reeds bij de oprichting van onze Stichting was, is de doelstelling van de Stichting geformuleerd. Nederland IS overbevolkt. Het Nederlandse volk MOET gespuid worden.

De eigen bevolking van Nederland zal zich van EIGEN huis en haard NIET laten verdrijven door de in Indië geboren Nederlanders die zij hier als vreemdelingen beschouwen. Men is reeds begonnen met ons uit te krijten voor indringers, die hen het brood uit de mond nemen. Eens zal er een tijd komen, dat zulks niet meer zal geschieden met woorden alleen. Wij weten het, dat WIJ niet schuldig zijn aan deze toestand, doch dat de Nederlandse regering deze heeft geschapen.

Wat baat het ons hierover verder te redetwisten. Wij zijn er per saldo zelf de dupe van en wij zullen in een statische armoede

vervallen. Wij worden in de Nederlandse samenleving niet op normale wijze in het arbeidsproces ingeschakeld. Onze diploma's en praktijk worden in Nederland niet erkend en men tracht ons steeds „ongeschiktheid” in de schoenen te wringen.

AAN U WORDT THANS DE KEUZE VAN UW EIGEN TOEKOMST OVERGELATEN.

Wij zullen U nimmer trachten over te halen met ons samen te gaan, doch wensen U slechts op de hoogte te stellen, dat wij bestaan. Indien gij U bij de Stichting hebt aangesloten, betekent dit dat gij UW KEUZE bepaald hebt en vastbesloten zijt met ons in ééndracht en saamhorigheid in één front te strijden ter bereiking van ons gemeenschappelijk doel.

Gij moet U niet begeven in speculaties. **NEM VASTBERADEN UW BESLUIT EN DURF DE CONSEQUENTIES ONDER DE OGEN TE ZIEN.**

Gij moet weten wat ge zelf doet.

JAC.

Laat de bal rollen.

Zorg, dat Uw vrienden en kennissen, Uw familie-leden in Nederland en in Indonesië van het bestaan van onze Stichting op de hoogte zijn.

Geef ons hun adressen op en wij zorgen, dat ook zij in het bezit komen van ons orgaan.

En maar met vuile vingers naar ons wijzen!

Amerika en Rusland vielen Nederland aan over de Antillen.

Net als toen over Indië.

Wat in Amerika wel mag!

Wij kunnen ons maar niet begrijpen, waarom de Nederlandse couranten niet onmiddellijk, net zoals toen indertijd in Amerika de couranten daar deden, de gelegenheid aangrepen, om Amerika over het ondervolgende (in Headlines op de frontpagina liefst) eens de waarheid te vertellen op een nette maar ongezoeten Hollandse manier.

Het gaat namelijk om het berichtje in ver-

schillende dagbladen, o.m. de Telegraaf, van Woensdag 16 Januari 1952. Daar stond letterlijk het volgende: Joe Louis, de oud-wereldkampioen boksen werd van het grote halfjaarlijkse golftournooi in Californië **UITGESLOTEN** en als reden hiervoor werd opgegeven: **VERBODEN VOOR KLEURLINGEN OM AAN DEZE TOURNOOIEN DEEL TE NEMEN.** En dat mag wel in Amerika!

Hoe bestaat het, hè, vragen wij ons af. Amerika, de, zoals het zichzelf noemt, voorvechter der Democratie. Of was het „Democracy?” Ach, het was maar een klein voorbeeld van de ergerlijke toestanden, die daar nog heersen inzake het Negerprobleem. En durft Amerika ons nog wat te zeggen! Laten ze daar maar liever de hand in EIGEN boezem steken, dat lijkt ons heel wat beter. „Mind your own business” terzake die aanval over de Antillen op ons zou hier wel op zijn plaats zijn. Bij ons geen RASDISCRIMINATIE in ons kleine kikkerlandje.

Maar we vinden het maar jammer, dat deze geschiedenis met Joe Louis niet in de Nederlandse couranten is uitgebuit om er eens Headlines voor te gebruiken, maar alleen zo'n verscholen berichtje tussen de sportberichten in. Zo onopvallend mogelijk, nietwaar?

Maar dat geschiedenisje had eens bij ons in Nederland moeten zijn gebeurd. Dagenlange headlines; furieuze artikelen; enquêtes in Veiligheidsraad en in de Uno en weten wij wat nog voor een orkaan door de verontwaardigde voorvechters der Democratie ontkend zou zijn.

Neen, daar zijn wij achteraf toch blij onder het Rood-Wit-Blauw geboren te zijn, zonder sterretjes erin (in dat Rood-Wit-Blauw dan), als is het voor Indische Nederlanders wel eens moeilijk hier in Negri Koud, omdat we niet als volwaardige Nederlanders worden beschouwd. En dat is fout, want in feite zijn dat wel. Onze voorvaders waren Nederlander. Bij het huwelijk, zo bepaalt onze Wetgeving, volgt de vrouw de status van de man, met wien zij in den echt werd verbonden. De kinderen uit dit huwelijk volgen vanzelfsprekend de status van de vader. Wij zijn dus, in de ware zin van het woord en van de WET, Nederlanders. Of dat nu in Nederland geboren betreft, of buiten Nederland doch op Nederlands grondgebied, of dat nu 'n huwelijk is met een buitenlandse of niet, wij zijn en blijven Nederlanders in de volle betekenis van dit woord. De uitdrukking „Indische Nederlanders” is slechts een begrip, om aan te duiden dat we nakomelingen zijn uit een gemengd huwelijk en/of in de vreemde geboren. Maar meer dan een „begrip” kan en mag dit nimmer zijn, omdat anders de Wet terzake op losse schroeven zou komen te staan. En er staat tegenwoordig in de hele wereld al zoveel wankelend op losse schroeven, zodat het o.i.z. niet nodig is daar nog meer aan toe te voegen. En of men nu zegt Indische Nederlander dan wel Indonesische Nederlander, het feit blijft bestaan, dat

we **volledig Nederlander zijn**, hoe graag men het sommige zijden wel eens anders wil interpreteren. Het zou trouwens ook de grootste onbillijkheid zijn, indien dit nu opeens anders werd uitgelegd. Want in de oorlogsdagen met Japan werden ook de „Indische” Nederlanders in de voorste linies gezet en sneuvelde voor de Nederlandse zaak. Ook onder de terreur van de Jap werd door bijna alle „Indische” Nederlanders ondragelijk geleden en dwaalden zij met de volbloed Nederlanders in de Jappenkampen waar zij lief en leed samen deelden en, voor een zeer groot percentage nimmer meer hun vrouw en kinderen terug zagen. Ook in de beruchte bersiapperiode bleven bijna alle „Indische” Nederlanders in het voormalige Nederlands Oost Indië op hun post, ondanks de uittocht van het overgrote deel der volbloed Nederlanders. De „Indische” Nederlanders bleven met de achtergebleven Nederlanders voor de zoveelste maal pal staan voor de Nederlandse zaak. En zelfs nog in de grote moeilijkheden en terreur nadien, totdat de limiet bereikt was en ze niet meer verder konden. Want Indonesië, thans soeverein geworden, maakt hen nu het leven zuur, zo niet onmogelijk en dus bleef er maar één keuze over: Naar het land waar hun voorvaders vandaan zijn gekomen; naar het land waarvan zij, de Indische, één intregender deel uitmaakten; naar het lage land aan de Noordzee; naar Nederland. En nu nog willen zij pal staan voor de Nederlandse zaak; het behoud van Nieuw-Guinea. En dan als stamland en in rechten gelijkgeschakeld aan die van de autochtone bevolking. Wij verzoeken, neen wij gaan nu eisen, dat de Regering ons hoort. Dat er eindelijk eens gerechtigheid moge komen in verschillende zaken en dat Nederland de Wereld eens laat zien, dat het een Flink Land is en geen halfbakken slappeling, waarvan, zoals we hoorden, in Amerika o.a. gezegd wordt dat het een GROTE NUL in de wereld is geworden.

Frankrijk ging door met haar Viethmin; Engeland ging door met Malakka en Suez; België ging door met haar Congo, waarom zou Nederland dan niet doorgaan met HAAR Nieuw-Guinea. Daar wordt niet gestreden dan alleen tegen het oerwoud en de malaria. Dus: hands off, UNO, we zullen dat peultje wel zelf doppen en voor het overige „Mind Your Own Business”, oftewel kijk naar Uwe zelf.

Nieuw Guineër.

De aap uit de mouw

In de Indische Courant van 9 Januari j.l. eindigt een artikel, dat daarin onder het opschrift „Om een contract” voorkomt, met een zeer belangrijke uitspraak van de Indonesische Courant „Indonesia Raya”.

Wij citeren hieruit letterlijk: „Dit (het sluiten van een contract met een Nederlandse N.V.), ondanks de verhouding tussen Indonesië en Nederland, die verre van ideaal te noemen is; hierdoor nemen de Nederlandse belangen in Indonesië weer toe, terwijl (opgelet! nu komt het: — Red:) het toch volgens zeggen IN DE LIJN VAN DE REGERING (de Indonesische! — Red:) ligt, om de NEDERLANDSE INVLOED EN BELANGEN T E V E R K L E I N E N.”

Duidelijker taal kan toch niet gesproken worden? Eruit met de Nederlanders EN HUN BELANGEN. Dat was altijd de opzet en onze waarschuwend stemmen hebben steeds terzake als „die eens roepende in de woestijn” geklonken. Nederland wilde ze niet horen. Nu is het telaar. Toch, en dat begrijpen we eigenlijk niet, wil de Nederlandse Regering met die van Indonesië nog PRATEN. Waarom eigenlijk nog zoveel tijd verbeuzelen, welke heus wel nuttiger besteedt kan worden, dan aan zulk een zaak, die toch al verloren is. Wil men dat nu niet inzien in Nederland? En dan toch maar steeds weer praten en praten, en nogeens praten en hopen, dat ze daar in Indonesië naar REDE zullen luisteren en wij onze handelsbelangen kunnen behouden en, als het kan, nog uitbreiden ook. Van meet af aan lag het er toch immers al duimen dik op, dat ze ons zo vlug als het kon in zee wilden schoppen. Daarover behoeven we geen lang betoog meer. Wij, die vrijwel het 't langst daar na de Japanse capitulatie hebben volgehouden, en zich met de ontwikkeling van de toestand, ook op politiek terrein vooral, daar geconfronteerd zagen en die weten wie en wat Soekarno en Hata zijn geweest, die vleiden zich na de soevereiniteits-overdracht heus niet met de ijdele hoop, dat het wel weer eens beter zou kunnen gaan, als de sentiments-kwestie wat geluwd was. Als er dan ooit sprake mocht geweest zijn van een sprankje hoop dienaangaande, dan werd die toch telkens weer de bodem ingeslagen, maar dan ook volkomen. Hetse en nogeens hetse tegen de Nederlanders was wat de klok sloeg, bij uitstek in de hogere regionen van de Indonesische Regering. Denk maar eens,

waarde lezers, aan de redevoeringen van Soekarno ter gelegenheid bijvoorbeeld van de Merdeka-dag op 17 Augustus. Pandit Nehru deed zijn waarschuwend stem horen tijdens zijn bezoek en verblijf van enige dagen in Indonesië, maar dat mocht niet baten. In Soekarno's jongste redevoeringen bleek maar weer al te duidelijk, met welke ogen hij de Nederlanders beziet. Hier werd bijvoorbeeld als nieuwste stok de Irian-kwestie gebruikt, maar of het nu Irian-is, of de Daerah's, of de actie van Westering of wat anders, van alles en nog wat geeft hij de Nederlanders de schuld. Wij maken ons sterk, als er zelfs helemaal geen enkele Nederlander meer in Indonesië zou zijn en wij alle contact met dat land zouden verbreken, en er zou daar iets weer eens misgaan, wij er dan nog beslist de schuld van zouden krijgen. Steeds toch wordt het volk voorgehouden, dat het de Nederlanders of de nasleep van hun vroeger beheer is, dat de boel daar misloopt. En om het volk weer eens WAT TE GEVEN, wordt bijvoorbeeld nu weer het Irian-crazy-zijn van Soekarno ten tonele gevoerd. Wat had de Nederlandse Regering eigenlijk wel verwacht? Liefde voor hen, die hem, de grote Soekarno, opstandeider in 1925 enz., naar Boven-Digoel verbannen hebben? Kom nou, wees wijzer. Hij, noch Hata hebben hun gevoelens onder stoelen of banken gestoken; niet vóór de beruchte bersiaptijd en niet daarna. En dan toch maar praten met die Regering. Wanneer breekt eindelijk het verstand door? Onze enige uitweg uit de impasse, waarin Nederland financieel verkeert, is het behoud van Nieuw-Guinea en de meest doelmatige exploitatie van dit zo RIJKE gebied. Een eerste noodzaak, neen een LEVENSTAAK is dit. Waarom wil men dit toch niet inzien? Waarom worden toch steeds beweringen gedaan, dat het land ONVRUCHTBAAR is; dat niemand er iets mede beginnen kan, tenzij het offeren van enorme kapitalen? Waarom worden de Indische Nederlanders niet in de gelegenheid gesteld om en masse daarheen geëmigreerd te worden en met enige steun van de Nederlandse Regering door de eerste jaren heen geholpen? In plaats van op kosten van het land (en dat kost kapitalen!) hier doelloos te blijven rondhangen!

Terwijl toch het overgrote deel van deze Indische Nederlanders, die zich daar vestigden, een redelijk bestaan hebben geschept,

ondanks de schier onoverkomelijke moeilijkheden, welke hen te wachten stonden en nog staan.

Wij tasten steeds nog in het duister inzake de beweegredenen, welke deze houding van de Nederlandse Regering ten grondslag liggen, te doorgronden. Laten we echter hopen, dat onze Regering bijtijds het roer weet om te gooien, want de tijdhood is er en nog is het in dit opzicht niet te laat, voor wat Irian betreft. De Papoea immers wil graag met ons samenwerken en, als ze dan later Souverein geworden zijn met een eigen Regering, met Nederland in Unieverband blijven samenwerken, terwijl zij graag met de Indische Nederlanders zich willen assimileren.

En wat de Indische Nederlanders betreft? Wel, hoe heerlijk zou het voor ons zijn, indien wij eindelijk een vaderland mogen bezitten, zonder dat iemand ons kan zeggen, dat de grond, welke wij begaan, niet de onze is en wij er geen rechten op kunnen doen laten gelden, noch onze nazaten. En om dit wel te bereiken, strijden wij.

Indische Nederlanders. Van welke Organisatie U ook lid of geen lid mocht zijn; het doet er niet toe. Sluit de gelederen en vormt een hecht front tegen hen, die noch Uw belangen, noch de belangen van Nederland, welke daarmee zijdelings in verband staan, voorstaan, doch alleen hun **eigen** belangen dienen! Staat pal tegen alle aantijgingen van kwaadwilligen, die U hier in Nederland als een noodzakelijk kwaad beschouwen en U een minderwaardigheids-complex in de schoenen trachten te schuiven!

Strijdt tegen de leuzen van hen, die U naar voor U totaal vreemde landen willen zenden, zoals Brazilië etc., waar U veel minder kans van slagen zult hebben, dan ooit in Nieuw-Guinea! Overtuigt hen, die U niet willen toestaan naar Nieuw-Guinea te gaan, doch U hier liever demoraliseren en tot duimendraaiende-baliekluiver zien verpauperen, ook wat Uw geest betreft, dat zij hieraan verkeerdt doen. Hoeveel geld zou er minder door de belastingbetalende Nederlanders opgebracht behoeven te worden, indien zij, het wensen, en massa naar Nieuw-Guinea overgebracht zouden worden. Hoeveel jaren nu, verloren jaren voor ons, onderhoudt Nederland deze mensen; een onderhoud, dat vele en vele malen duurder is, dan dat die op Nieuw-Guinea zou zijn, zelfs al zou daar eerst accommodatie op grote schaal tevoren gereed gemaakt moeten worden en zelfs al zou daar in de beginne steun verleend moeten worden om de eerste tijd te overbruggen

en, zelfs, al zou de Nederlandse Regering grootscheeps voor materiaal moeten zorgen? Binnen afzienbare tijd immers zou dit alles reeds zijn vruchten afwerpen?

Laat U niet ompraten door hen, die U trachten voor te spiegelen, dat het Warga Negaraschap voor U de enige uitkomst is. Men zij hierbij meteen gewaarschuwd, dat er hier in Nederland enige personen met dit doel propaganda voor het W.N.-schap maken. Laat niet verleiden door mooie praatjes van een **UITSTEKENDE JOB, EEN GOED SALARIS EN GEGARANDEERDE VEILIGHEID**. Wat die garanties aangaat inzake veiligheid: gij koopt Uw leven niet terug voor Uzelf en Uw gezin, indien het, al dan niet plaatselijk, eens mis gaat! Zovelen lieten reeds hun leven, omdat de veiligheid zoek is en de Indonesische Regering **BLIJKBAAR** niet bij machte is dit de kop in te drukken. Er zijn zelfs niet eens zoiets als excuses, als er weer een Nederlander door verkeerde elementen wordt vermoord! En hoe men door de Indonesiërs als W.N. beschouwd wordt, daarover kunnen wij heel kort zijn. Tijdens een gesprek, hetwelk destijds met Minister Djoeanda gevoerd werd, moet hem de vraag gesteld zijn, hoe hij over de Warga Negara's dacht. Kort en krachtig moet het antwoord toen geweest zijn, dat hij ze „niet vertrouwdé”, want van origine waren zij Nederlanders en nu verloochende zij immers hun afkomst, nu ze zagen dat ze op het verkeerde paard hadden gewed. Duidelijker kan het o.i.z. al niet. We kunnen ons dit standpunt van deze Indonesiër, die toch heus wel niet alleen in zijn oordeel zal staan, wel indenken. Men is en blijft **B e l a n d a**; men is en blijft Chinees; men is en blijft Arabier; men is en blijft Neger; men is en blijft Asiaat en men is en blijft Europeaan. Dat is een harde waarheid, maar het is nu eenmaal niet anders. Niet dat de scherpe contouren op de duur niet zouden vervagen door rasvermenging, maar de kern blijft toch nog zeer lang zichtbaar. Mogelijk zouden na tientallen generatie's ook de kernen niet of nauwelijks zichtbaar meer zijn, maar dit is en blijft een open vraag, want hoeveel generaties geleden is het, dat de eerste Indische Nederlanders ontstonden en nog is bijvoorbeeld hun houding onder het lopen anders, dan die van de Javanen. Nog is het verschil tussen de Asiaat en Indische Nederlander scherp zichtbaar.

Nogmaals, Indische Nederlanders, schaaft U achter de gelederen van hen, die strijden voor het doel, dat DE oplossing kan brengen voor ons allen. Nieuw-Guinea te behouden.

voor Nederland en het een stamland voor de Indische Nederlanders te maken. Nederlanders, steunt ons evenzeer, want het is ook voor U een kwestie van zelfbehoud.

Helpt ons in ons streven, hetwelk voor U allen van het allergrootste belang is en, niet alleen voor U, maar ook voor ons nageslacht. Eenheid maakt macht en we kunnen dat bezitten, wanneer wij één zijn. Elke organisatie, elk individu, dat met ons wil samenwerken om tot het door ons gestelde doel te komen, zij het ieder apart, zij het in samenwerkend groepsverband; ze zijn welkom. Steunt gij ons, wij strijden reeds voor U rechten en voor Uw belangen komen wij reeds op. Wij staan reeds op de bres, welke in onze en ook de Nederlandse Maatschappij werd geslagen. Alleen met Uw steun kunnen we uiteindelijk het succes hebben, waarop wij al onze hoop hebben gevestigd. Het is voor U en Uw nakomelingen! Wil dit niet vergeten.

Nieuw Guineër.

Voorlichting

EMIGRATIE VAN „INDISCHE-NEDERLANDERS” NAAR AMAZONIE.

Het is naar aanleiding van, enige tijd geleden, in diverse bladen gepubliceerde artikelen, dat wij thans op dit onderwerp willen terugkomen. Het woord werd toen gevoerd, door een zekere prof. dr. R. Altman, hoogleraar aan de Landbouwhogeschool van het „Instituto Agronomico do Norte” in Brazilië. Aan de dagbladen „TROUW” en de „TELEGRAAF”, beiden van 24 October 1951, ontlenen wij enkele episodien van 's professors redevoering, gehouden in het Amerikaanse consulaat te Belem do Sara. Hij opperde hierin de gedachte, om de gerepatrieerde „Indische-Nederlanders” — zelfs Ambonriëzen! — naar het gebied der Amazone-rivier te doen emigreren.

„Deze „groene hel”, lezen wij in de „TELEGRAAF”, „heeft ongeveer eenzelfde natuur, ongeveer dezelfde flora, dezelfde huizen en dezelfde mensentypen als Sumatra en Java” (???!!! — RED.).

Voorts betoogde de Hooggeleerde Heer: „Amazonië kan alle soorten arbeidskrachten onder deze Indische Nederlanders vinden: mensen van de wetenschap, ervaren ingenieurs, landbouwkundigen, bosbouwers en planters, — rubberappers, — rijstverbouwers

spoorwegaarbeiders en vele anderen. (onderstr. — RED.).

Men zal de Nederlandse regering moeten overtuigen van het grote voordeel, dat zij kan boeken, indien zij de uitrustings- en passagekosten betaalde van de kampbewoners, die Nederland jaarlijks niet minder dan 20 miljoen gulden kosten.”

Mogelijk hadden wij ons reeds laten verschalken door 's vogelaars zoet gefluit, ware ons oog niet gevallen op een artikel, gepubliceerd in het weekblad „PANORAMA”, ddo. 7 December 1951, waarin wij lezen:

ZWEDEN ONDERZOEKEN DE AMAZONE.

De gebieden van de Braziliaanse Amazone-rivier behoren tot de **onbekendste van de wereld** (onderstr. — RED.). Expedities en onderzoeken zijn er vele keren geweest, zonder dat alle geheimen van de ondoordringbare oerwouden zijn opgeheven. Gedurende de laatste maanden is de belangstelling van een deel van de wereld weer op het gebied gericht geweest door berichten, dat de resten van een sinds vijf en twintig jaar vermiste expeditie zouden zijn teruggevonden. Nieuwe onderzoekers hadden contact opgenomen met stammen, die de ontdekkers zouden hebben vermoord. **Er werden zelfs gebeenten en eigendommen uitgeleverd**, welke echter nooit dit geheim van het Amazone-gebied geheel hebben kunnen oplossen. (onderstr. RED.).

De wildernis van dit gebied, dat zich over een groot deel van Brazilië en enige andere Zuid-Amerikaanse landen uitstrekt, trekt echter telkens opnieuw mensen en prikkelt ieder jaar anderen tot nieuwe onderzoeken. Men kent de gevaren, men weet, dat de stammen **geen medelijden hebben met vreemdelingen en deze met hun giftige pijlen doden**. (onderstr. RED.).

Een Zweedse expeditie heeft onlangs een nieuwe poging gewaagd om de wereld, die het Amazone-gebied op zichzelf vormt, te leren kennen. Zij heeft een aantal foto's meegebracht naar de beschaafde wereld, welke een interessant beeld geven, van de moeilijkheden welke moesten overwonnen. Het is **echter ook de Zweden niet gelukt** (onderstr. RED.) de geheimen van de Amazone te ontsluiten, of het gehele gebied van Zuid naar Noord te doorkruisen. De onderzoekers beperkten zich tot de streek langs de grens van Ecuador, waar zij echter niettemin waardevolle gegevens voor de kennis van het stroomgebied opdeden. Het was een groot voordeel

in vergelijking met vorige expedities, dat de Zweden van een vliegtuig gebruik konden maken.

Wij weten niet, waarde Lezer, hoe U er thans nog over denkt, maar na dit rapport lijkt het ons nog maar verre van aantrekkelijk meer. En wij voelen er absoluut niets voor, om 's professors bewering, omtrent rassen-overeenkomst aan de praktijk te toetsen. Met de kans, dat onze stoffelijke resten over enige jaren als **ruilmateriaal** zullen dienst doen..... Vanzelfsprekend willen wij de kennis van een **PROFESSOR DOCTOR** niet graag in twijfel trekken; wij, met onze gebrekkige anthropologische kennis kunnen immers niet tippen aan mensen met „dure titels”.....

Doch, helaas, met slechts een bekrompen kennis van zaken, een tikkeltje tropenervaring en wat „common sense” kunnen WIJ geen rasovereenkomst ontdekken tussen Javanen en Sumatranen enerzijds en de (half-) wilde Indianen van het Amazone-gebied anderzijds. Enkel en alleen omdat zij nu toevallig door dezelfde tropenzon worden bescheenen? Of bedoelt de professor soms de Indonesische extremisten?.....

Voorts danken wij meneer de professor nog voor de lof, die hij ons met zo gulle hand heeft toegezwaaid (zo geheel gratis en zonder weelbelasting). Doctor Altman immers, heeft onder de gerepatrieerden zelfs ervaren spoorweg-**a r b e i d e r s** ontdekt. Dat is voor ons een ware openbaring, die men ons op de Arbeidsbureaux nog nimmer heeft doen weten. En tegen dit ernstig verzuim van die bureaux nemen wij dus ten sterkste te moeten protesteren!

Na deze beschouwingen over dit, in alle opzichten, volgens de heer Altman tenminste, voor Tropen-Nederlanders (en niet te vergeten onze Amboniese vrienden!) zo aardse „paradijs”, zouden wij het zeker **niet** meer zo aardig vinden, derwaarts gezonden te worden. Of vermeent men soms, dat wij over bepaalde magische krachten beschikken, of mogelijk van de duivel zelf afstammen??

Men wil ons, „Indische-Nederlanders” wijsmaken, dat Nieuw-Guinea niet goed genoeg voor ons is. Maar in deze „groene hel” van prof. dr. Altman, waar naast malaria, óók nog de **gele koorts** welig tiert, waar onbegrepen Indianenstammen iedere vreemdeling bedreigen, waar behalve wilde zwijner en papegaaien, ook nog diverse apensoorten een **niet te onderschatten landbouwplaag** zullen vormen en waar de poema en de jaguar ons

zullen belagen, gaan wij toch zeker te gronde! Waarde Lezer, aan U dus de keus.....

Doch intussen vragen wij ons af, om enigszins in de stijl van de heer A. te blijven, of het niet beter zou zijn, de Nederlandse regering te overtuigen van het grote voordeel, dat zij kan boeken, indien zij uitrustings- en passagekosten betaalde **naar NIEUW-GUINEA**, van de kampbewoners, die Nederland jaarlijks niet minder dan **20 miljoen gulden kosten!**

lnmiddels hopen wij van harte, binnen korte tijd 's professors „**HOOGGELEERD**” gebeente niet in ontvangst te hoeven nemen...

Een „Inned” zonder titel.

Mededelingen van het Stichtingsbestuur

Sedert het laatste verschijnen van ons orgaan No. 7-1951 is er in ons Stichtingsleven zeer veel gebeurd. De leden zijn met het een en ander op de hoogte gesteld bij onze circulaires No. 1 en 2, zodat wij de gebeurtenissen hier niet verder behoeven te behandelen. Ten aanzien van onze adspirant-leden moeten wij echter heel in het kort mededelen, dat wij het kerfmes danig hebben moeten ter hand nemen en diep in de wonde hebben moeten kerven om de rotte plekken er uit te snijden.

Wij wensen hierbij de nadruk te leggen op het feit, dat wij geen **AMUSEMENTSCLUB** zijn, geen **HANDELSZAAKJE** (Inkoop- en Technisch bureau) hebben en niet wensen te werken met in costuums geklede z.g. commandotroepen.

Verder delen wij U mede, dat wij met de **clandestine** werkende Afd. Den Haag—N.G.V.—Hollandia stad niets uitstaande hebben.

Ook niet met het zogenoemde Comité „Behoud Nieuw-Guinea” dat naar een door ons ontvangen brief van één der Bestuursleden reeds ter ziele zou zijn gegaan. Door datzelfde bestuurslid wordt thans getracht in Den Haag een eigen vereniging op te richten, welke hij de naam wil geven van „**INDO-Nederlandse Stuwgroep**”. Met zijn oude mede bestuursleden wenst hij niet te maken te hebben.—

Datzelfde lid heeft ons gevraagd kritiek te leveren op zijn brochure „Wij en Nieuw-Guinea”, welke hij oorspronkelijk opdroeg aan het Comité „Behoud Nieuw-Guinea”

en welke ten behoeve van dat comité reeds werd verkocht. Thans wordt dezelfde brochure ineens niet meer bestemd voor dat comité en gaat de schrijver die voor zich zelf uitgeven.

Wij onthouden ons van kritiek daarop, doch willen hieronder aanhalen wat het Rotterdams Nieuwsblad op Zaterdag, 5 Januari 1952 niet alleen daarover, doch ook over zijn boek „De Indische Nederlanders” schreef.

Leest U maar:

„DUIZEND EN EEN”

Wij en Nieuw-Guinea

„Wij en Nieuw-Guinea” heet een nieuwe brochure van de heer K. C. Snijsheuvel, welke wij ter bespreking ontvingen. Met verwondering lezen wij achter in dit geschrift hooggestemde lofprijzingen over zijn vorige brochure, die aan ons blad zouden zijn ontleend. In werkelijkheid schreven wij destijds, dat bedoeld geschrift aan geen enkele zaak goed zou doen. Het merkwaardige citaat achter in dit nieuwe boekje „ontneemt ons de lust, nader op de inhoud van de brochure in te gaan.”

Al met al moet U zelf eens oordelen wat U ervan en hoe U zelf er over denkt.

Wij voor ons, kunnen niets anders zeggen, dan dat de persoon in kwestie wel buitengewoon actief is om in plaats van OVERKOEPELEND of SAMENBUNDELEND te werken, tweespalt tracht te brengen onder de in Indië geboren Nederlanders, die HIJ weer „INDO'S” noemt, ten bate van.....???! In onze vorige orgaan waarschuwden wij U reeds voor eventuele tweedracht-saaiers. Weest **waakzaam** en **behoud Uw ééndracht en saamhorigheid**.

Vergeet niet dat onze strijd zwaar is, maar... zónder strijd, géén overwinning..... en hoe harder strijd, hoe zoeter de overwinning.

De overwinning kan **ALLEEN** behaald worden door Uw **EIGEN** gedrag en werk in één hecht front met verenigings-discipline.

Uit onze voorpagina zult U geconstateerd hebben, dat er een grote wijziging heeft plaats gevonden.

Indedaad, er zijn vele veranderingen gekomen. Wij zijn n.l. een ervaren redacteur uit Indië tegen het lijf gelopen. Hij heeft zich bereid verklaard **con a more** als publicist (redacteur) voor ons op te treden.

Wij mogen de heer H. KEPPER, destijds redacteur van de „Indië Bode” en voorlopig

wonende te Amerongen, een hartelijk welkom heten en hem dankzeggen voor zijn bereidwilligheid om zich geheel aan onze Stichting te geven.

In verband met het feit, dat wij nog een jonge Stichting zijn en deze Stichting vooralsnog uitsluitend leeft van de contributies en bijdragen van de contribuanten en enkele donateurs, wordt op U allen een beroep gedaan trouw Uwe verplichtingen na te komen. Gij kunt Uw contributies en/of bijdragen betalen door tussenkomst van Uw correspondent danwel rechtstreeks door storting op: postgiro No. 709 (Ned. Handel Mij) Penningmeester S.N.G.V.N. Rotterdam.

Wij hebben aan correspondenten, waar vele leden dicht bij elkaar wonen, kwitanties gezonden welke voorzien zijn van onze stempels en hen gemachtigd namens ons te tekenen. —

Naar aanleiding van verschillende omstandigheden en mede in verband met het eerste deel van onze mededelingen hebben wij de Stichting Notarieel doen vastleggen.

Onze Stichting is thans dus wettelijk geregistreerd en de stichtings-akte verleden door Mr. J. W. de HEER, notaris te Rotterdam op 9 Januari 1952. —

De Statuten en het Huishoudelijk Reglement zullen wij al onze leden GRATIS toezenden, zodra deze gedrukt zijn. (Kost weer geld). De voorlopige Statuten komen hiermede dus te vervallen.

In het dagblad „TROUW” van 24 December 1951 lezen wij een stukje over „de Ontwikkeling van Nieuw-Guinea”, welke was ontleend aan de gegevens verstrekt door een zekere meneer Van BEUGEN, die van zijn reis naar Nieuw-Guinea in Nederland is teruggekeerd.

Deze meneer beweert botweg: „De overkomst van Indische Nederlanders is inderdaad een schromelijke mislukking geworden. Het **overgrote deel** (onderstreping door ons Best.) van deze mensen wil „landheertje” en de „toean” uithangen door de Papoea's voor zich te laten werken.”

Verder wordt in het stuk beweerd, dat van massa-kolonisatie door **Indische Nederlanders geen sprake kan zijn**. Ook een massale overkomst van Nederlanders **zal voorlopig** weinig kans hebben.

Men moet de indruk krijgen, dat er **later** dus **wel sprake kan zijn van massale overkomst**

van **Nederlanders** en **nimmer** van **Indische Nederlanders**.

Tegen al deze beweringen zijn wij in de pen geklommen en hebben de redactie van het dagblad „TROUW” gevraagd ons kritiek op dat artikel in het blad op te nemen. Hoewel ons kritiek niet in haar geheel is opgenomen, laten wij hieronder volgen wat in TROUW van Zaterdag, 2 Februari j.l. vermeld staat, n.l.:

ONTWIKKELING VAN NIEUW-GUINEA.

Volgens een artikel in uw veelgelezen blad over de „Ontwikkeling van Nieuw-Guinea” beweerde een heer Van Beugen: „De overkomst van Indische Nederlanders is inderdaad een schromelijke mislukking geworden. Het overgrote deel van deze mensen wil „landheertje” en de „toean” uithangen, door de Papoea's voor zich te laten werken”.

De waarheid is volkomen het tegendeel.

In de kortst mogelijke tijd werd daar zoveel gepresteerd, dat verscheidene oorden weer heel wat mensen konden herbergen, zij het ook op soms nog wel wat primitieve manier, wegens gebrek aan zelfs het eenvoudigste materiaal, zoals spijkers, e.d. om maar te zwijgen van bulldozers, hijskranen enz.

Enige honderden gezinnen (en niet enkele) hebben zich er ondanks grote moeilijkheden een behoorlijk bestaan verworven. Dat er enkelingen onder de kolonisten zijn, die liever lui dan moe zijn, is o.i. nog geen reden, om te gaan generaliseren, hetgeen in het bewuste artikel wel werd gedaan. Zijn er in Nederland geen „baliekluivers?”

Als de Nederlandse Regering de Indische Nederlanders op Nieuw-Guinea nu eens HUN GEBLOKKEERD KAPITAAL ging uitbetalen en als zij hun daar eens „groot materiaal” en „voldoende materiaal” ter beschikking stelde, dan zouden deze mensen nog wat anders laten zien.

Er is door het bewuste artikel aan de **goeden** op Nieuw-Guinea groot onrecht aangedaan; net zo'n groot onrecht als tegenover hen, die er hun leven aan willen wijden tot zegen van dat land in de eerste plaats, tot zegen van Nederland in het bijzonder en tot zegen van hun nageslacht.

R. A. JACOBS,

Landelijk voorzitter SNGVN

Naar aanleiding van het bovenstaande vragen wij U, lezers en lezeressen en met nog meer nadruk onze leden, of het voor de Indië geboren Nederlanders THANS NIET. DE TIJD

is om U HECHTER dan ooit te voren aanéén te sluiten en een éénheidsfront te vormen teneinde discrimineringen jegens deze groep Nederlanders ONMIDDELIJK de kop in te drukken.

Toont gij met ons, dat wij ons niet meer alles willen laten welgevalen door de vorming van een héchte band, met saamhorigheidsgevoel, Stichtings-discipline en stelt vertrouwen in het werk van Uw voormannen, die tot op heden getoond hebben, nog steeds voor U op de bres te staan.

Het moet echter niet zò zijn, dat gij zelf niets doet en het maar aan Uw voormannen overlaat. Doet ook gij, wat in Uw vermogen is. Het minste wat gij kunt doen, is:

1. zelf discipline te betrachten; de eendracht en saamhorigheid bij U zelf te betrachten en te handhaven en te doen betrachten en handhaven. Gij moet U niet laten brengen op een dwaalspoor.
2. Uw familieleden, vrienden en kennissen van onze Stichting en haar doelstelling op de hoogte te brengen en hen voor ogen houden, dat wij er niet op uit zijn met een **ledenwerverij** te werken, doch ieder voor zich de ernst moet hebben en bezitten in de strijd om hún eigen bestaan en dat van hún gezin alsmede de toekomst van hún nakomelingen. Wij werken slechts voor de bij ons aangesloten gemeenschap en voor hén die zich door omstandigheden buiten hun wil niet in de gelegenheid zijn lid onzer Stichting te worden.
3. te zorgen dat gij Uw verplichtingen op tijd nakomt en zo mogelijk iets meer geeft ten behoeve van onze Steunfonds. Dit fonds is voorlopig bedoeld om een zo groot mogelijke oplaag te verkrijgen van ons orgaan ter gratis distributie.
4. te zorgen, dat onze Stichting-insignes bij dozijnen verkocht worden opdat wij over kapitalen zouden kunnen beschikken om ons wapen — het Orgaan — met kracht te kunnen hanteren, door deze bij duizenden in Nederland en elders te verspreiden.

Leden laat ons dit voor afgesproken houden.

Het Landelijk Bestuur

NIEUW-GUINEA.

We horen de laatste tijd nog al eens verzuchten: „We zijn er nog niet met dat Nieuw-Guinea” en inderdaad met die kwestie zijn we nog niet „af”. Enkele regeringspartijen denken deze kwestie op te lossen door dit laatste Nederlands-Indische grondgebied ook weg te geven aan een staat die op alle gebied in rep en roer en vuur en vlam staat. Neen heren volk- en landverkopers dit gaat niet op. De bevolking van dat land, de Papoea's, wensden niet uitverkocht te worden aan een stel..... en daarmee hebt gij rekening te houden. Het moet nu eindelijk eens tot alle lagen der bevolking door gaan dringen dat het behoud van Nieuw-Guinea voor Nederland een verplichting is tegenover de autochtone bevolking en dat Nieuw-Guinea ons te pas komt. Het is o.a. het toevluchtsoord van de Indische Nederlander die momenteel op een soort „schopstoel” zit en zich voelt als een vreemde eend in een bijt. Het is het afzetgebied voor ons bevolkings-overschot. En als we het nu toch over de Indische Nederlander hebben, moet iedere Nederlander zich eens bedenken dat die Indische Nederlander, **bloed van ons bloed is.** Dat Nederland de welvaart van vroeger grotendeels aan hen te danken heeft. Zij werkten en ploeterden voor Nederland en stelden hun levens in de waagschaal bij de Japanse overweldiger. We zijn van hen ook nog niet „af”. Nederland heeft verplichtingen tegenover hen. Zelfs de geschonden Grondwet, het dictaat der Ronde-Tafel-Conferentie en het Uniestatuut eisen waarborgen voor hun veiligheid, geestelijke vrijheid en bezittingen. Zij hebben te verstaan gegeven zich op Nieuw-Guinea te willen vestigen in harmonie en assimilatie met de Autotochtone bevolking en aldaar te werken, te bouwen en alweer..... voor Nederland, onder wiens bestuur zij ook willen blijven, **omdat zij immers Nederlanders zijn.**

Momenteel verliest Nederland zijn beste krachten aan het buitenland, dat deze krachten bijzonder graag opneemt. Meest zijn het jonge kerels die pas zijn afgestudeerd en alleen nog maar geprofiteerd hebben van de aan hun ouders uitgekeerde kinderbijslag, studiefondsen en regerings-subsidies. Nederland heeft an hen nog NIETS gehad en de vruchten van hun kennis wordt geplukt door buitenlandse mogendheden. Alleen Jan Slapeling blijft in Nederland rondhangen en op die wijze komt er van Nederland wel iets moois terecht. Op de duur heeft ons land

geen taak meer en de geest is gedood. Een Nederlander is een onderzoeker, doorzetter en werker. Ontneem hem zijn Overzeese gebiedsdeelen en hij zal verwijnen.

Het is echter nog niet te laat. Nederland heeft nog de krachten om in Nieuw-Guinea iets te presteren. Die krachten wachten alleen nog op het startsein. Men bepleit hier te lande industrialisatie en fabrieken worden b.v. in Twente de grond uit gestampt, doch dit is beperkt en men vergeet dat wanneer die fabrieken straks draaien en grondstoffen nodig zijn die betrokken moeten worden van het buitenland, omdat Nederland geen gebied meer heeft wat deze grondstoffen levert o.a. wol (N.G. blijkt geschikt te zijn voor schapenfokkerijen en we denken aan de fokkerijen op Austr. N.G.) De producten van de fabrieken zullen duur zijn en men vindt er dus geen afzetgebied voor.

Daarom, alle inspanning moet op Nieuw-Guinea worden geconcentreerd want daar ligt voor Nederland de kans en de taak om te tonen dat we nog steeds een volk van Jan Stavast zijn en Nieuw-Guinea op kunnen bouwen zoals we vroeger b.v. Java in cultuur hebben gebracht met minder kennis, en middelen, waar we thans over kunnen beschikken. Laten we verder oppassen dat Nederland geen derderangs-staat wordt en dus straks niets meer in de pap te brokkelen heeft in het Wereldgebeuren.

J. Nederlander.

KANIBALEN EN KOPPENSNELLERS.

Wat, wil jij naar Nieuw-Guinea? Naar die kanibalen en koppensnellers?? Brrrr, mij niet gezien hoor. Ik ga liever gewoon dood. Ja, zulke dingen krijg je soms te horen als je over Nieuw-Guinea „begint” en ik zet er nog al eens een boom over op want anders zou ik geen goed Sngvn-er zijn. Het sprookje als zou Nieuw-Guinea nog wemelen van koppensnellers en kanibalen moet evenals zovele andere dingen bestreden worden.

Ik help de mensen dan uit de droom, want dat is het ongetwijfeld, en als de „Voorsichtingsdienst” hier te kort schiet zal ik het wel van haar overnemen al is het dan in bescheiden vorm zonder groot salaris met representatiekosten en een dienstauto.

Die Papoea is geen kanibaal en ook geen koppensneller, en hij weet heel goed wat hij wil. Hij heeft de laatste oorlog veel geleerd en hij is zich bewust geworden van de grote

achterstand op de buitenwereld en zijn zelfgevoel is verhoogd. De Papoea wil die achterstand inhalen en hij wil dit onder leiding die hem als mens behandelt, n.l. NEDERLANDSE leiding. De Nederlandse bestuursambtenaar, de missionaris en zending zijn graag geziene personen, kortom Nederland vertrouwt men en de Papoea heeft zijn hoop op de Nederlander gevestigd. De Nederlander vertrouwt hij en laat die Nederlander zijn vertrouwen dan ook niet beschamen. Het onder Nederlands bestuur staande gedeelte telt 365.000 zielen, waarvan er 240.000 de Christelijke Godsdienst belijden. Bijna de gehele jeugd geniet thans onderwijs al is dit beperkt tot drie klassen L.O. (in de NEDERLANDSE voertaal).

Neen, als wij kanibalen en koppensnellers willen zien, behoeven we ons land niet te verlaten. Hier te Lande zijn er die met een pennekras **hele volksgroepen tegelijk** „de nek omdraaien” o.a. door juist die z.g. „kanibalen en koppensnellers in Nieuw-Guinea” „over te doen” aan een stel „heren” waar wij thans de knecht van zijn.

Neen heren dit MAG niet, dit KAN niet, nooit, nooit en nog eens nooit!!!! De heren voelen zich machtig en denken dat hun mening goed en onfeilbaar is, doch de mening van duizenden „gewone zeeman” b.v. hoeft geen diplomaat te zijn (en wij geen zeeman) om te weten dat onze zeevaart in sterke mate afhankelijk is van **het bezit van overzees grondgebied**. Nederland is van oudsher een zeemogendheid en de zee en het varen is als het ware

met het Volk vergroeid. Het behoud van Nieuw-Guinea kan de Nederlandse welvaart ook op dit gebied herstellen en het Internationaal aanzien (Pacific-sleutelpositie) verhogen.

Ook behoeft men niet speciaal referendaris of minister te zijn om te zien dat vele sociale voorzieningen slechts uiterlijke schijn en derhalve bedrog zijn, wanneer de gestadig groeiende Staatsschuld het land naar de afgrond voert en die Staatsschuld in verhouding met het Nationaal inkomen veel te zwaar is.

Ja, en dan dat Nieuw-Guinea er nog bij?? Kom maakt U geen zorgen waarde lezer. Nieuw-Guinea zou met 22 miljoen per jaar reeds geholpen zijn en als U dan even bedenkt dat er per jaar al 205 miljoen aan kinderbijslag wordt uitgegeven valt het nog best mee. Die 22 miljoen zullen er WEL dubbel en dwars uitkomen en doen we het niet... nu, dat later aan deze „bijslag-kinderen” maar weer miljoenen wegsnijten voor STEUN. O ja, we hadden het over kanibalen en koppensnellers. Och, als U van sprookjes houdt kunt U beter de boeken van Andersen lezen. Steengoed.

J. H.

Buurvrouw kijkes ik hep een foto gestuurd gekrege fan Nieuw-Guinea, me swager sit daar.

Mens meid wat mooi. Watte landschap. Ik heb nooit gewete dat Nieuw Guinea soon mooie stad was.

NIEUW-GUINEA ACTUALITEITEN.

WIST U?

- dat er te Merauke (Z.N.G.) een Missieschool zal worden geopend;
- dat Hollandia reeds een R.K.-H.B.S. rijk is;
- dat de Papoea's reeds thans medezeggenschap wensen; in het besturen van hun land;
- dat zij de termijn, om over 3 jaar zitting te nemen in de N.G.-raad, te lang vinden;
- dat deze raad onder de Gouverneur zal staan en uit 21 zetels zal bestaan;
- dat er 10 van door Papoea's zullen worden bekleed;
- dat de heer N. Jouwe, secretaris der Papoea-delegatie, daartoe per ss. „Waterman” naar Nederland is gekomen, teneinde 2 jaar economie en staatsrecht te gaan studeren;

- dat hij echter over de koloniale wijze van bejegening door MUZOR niet bijzonder te spreken is;
- dat er ondanks deze sprongen over de weg naar zelfbestuur, nog steeds mensen zijn, die geloven, dat het zelfbeschikkingsrecht van Nw.-Guinea nog lang op zich zal laten wachten; maar
- dat er helaas óók nog personen in de waan verkeren, dat de **koloniale IDEE** werkelijk heeft afgedaan;
- dat in het Australische Kabinet het verzoek is gedaan, om het aantal militaire patrouilles in Nw.-Guinea te verhogen, teneinde infiltraties van Indonésische zijde te voorkomen.

J. M.

AFSCHRIFT.

Stichtings-akte

van de
STICHTING
„NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”

Heden de negende Januari negentienhonderd twee en vijftig, verscheen voor mij, Meester Johan Wilhelm de Heer, Notaris ter standplaats Rotterdam, in tegenwoordigheid van de na te noemen getuigen: de Heer Richard Arthur Jacobs, gepensioneerd Indisch-ambtenaar, wonende te Rotterdam aan de Claes de Vrieselaan 73a.

De comparant, mij notaris, bekend, verklaarde bij deze af te zonderen een bedrag van vijf en twintig gulden en met dit bedrag bij deze in het leven te roepen een stichting, welke zal worden beheerst door de navolgende regelen:

NAAM EN ZETEL.

Artikel 1.

De Stichting draagt de naam: „NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND”. Zij is wegens redenen bestaan. Zij kan eveneens gevestigd te Rotterdam. Zij kan haar hoofdkantoor in een andere vestigen. Zij kan haar hoofdkantoren in andere plaatsen in Nederland plaats dan in Rotterdam hebben, indien naar

DOEL.

Artikel 2.

Het doel van de Stichting is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder souvereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat aan het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden, en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders;

2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor Nederlanders, die zich daar blijvend wenssen te vestigen in absolute harmonie met en assimilatie (aanpassing of oplossing) aan de eigen bevolking van dat land onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEERS.

MIDDELEN.

Artikel 3.

De Stichting tracht haar doel te bereiken door:
a. te werken langs wettige wegen met alle geoorloofde middelen;

b. een eenheid te brengen onder de Tropen-Nederlanders en die Nederlanders, die Nieuw-Guinea als hun Vaderland wenssen

- te beschouwen. (Onder Tropen-Nederlanders worden verstaan, zij die geboren en getogen zijn in Indonesie en afstammen van Nederlandse of Europese vaders);
- c. een eenheidsband te scheppen met alle Nieuw-Guinea-verenigingen en meer speciaal; met die in Nieuw-Guinea, welke een overeenkomstige doelstelling nastreven als de Stichting blijkens artikel 2 beoogt.
- Dit ter bereiking en stimulering van een eenheid en samensmelting, waarbij gestreefd moet worden naar een hoofdzetel van het bestuur in Nieuw-Guinea;
- d. samenwerking met andere organisaties, welke de Stichting geheel of ten dele behulpzaam willen zijn bij haar streven;
- e. contacten te leggen en te onderhouden met de Nederlandse regering en/of regeringsinstanties en andere lichamen in het belang van haar leden en ter bevordering van de welvaart van Nieuw-Guinea en haar bevolking;
- f. voorlichting van het Nederlandse volk in Nederland, door middel van het verstrekken van mededelingen en uiteenzettingen in de vorm van brochures, korte exposés aan personen, organisaties, bladen enz.;
- g. het uitgeven van een eigen orgaan;
- h. het organiseren van bijeenkomsten, al dan niet met film-voorstellingen, en muziek ter versteviging van de onderlinge banden onder de leden en tot het aantrekken van en/of verstevigen van de samenwerking met andere sympathiserende organisaties en personen;
- i. het scheppen van een organisatie over geheel Nederland in de vorm van locale en provinciale Comité's, die plaatselijk aan het streven der Stichting uitvoering geven. De locale- en provinciale Comité's worden ook genoemd respectievelijk Resorts- en Provinciale Besturen.

GELDMIDDELEN.

Artikel 4.

- De Stichting trekt haar inkomsten, behalve uit de opbrengst van het Stichtingskapitaal, uit:
- a. giften of schenkingen van personen, ondernemingen of organisaties, die het doel der Stichting toejuichen;
- b. contributies van contribuanten, die bij de in artikel 3 sub i vermelde comité's zich hebben aangesloten en verklaard hebben
- c. opbrengsten van verkochte boeken, brochures en andere uitgaven van de Stichting;
- d. subsidiën van openbare lichamen;
- e. inkomsten van de uitgave van een eigen orgaan; en
- f. andere inkomsten.
- een vaste jaarlijkse (eventueel maandelijks te betalen) bijdrage aan de Stichting te willen geven;

BESTUUR.

Artikel 5.

- De Stichting wordt bestuurd door een Algemeen Bestuur, ook genoemd Stichtings- of Landelijk Bestuur, van ten minste vijf leden. De-dagelijkse Leiding der Stichting is toevertrouwd aan een Dagelijks Bestuur van drie leden, benoemd door het Algemeen Bestuur uit zijn leden.
- Zowel het Algemeen Bestuur als het Dagelijks Bestuur blijft wettig geconstitueerd, ook al zijn er tijdelijke vacatures.
- Het Algemeen Bestuur kiest zijn eigen Voorzitter, Secretaris en Penningmeester of Secretaris/Penningmeester.
- De Voorzitter van het Algemeen Bestuur, in-

dien benoemd in het Dagelijks Bestuur, is het vervullen van ingetreden vacatures. Dit Voorzitter daarvan. Overigens benoemd het huishoudelijk reglement wordt ontworpen Dagelijks Bestuur zijn eigen Voorzitter uit door het Dagelijks Bestuur en vastgesteld door zijn midden. het Algemeen Bestuur.

Indien het Dagelijks Bestuur zulks nodig oordeelt, vestigt het in Rotterdam of elders een kantoor onder leiding van een directeur, die de uitvoerder is van een dagelijkse leiding, opgedragen aan het Dagelijks Bestuur. De Voorzitter en de Secretaris van het Dagelijks Bestuur tezamen, of hun plaats vervangers, vertegenwoordigen de Stichting in en buiten rechten en binden de Stichting aan derden en derden aan de Stichting, binnen de grenzen door het Huishoudelijk Reglement te regelen.

De leden van het Algemeen Bestuur behoren zoveel mogelijk zodanig te worden benoemd, dat elke provincie, in het Algemeen Bestuur vertegenwoordigd is. Voor zover het Algemeen Bestuur niet bestaat uit Voorzitters van Provinciale Comité's, regelt een rooster van aftreding het jaarlijks aftreden van telkens een lid.

Zodra een Provinciaal Comité is gevormd, treedt in elk geval de Voorzitter van dat Comité op als lid van het Algemeen Bestuur. De aftredende is herbenoembaar.

Een huishoudelijk reglement regelt de uitvoering van deze bestuursorganisatie, alsmede De benoeming geschiedt door het Algemeen Bestuur zelf.

STICHTINGS-VERGADERINGEN.

Artikel 6.

Er zijn vergaderingen van het Dagelijks Bestuur, van het Algemeen Bestuur en van de landelijke organisaties, bedoeld in artikel 3 sub. i. hebben alle natuurlijke of rechtspersonen, die als contribuanten (ook genoemd leden) aangesloten zijn bij een Provinciaal Comité, door de Stichting in het leven geroepen of aangevaard.

Het Dagelijks Bestuur vergadert in elk geval eenmaal per maand. Geen beslissingen worden genomen, indien niet tenminste een meerderheid der leden aanwezig is. Eenmaal per jaar wordt zulk een algemene vergadering gehouden. Elke beslissing in zulk een vergadering der landelijke organisatie genomen, draagt het karakter van Advies aan het Algemeen Bestuur.

De vergadering van de Landelijke organisatie is een bijeenkomst, geleid door het Algemeen Bestuur, tot welke vergadering toegang

BOEKJAAR EN CONTROLE.

Artikel 7.

Het boekjaar der Stichting vangt aan de eerste Januari van elk jaar en eindigt de een en dertigste December daaraan volgend. De financiën en boekhouding der Stichting worden gecontroleerd door een door het Dagelijks Bestuur aan te wijzen accountant,

Het eerste boekjaar neemt een aanvang van de oprichting der Stichting af. die lid moet zijn van het Nederlands Instituut van Accountants.

HUISHOUDELIJK REGLEMENT.**Artikel 8.**

1. Het Huishoudelijk Reglement, dat wordt ontworpen door het Dagelijks Bestuur en vastgesteld door het Algemeen Bestuur, regelt:
 - a. die zaken, welke krachtens de statuten daarin behoren te worden vastgesteld; en
 - b. al die zaken, waarin de statuten niet voorzien en DIE NAAR HET OOR-
2. Elk Provinciaal Comité is bevoegd een eigen Huishoudelijk Reglement vast te stellen. Dit Huishoudelijk Reglement wordt aan het Algemeen Bestuur toegezonden ter beoordeling of het overeenstemt met de statuten der Stichting en met het Huishoudelijk Reglement, als bedoeld in lid 1.

WIJZIGINGEN DER STATUTEN.**Artikel 9.**

1. Het Algemeen Bestuur is bevoegd de bepalingen dezer acte te wijzigen en aan te vullen. Het is tevens bevoegd de Stichting te ontbinden.
2. Het Algemeen Bestuur is verplicht vooraf omtrent een voorgenomen wijziging of aanvulling of ontbinding, als in lid 1 bedoeld, het oordeel in te winnen van een vergadering der Landelijke organisaties, als bedoeld in artikel 6.
3. Ingeval van ontbinding der Stichting, geschiedt de vereffening door het Dagelijks Bestuur onder toezicht van het Algemeen Bestuur.
4. De Stichting blijft, ingeval van ontbinding voortbestaan voor zover dat voor de vereffening nodig is.
5. Een voorstel van het Algemeen Bestuur tot ontbinding der Stichting moet tevens bevatten een voorstel tot de bestemming van een eventueel batig liquidatie-saldo.

SLOTBEPALING.**Artikel 10.**

In afwijking van het bepaalde in artikel 5, voor wat de wijze van benoeming betreft, fungeren voor de eerste maal als leden van het Algemeene Bestuur:

1. de Heer R. A. Jacobs te Rotterdam;
2. de Heer J. Hutchison te Rotterdam;
3. de Heer R. Boom te Rotterdam;
4. de Heer J. Meyer te Rotterdam;
5. de Heer B. Andeweg te Eindhoven;
6. de Heer H. Kepper te Amerongen en

genoemde personen.

WAARVAN ACTE,

In minute verleden te Rotterdam, ten dage als in het hoofd dezer vermeld, in tegenwoordigheid van de Heren Sander de Groot, candidaat-notaris, wonende te Dordrecht en Dingeman van der Heijde, kantoorbediende, wonende te Rotterdam, als getuigen, die met de comparant en mij, Notaris, deze acte onmiddellijk na voorlezing hebben ondertekend. (w.g.) R. A. Jacobs, S. de Groot, D. v. d. Heijde, J. W. de Heer, Notaris.

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
(Slechts bij definitieve opberging invullen)

CO. 131489 05/2047

CHAFGEDAAN

*Op kant
maakt agerichte
recht + a
leert met
me James Verdon
Nawelton S.
is reeds aangev.*

Afd. Sect.: *HW* Dat: *1/12* Par: *L*

Achtereenvolgens aan: *C*

2/4/52

Interne aanwijzingen ACD

Verantw voor } *C* H. ACD, namens deze
Afd. afd. oening } Dat: *22/12/52* *HS*

ACD, *4e* Dat: *4/4/52* Par: *10*

Afd. Sectie: *C con* Behandeling: Afz./Par. Dat: *ACD 17 24.*

22/12/52
HW *Op ka. (Lomax) en a*
Stichtingsacta in Rijksbouw
wegz. vallen
HW
26/12

22/12/52
HW *Gene K. B. V. 111*
13 14-3-52

HW

13 26/12

12 12/3

RAPPORT VAN KB

AAN CAW I

No.: 4183

Betr.: DE STICHTING NIEUW-GUINEA VERBOND-NEDERLAND.

Typ. D.

OP KAART
ACD/42
DA: 4/4/52
PAR: 2

<i>b. big. J</i>
<i>11.21</i>
21 FEB 1952
ACD/131489

Van een betrouwbare medewerker werd vernomen, dat de Stichting Nieuw-Guinea Verbond Nederland (voorzitter R.A. Jacobs en gevestigd te Rotterdam) onlangs bij notariële akte in het leven werd geroepen.

Een fotocopie van deze akte gaat hierbij.

Als leden van het Algemeen Bestuur, fungeren voor de eerste maal:

- o.k.*
o.k.
K. van ...
X	1.	R.A. Jacobs	-	Landelijk Voorzitter	✓
-	2.	J. Hutchison	-	1e Alg. Secretaris	✓
X	3.	J. Meyer	-	2e Alg. Secretaris	✓
-	4.	B. Andeweg	-	Algemeen Adjunct	✓
-	5.	R. Boom	-	Lid	
-	6.	H. Kepper	-	Lid	

Als leden van het Dagelijks Bestuur fungeren de hiervoor onder sub. 1, 2 en 3 genoemde personen.

Voorts onderhoudt de Stichting contact met:

- o.k.*
o.k.
- Nationale Vereniging voor Nederlandse volksplanting in Nieuw-Guinea.
 - X* Groninger Nieuw-Guinea Vereniging, Voorzitter: Pieter Both.
 - Stichting Nationaal Nieuw-Guinea Comité, Voorzitter: Tichelman.

KB, 19 Februari 1952 ↓

VRIJ VOOR ACTIE

Bijlage: 1 fotocopie Notariële Akte.

STICHTINGS-AKTE

VAN DE

STICHTING „NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND“ gevestigd te Rotterdam.

Heden de negende Januari
negentienhonderd twee en vijftig, verscheen voor mij,
Heester Johan Wilhelm de Heer, Notaris ter standplaats
Rotterdam, in tegenwoordigheid van de na te noemen getui-
gent:

de Heer Richard Arthur Jacobs, gepensionneerd Indisch-
ambtenaar, wonende te Rotterdam aan de Claes de Vriese-
laan 73a.

De comparant, mij notaris, bekend, verklaarde bij deze
af te zonderen een bedrag van vijf en twintig gulden en
met dit bedrag bij deze in het leven te roepen een stich-
ting, welke zal worden beheerd door de navolgende regelen

NAAM EN ZITTEL.

Artikel 1.

De Stichting draagt de naam: "NIEUW-GUINEA VERBOND NEDER-
LAND". Zij is gevestigd te Rotterdam.

Zij kan ha er hoofdkantoor in een andere plaats dan in
Rotterdam hebben, indien naar het oordeel van het Bestuur
daarvoor overwegende redenen bestaan.

Zij kan eveneens bijkantoren in andere plaatsen in Neder-
land vestigen.

DOEL.

Artike 1 2.

Het doel van de Stichting is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder souvereiniteit van het Ko-
ninkrijk der Nederlanden, totdat aan het volk onafhan-
kelijkheid gegeven kan worden, en het cultiveren van
dat land door en met Nederlanders;
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor Ne-
derlanders, die zich daar blijvend wensen te vestigen
in absolute harmonie met- en assimilatie (aanpassing

- door middel van het verspreken van mededeelingen en uit-
zettingen in de vorm van brochures, korte exposé's
aan personen, organisaties, bladen enzovoorts;
- g. het uitgeven van een eigen orgaan;
- h. het organiseren van bijeenkomsten, al dan niet met
film-voorstellingen, en muziek ter versterking van de
anderlinge banden onder de leden en tot het aantrekken
van en/of versterken van de samenwerking met andere
sympathiserende organisaties en personen;
- i. het scheppen van een organisatie over geheel Nederland
in de vorm van lokale en provinciale Comité's, die
plaatselijk aan het streven der Stichting uitvoering
geven. De lokale- en provinciale Comité's worden ook
genoemd respectievelijk Resoorts- en Provinciale Re-
sourcen;

ARTIKEL 14.

ARTIKEL 14.

De Stichting trekt haar inkomsten, behalve uit de opbrengst
van het Stichtingskapitaal, uit:

- a. Giften of schenkingen van personen, ondernemingen of
organisaties, die het doel der Stichting toejuichen;
- b. Contributies van contribuanten, die bij de in Artikel
3 sub 1 vermelde comité's zich hebben aangesloten en
verklaard hebben een vaste jaarlijkse (eventueel maan-
delijks te betalen) bijdrage aan de Stichting te willen
geven;
- c. Opbrengsten van verkochte boeken, brochures en andere
uitgaven van de Stichting;
- d. Subsidien van openbare lichamen;
- e. Inkomsten van de uitgave van een eigen orgaan; en
- f. andere inkomsten.

BESTUUR.

Artikel 5.

De Stichting wordt bestuurd door een Algemeen Bestuur, ook genoemd Stichtings- of Landelijk Bestuur, van tenminste vijf leden.

De dagelijkse leiding der Stichting is toevertrouwd aan de Dagelijks Bestuur van drie leden, benoemd door het Algemeen Bestuur uit zijn leden.

Zowel het Algemeen Bestuur als het Dagelijks Bestuur blijft wettig geconstitueerd, ook al zijn er tijdelijk vacatures. Het Algemeen Bestuur kiest zijn eigen Voorzitter, Secretaris en Penningmeester of Secretaris/Penningmeester.

De Voorzitter van het Algemeen Bestuur, indien benoemd in het Dagelijks Bestuur, is Voorzitter daarvan. Overigens benoemt het Dagelijks Bestuur zijn eigen Voorzitter uit zijn midden.

Indien het Dagelijks Bestuur zulke nodig oordeelt, vestigt het in Rotterdam of elders een kantoor onder leiding van een directeur, die de uitvoerder is van de dagelijkse leiding, opgedragen aan het Dagelijks Bestuur.

De leden van het Algemeen Bestuur behoren zoveel mogelijk zodanig te worden benoemd, dat elke provincie, in het Algemeen Bestuur vertegenwoordigd is.

Wanneer een Provinciaal Comité is gevormd, treedt in elk geval de Voorzitter van dat Comité op als lid van het Algemeen Bestuur.

Een huishoudelijk reglement regelt de uitvoering van deze bestuursorganisatie, alsmede het vervullen van ingetrokken vacatures. Dit huishoudelijk reglement wordt ontworpen door het Dagelijks Bestuur en vastgesteld door het Algemeen Bestuur.

van elk jaar en eindigt de een en dertigste December
daaraan volgend.

Het eerste boekjaar neemt een aanvang van de oprichting
der Stichting af.

De financiële boekhouding der Stichting worden gecon-
troleerd door een door het Dagelijks Bestuur aan te wij-
zen accountant, die lid moet zijn van het Nederlands In-
stituut van Accountants.

Huishoudelijk Reglement.

Artikel 8.

1. Het Huishoudelijk Reglement, dat wordt ontworpen door
het Dagelijks Bestuur en vastgesteld door het Algemeen
Bestuur, regelt:

a. die zaken, welke krachtens de statuten daarin be-
horen te worden vastgesteld; en

b. al die zaken, waarin de statuten niet voorzien en
die naar het oordeel van het Dagelijks Bestuur voor-
ziening behoeven.

2. Elk Provinciaal Comité is bevoegd een eigen huishoude-
lijk Reglement vast te stellen. Dit Huishoudelijk Re-
glement wordt aan het Algemeen Bestuur toegezonden ter
beoordeling of het overeenstemt met de statuten der
Stichting en met het Huishoudelijk Reglement, als be-
deeld in lid 1.

Wijziging van Statuten.

Artikel 9.

1. Het Algemeen Bestuur is bevoegd de bepalingen dier
statuten te wijzigen en aan te vullen. Het is tevens be-
voegd de Stichting te ontbinden.

2. Het Algemeen Bestuur is verplicht vooral uitroep aan
voorgemelde wijziging of aanvulling of ontbinding.

als in lid 1 bedoeld, het oordeel in te winnen van een vergadering der landelijke organisatie, als bedoeld in artikel 6.

3. Ingeval van ontbinding der stichting, geschiedt de vereffening door het Dagelijks Bestuur onder toezicht van het Algemeen Bestuur.
4. De Stichting blijft, ingeval van ontbinding voortbestaan voor zover dat voor de vereffening nodig is.
5. Een voorstel van het algemeen Bestuur tot ontbinding der Stichting moet tevens bevatten een voorstel tot de bestemming van een eventueel batig liquidatie-saldo.

ARTIKEL 11.

Artikel 11.

In afwijking van het bepaalde in artikel 5, voor wat de wijze van benoeming betreft, fungeren voor de eerste maal als leden van het algemeen Bestuur:

1. de Heer R. A. Jacobs te Rotterdam, de hiervoor genoemde
coöperant;
2. de Heer J. Hutchison te Rotterdam;
3. de Heer R. Boon te Rotterdam;
4. de Heer J. Meyer te Rotterdam;
5. de Heer H. Andeweg te Breda;
6. de Heer H. Kopper te Amerongen; en

fungeren voor de eerste maal als leden van het Dagelijks Bestuur de hiervoor sub 1, 2 en 4 genoemde personen.

MAANDE 1934.

UITTREKSEL

Uit : PD 16396

Naam: BURGHARDT C.P.

Voor : OD 2047

Naam: STICHTING "NIEUW GUINEA VERBOND NEDERLAND"

Ag. nr: 131277

Afz. : ID Den Haag

Datum: 16 Feb 52

Aard van het stuk: Rapport betreffende C.P.BURGHARDT.

BURGHARDT onderhoudt ook veel contact met R.A.Jacobs, de Landelijk Voorzitter van de Stichting Nieuw-Guinea Verbond Nederland, gevestigd te Rotterdam.

Het officiële orgaan van deze Stichting wordt hierbij toegezonden, ("De Nieuw-Guineër".)

Uitgetr. door: vP.

Op aanwijzing van: B III

Datum: 30-5-52

D 38-10 000 § 10204 - 51

R. van
I.D.No.199.

VERTROUWELIJK.

Betreft: Stichting "Nw-Guinea Verbond Nederl."

<i>b. big. J</i>	<i>b. big. J</i>	<i>b. big. J</i>
<i>01.21</i>	<i>05.26</i>	<i>03.21</i>
18 FEB. 1952		
ACD/130 g 60		

NIET O.K.
ACD/ 4c
DAT: 4/52
PAR: <i>10</i>

Schuttend is vermeld
AS

16 FEB. 1952

Hierbij wordt toegezonden :

- een afschrift van de notariële stichtingsacte, van de te Rotterdam gevestigde stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland", welke acte op 9 Januari 1952, te Rotterdam ten overstaan van de notaris Mr J.W.de Heer werd verleden;
- fotocopiën van een tweetal circulaires, welke onlangs door het stichtingsbestuur - lees de voorzitter R.A. Jacobs - onder de leden werd verspreid en waarin o.a. een beeld wordt gegeven van de minder gunstige financiële omstandigheden der stichting.

Medegedeeld wordt, dat in verband hiermede over de maanden December 1951 en Januari 1952, geen orgaan kan worden uitgegeven. (Einde).

Aan B.V.D.

houk

- - - - -

Heden de negende Januari negentienhonderd twee en vijftig, verscheen voor mij, Meester Johan Wilhelm de Heer, Notaris ter standplaats Rotterdam, in tegenwoordigheid van de na te noemen getuigen: de Heer Richard Arthur Jacobs, gepensioneerd Indisch-subtenaar, wonende te Rotterdam aan de Glaas de Vrieselaan 73a.

De comparant, mij notaris, bekend, verklaarde bij deze af te zonderen een bedrag van vijf en twintig gulden en met dit bedrag bij deze in het leven te roepen een stichting, welke zal worden beheerst door de navolgende regelen:

NAAM EN ZETEL.

Artikel 1.

De Stichting draagt de naam: "NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND". Zij is gevestigd te Rotterdam.

Zij kan haar hoofdkantoor in een andere plaats dan in Rotterdam hebben, indien naar het oordeel van het Bestuur daarvoor overwegende redenen bestaan. - Zij kan eveneens bijkantoren in andere plaatsen in Nederland vestigen.

DOEL.

Artikel 2.

Het doel van de Stichting is:

1. Nieuw-Guinea te houden onder souvereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden, totdat aan het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden, en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders;
2. Nieuw-Guinea mede als Vaderland te bestemmen voor Nederlanders, die zich daar blijvend wenssen te vestigen in absolute harmonie met- en assimilatie (aanpassing of oplossing) aan de eigen bevolking van dat land onder de eenheidsnaam van NIEUW-GUINEËRS.

MIDDELEN.

Artikel 3.

De Stichting tracht haar doel te bereiken doort:

- a. te werken langs wettige wegen met alle geoorloofde middelen;
- b. een eenheid te brengen onder de Tropen-Nederlanders en die Nederlanders, die Nieuw-Guinea als hun Vaderland wenssen te beschouwen. (Onder Tropen-Nederlanders worden verstaan, zij die geboren en getogen zijn in Indonesië en afstammen van Nederlandse of Europese vaders);
- c. een eenheidsband te scheppen met alle Nieuw-Guinea-verenigingen en meer speciaal, met die in Nieuw-Guinea, welke een overeenkomstige doelstelling nastreven als de Stichting blijkens artikel 2 beoogt;
Dit ter bereiking en stimulering van een eenheid en samensmelting, waarbij gestreefd moet worden naar een hoofdzetel van het bestuur in Nieuw-Guinea;
- d. samenwerking met andere organisaties, welke de Stichting geheel of ten dele behulpzaam willen zijn bij haar streven;
- e. contacten te leggen en te onderhouden met de Nederlandse regering en/of regerings-instanties en andere lichamen in het belang van haar leden en ter bevordering van de welvaart van Nieuw-Guinea en haar bevolking;
- f. voorlichting van het Nederlandse volk in Nederland, door middel van het verstrekken van mededelingen en uiteenzettingen in de vorm van brochures, korte exposé's aan personen, organisaties, bladen enzovoorts;
- g. het uigeven van een eigen orgaan;
- h. het organiseren van bijeenkomsten, al dan niet met film-voorstellingen, en muziek ter versterking van de onderlinge banden onder de leden en tot het aantrekken van en/of versterking van de samenwerking met andere sympathiserende organisaties en personen;
- i. het scheppen van een organisatie over geheel Nederland in de vorm van lokale en provinciale Comité's, die plaatselijk aan het streven der Stichting uitvoering geven. De lokale- en provinciale Comité's worden ook genoemd respectievelijk Resorts- en Provincials Besturen;

GELDMIDDELEN.Artikel 4.

De Stichting trekt haar inkomsten, behalve uit de opbrengst van het Stichtingskapitaal, uit:

- a. Giften of schenkingen van personen, ondernemingen of organisaties, die het doel der Stichting toejuichen;
- b. Contributies van contribuanten, die bij de in artikel 3 sub 1 vermelde comités zich hebben aangesloten en verklaard hebben een vaste jaarlijkse (eventueel maandelijks te betalen) bijdrage aan de stichting te willen geven;
- c. Opbrengsten van verkochte boeken, brochures en andere uitgaven van de Stichting;
- d. Subsidien van openbare lichamen;
- e. Inkomsten van de uitgave van een eigen orgaan; en
- f. Andere inkomsten.

BESTUUR.Artikel 5.

De Stichting wordt bestuurd door een Algemeen Bestuur, ook genoemd Stichtings- of Landelijk Bestuur, van ten minste vijf leden.

De dagelijkse leiding der Stichting is toevertrouwd aan een Dagelijks Bestuur van drie leden, benoemd door het algemeen Bestuur uit zijn leden.

Zowel het Algemeen Bestuur als het Dagelijks Bestuur blijft wettig geconstitueerd, ook al zijn er tijdelijk vacatures.

Het Algemeen Bestuur kiest zijn eigen Voorzitter, Secretaris en Penningmeester of Secretaris/Penningmeester.

De Voorzitter van het Algemeen Bestuur, indien benoemd in het Dagelijks Bestuur is Voorzitter daarvan. Overigens benoemt het Dagelijks Bestuur zijn eigen Voorzitter uit zijn midden.

Indien het Dagelijks Bestuur zulks nodig oordeelt, vestigt het in Rotterdam of elders een kantoor onder leiding van een directeur, die de uitvoerder is van een dagelijkse leiding, opgedragen aan het Dagelijks Bestuur.

De leden van het Algemeen Bestuur behoren zoveel mogelijk zodanig te worden benoemd, dat elke provincie, in het Algemeen Bestuur vertegenwoordigd is.

Zedra een Provinciaal Comité ~~is~~ gevormd, treedt in elk geval de Voorzitter van dat Comité op als lid van het Algemeen Bestuur.

Een huishoudelijk reglement regelt de uitvoering van deze bestuursorganisatie, alsmede het vervullen van ingetreden vacatures. Dit huishoudelijk reglement wordt ontworpen door het Dagelijks Bestuur en vastgesteld door het Algemeen Bestuur.

De Voorzitter en de Secretaris van het Dagelijks Bestuur tezamen, of hun plaatsvervangers, vertegenwoordigen de Stichting in en buiten rechten en binden de Stichting aan derden en derden aan de Stichting, binnen de grenzen door het Huishoudelijk Reglement te regelen.

Voor zover het Algemeen Bestuur niet bestaat uit Voorzitters van Provinciale Comité's, regelt een rooster van aftreding het jaarlijks aftreden van telkens een lid.

De aftredende is herbenoembaar.

De benoeming geschiedt door het Algemeen Bestuur zelf.

STICHTINGS-VERGADERINGEN.Artikel 6.

Er zijn vergaderingen van het Dagelijks Bestuur, van het Algemeen Bestuur en van de landelijke organisaties, bedoeld in artikel 3 sub 1.

Het Dagelijks Bestuur vergadert in elk geval eenmaal per maand. Geen beslissingen worden genomen, indien niet tenminste een meerderheid der leden aanwezig is.

De vergadering van de Landelijke organisatie is een bijeenkomst, geleid door het Algemeen Bestuur, tot welke vergadering toegang hebben alle natuurlijke of rechtspersonen, die als contribuanten (ook genoemd leden) aangesloten zijn bij een Provinciaal Comité, door de Stichting in het leven geroepen of aanvaard.

Benmaal per jaar wordt zulk een algemene vergadering gehouden. Elke beslissing in zulk een vergadering der landelijke organisatie genomen, draagt het karakter van Advies aan het Algemeen Bestuur.

BOEKJAAR EN CONTROLE.

Artikel 7.

Het boekjaar der stichting vangt aan de eerste Januari van elk jaar en eindigt de een en dertigste December daaraan volgend.

Het eerste boekjaar neemt een aanvang van de oprichting der Stichting af. De financiën en boekhouding der stichting worden gecontroleerd door een door het Dagelijks Bestuur aan te wijzen accountant, die lid moet zijn van het Nederlands Instituut van Accountants.

HUISHOUDELIJK REGLEMENT.

Artikel 8.

1. Het Huishoudelijk Reglement, dat wordt ontworpen door het Dagelijks Bestuur en vastgesteld door het Algemeen Bestuur, regelt:

a. die zaken, welke krachtens de statuten daaraan behoren te worden vastgesteld; en

b. al die zaken, waarin de statuten niet voorzien en DIE NAAR HET OORDEEL van het Dagelijks Bestuur voorzienig behoeven.

2. Elk Provinciaal Comité is bevoegd een eigen Huishoudelijk Reglement vast te stellen. Dit Huishoudelijk Reglement wordt aan het Algemeen Bestuur toegezonden ter beoordeling en het overeenstemt met de statuten der Stichting en met het Huishoudelijk Reglement, als bedoeld in lid. 1.

WIJZIGING DER STATUTEN.

Artikel 9.

1. Het Algemeen Bestuur is bevoegd de bepalingen dezer acte te wijzigen en aan te vullen. Het is tevens bevoegd de Stichting te ontbinden.

2. Het Algemeen Bestuur is verplicht vooraf omtrent een voorgenomen wijziging of aanvulling of ontbinding, als in lid 1 bedoeld, het oordeel in te winnen van een vergadering der Landelijke organisatie, als bedoeld in artikel 6.

3. Ingeval van ontbinding der Stichting, geschiedt de vereffening door het Dagelijks Bestuur onder toezicht van het Algemeen Bestuur.

4. De Stichting blijft, ingeval van ontbinding voortbestaan voor zover dat voor de vereffening nodig is.

5. Een voorstel van het Algemeen Bestuur tot ontbinding der Stichting moet tevens bevatten een voorstel tot de bestemming van een eventueel batig liquidatie-saldo.

SLOTBEPALING.

Artikel 10.

In afwijking van het bepaalde in artikel 8, voor wat de wijze van benoeming betreft, fungeren voor de eerste maal als leden van het Algemeen Bestuur:

1. de Heer R.A. Jacobs, te Rotterdam, de hiergenoemde comparant;

2. de Heer J. Hutchison te Rotterdam;

3. de Heer R. Boom te Rotterdam;

4. de Heer J. Meyer te Rotterdam;

5. de Heer B. Andeweg te Eindhoven;

6. de Heer H. Kepper te Amerongen; en

fungeren voor de eerste maal als leden van het Dagelijks Bestuur de hiervoor sub 1, 2 en 4 genoemde personen.

WAARVAN ACTE,

In minute verleden te Rotterdam, ten dage als in het hoofd dezer vermeld, in tegenwoordigheid van de Heren Sander de Groot, candidaat-notaris, wonende te Dordrecht en Dingeman van der Heijde, kantoorbediende, wonende te Rotterdam, als getuigen, die met de comparant en mij, Notaris, deze acte onmiddellijk na voorlezing hebben ondertekend.

(w.g.) R.A. Jacobs, S. de Groot, D.v.d. Heijde, J.W. de Heer, Notaris.

Voor concludend afschrift!

Stichting
"NIEUW-GUINEA VERBOND NEDERLAND"

(S. N. G. V. N.)

Claes de Vrieselaan 73a

ROTTERDAM

Nr.6718.

Onderwerp : propaganda-avond van de Stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland"
Betrouwbaarheid berichtgever : zeer betrouwbaar.

Waardering bericht : zeer betrouwbaar.

Tevens bericht gezonden aan de Heer Procureur Generaal fgd.Directeur van Politie te Arnhem.

NIET O.K.

ACD/4c

DAT: 24/11-51

PAR: 1/11

26 NOV 1951

ACD/123908

heb de eer U te berichten, dat op Zaterdag 17 November 1951 in de Schouwburg te Deventer, een propaganda-avond gehouden werd door de Stichting "Nieuw-Guinea Verbond Nederland".

Genoemde Stichting stelt zich ten doel :

1. Nieuw-Guinea te houden onder de souvereiniteit van het Koninkrijk der Nederlanden totdat aan het volk onafhankelijkheid gegeven kan worden en het cultiveren van dat land door en met Nederlanders;
2. Nieuw-Guinea mede als VADERLAND te bestemmen voor Nederlanders die zich daar blijvend wensen te vestigen in absolute harmonie en assimilatie (aanpassing of oplossing) met de eigen bevolking van dat land onder de eenheidsnaam van NIEUW GUINEERS.

De propaganda-avond trok ongeveer 350 belangstellenden (zaalcapaciteit : 750 zitplaatsen), van wie het merendeel bestond uit jongelui (w.o. leerlingen van de Rijks Middelbare School voor Tropische Landbouw alhier en vele z.g. Indische-Nederlanders). Velen van hen waren kennelijk gekomen met het oog op het feit, dat de propaganda-avond meer het karakter van een feestavond had.

Te omstreeks 20.15 uur werd de bijeenkomst geopend door een onbekend gebleven persoon (Indisch type), die onmiddellijk het woord gaf aan R.A.JACOBS (verdere personalia niet bekend), landelijk voorzitter van genoemde stichting. R.A.Jacobs las van papier een rede voor, welke ongeveer 20 minuten duurde. Het merendeel van het publiek ging tijdens zijn rede, die geen opruiende of beledigende zinsneden bevatte, door met onderlinge gesprekken.

Nadien werd de avond verder gevuld met muziek, zang en enkele schetsjes, waarna het geheel met een bal besloten werd.

De avond had een rustig verloop.

Einde,